

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 358 / Cotmeh 2011

Beyaz Türk faşizmine teslim olmadık

YEŞİL TÜRK FAŞİZMİNE DE ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ

Kürt sorunu neden çözülmedi deniyorsa!..

● PKK'90'lı yıllardan itibaren artık Kürt gerçeğinin ortaya çıktığını düşünerek sorununun demokratik yollardan çözümünü tercih etmiştir. 1993'ten bugüne (çoğu AKP iktidarı döneminde) 8 defa ateşkes ilan etmiştir. AKP hükümeti bu dönemde Kürt sorununu demokratik yollardan çözüp Türkiye'yi demokratikleştirme yerine, 2007 Mayıs'ında Dolmabahçe'de genelkurmayla Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinde mutabakat sağlamışlardır. O günden bugüne Kürt sorunu neden çözülmedi deniyorsa, bunun nedeni 2007'de genelkurmayla yapılan mutabakattır...

Reber Apo'ya yaklaşım Kürt halkına yaklaşımdır...

● Türk devletinin PKK'ye, Kürt halkına karşı nasıl bir savaş açtığı Önder Apo'ya yaklaşımdan da bellidir. Bir halka yaklaşım Önderliğine yaklaşımdır. Bir toplum bir halk ve ulus olarak görülmezse onun Önderi de tanınmaz. Gelinen aşamada Kürt sorununu Kürt halkını toplum olarak tanıma ve bu temelde haklarını kabul ederek çözme yaklaşımı olmadığı görülmektedir. Bırakalım çözüm yaklaşımını, Kürtler, bir toplum olarak görülmediği için ne siyasal olarak muhatap alınmakta ne de önderliği tanınmaktadır. Bugün var olan çatışmaların, gerilimin nedeni de budur.

Hiçbir saldırı cevapsız kalmayacak...

● HPG Şehit Çiçek Devrimci Harekatı adı altında birçok asker ve polis hedefine eylem düzenlemiştir. Böylece hem şehit düşen arkadaşları için misilleme yapmışlardır, bu tür saldırıların cevapsız kalmayacağı gösterilmiştir, hem de kara harekatına hazırlanan operasyon birlikleri daha harekete geçmeden etkisiz kılınmışlardır. Bu eylem bir yönüyle de Türk devletine askeri saldırılarla bu sorunu çözemeyeceğini, demokratik siyasal alana saldırarak, etkisizleştirerek PKK ve Kürt halkına istediğini kabul ettirme politikasının sonuç alamayacağını göstermiştir.

sayfa 2'de

BÜYÜK GLADİO KOMPLOSU

ABDULLAH ÖCALAN

● Komplo benim şahsımda sadece Kürtlere değil, Türklere de yapılmıştı. Teslim ediliş biçimi ve bunda rol oynayanların niyeti terörün sona erdirilmesi ve çözüm olmayıp, bir yüzyıl daha sürecek anlaşmazlığın temelini derinleştirmekti. Beni komploya düşürmeleri bu niyetleri için ideal bir fırsat sunmuştu. Bu fırsatı sonuna kadar kullanmak isteyeceklerdi. Aksini düşünmek mümkün değildi. Tipik bir İsrail-Filistin ikilemi yaratılmak isteniyordu. Nasıl ki İsrail-Filistin ikilemi yüz yıldır Ortadoğu'da Batı hegemonyasına hizmet etmişse, ondan çok daha büyük boyutlu olan Türk-Kürt ikilemi de en azından bir yüzyıl daha hegemonik hesaplarına hizmet edebilirdi. İmralı gerçeği bu yöndeki ham bilgilerimi iyice olgunlaştırdı. Fakat karşımda duran en önemli sorun, bunu Türk yönetici elitine kavratabilmekti.

9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadarki dört aylık süreç müthiş geçmişti. Dünya hegemonu ABD dışında hiçbir güç bu dört aylık operasyonu düzenleyemezdi. Türk özel savaş güçlerinin bu süreçteki rolü sadece beni uçakla İmralı'ya, o da kontrollü olarak taşımaktı. Süreç kesinlikle NATO tarihinin en önemli operasyonunun gerçekleştirildiği bir süreçti...

sayfa 16'da

Beyaz Türk faşizmine teslim olmayan Kürt halkı

YEŞİL TÜRK FAŞİZMİNE DE TESLİM OLMAYACAKTIR

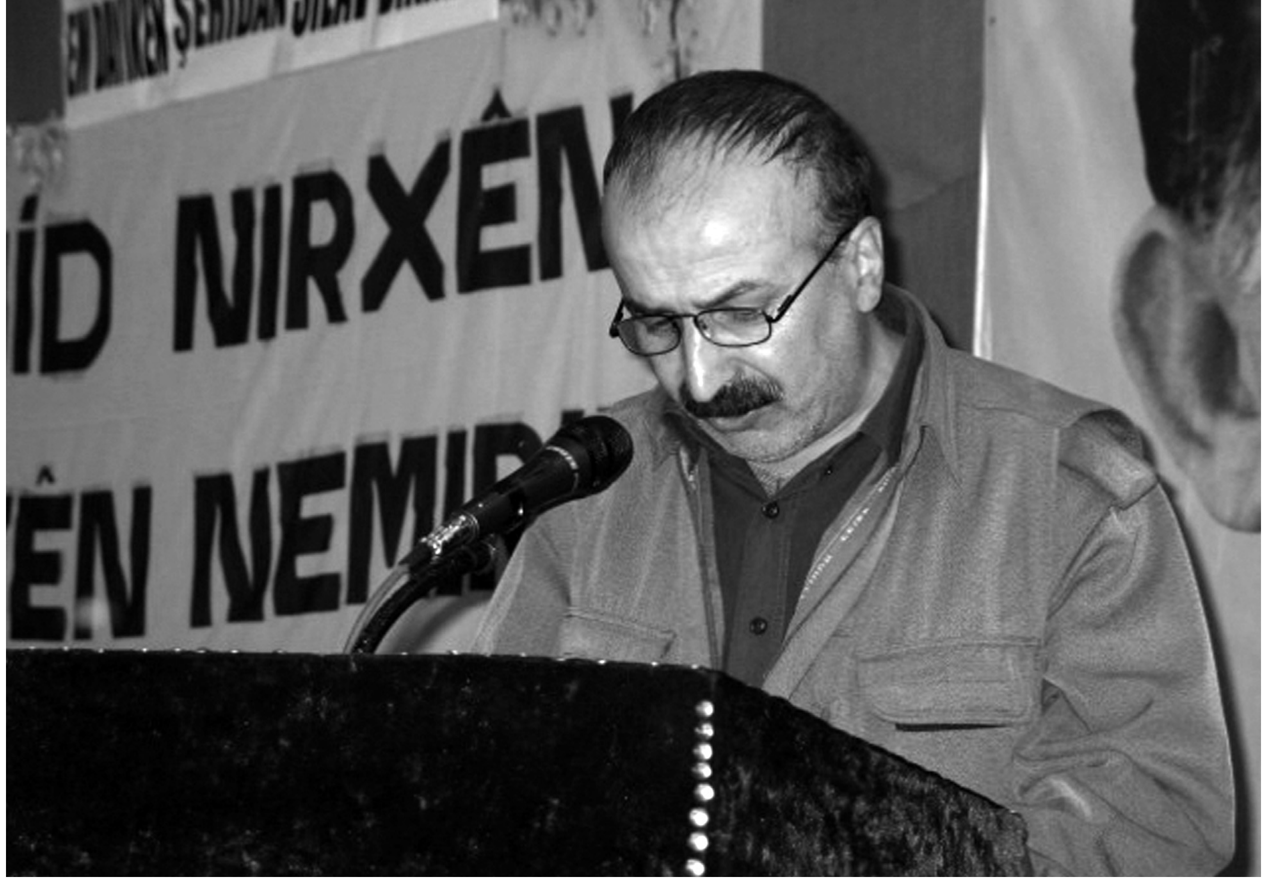
İlk önce Wan'da depremde yaşamını yitirenlerin ailelerine başsağlığı, yaralılara acil şifalar diliyoruz. Kürdistan deprem bölgesidir. Bu nedenle tarih içinde depremlerde büyük acılar çekmiştir. Son depremde de zamanında müdahale ve yardım gelmediği için ölümler artmış, halk günlerini sıkıntı içinde geçirmiştir. Türkiye'de her şey merkezden yönlendirildiği ve yönetildiği için doğal afetlerde her zaman büyük acılar çekilmektedir. BDP'li belediyeler erkenden müdahale etmek istemişlerse de imkanları sınırlı olduğu için ihtiyaçlara tam karşılık verememişlerdir.

Depremler bile toplumların kendi kendini yönetmesi yerine merkezden yönetimlerin nasıl olumsuzluklar yarattığını ortaya koymaktadır. Toplumlar ancak kendi kendilerini yönettiklerinde kendi sorunlarına en iyi çözüm bulabilirler. Eğer bölgeler kendi kendini yönetmiş olsaydı bu tür afetlere karşı da örgütlenmeleri olurdu ve anında müdahale ederlerdi. Şimdi toplum da hep dışarıdan, yani devletten beklemektedir. Devlet de hantal olduğu için afetler büyük acılarla sonuçlanmaktadır. Kürdistan'da afetler yaşandığında bu acılar bir kat daha artmaktadır. Çünkü Kürdistan'daki valiler ve yöneticiler Kürtleri zapturapt altına almak ve yönetmek için vardır. Kürdistan'da her yöneticinin temel görevi budur. Yöneticiliklerini halka baskı yapma, zapturap altına alma, devleti halka karşı koruma olarak gördükleri için deprem gibi afetlerde bu halkın sorunlarına gereken ilgiyi göstermemektedirler. Bu açıdan Wan depreminden de çıkarılacak sonuçlar vardır. Halkın kendi kendisini örgütlemesinin önemi bu depremle daha iyi anlaşılmıştır. Toplumun kendi kendini örgütleyerek kendi ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yaşamını yaratması demokrasinin ve özgürlüğün gereği olduğu gibi halkın hem doğal afetlerde hem de başka durumlarda ortaya çıkan sorunları kendi gücüyle çözmesi açısından da ne kadar önemli olduğu bir daha görülmüştür.

Deprem AKP'nin gerçek yüzünü bir daha açığa çıkartmıştır

Tabii deprem sebebiyle Türk devletinin Kürtlere nasıl yaklaştığı bir daha ortaya çıkmıştır. Öyle ki depremi PKK'yi tasfiye etmeye vesile edelim değerlendirmeleri yapılmıştır. Yani depreme yardımı ve desteği insanlık için değil de PKK'yi tasfiye etmek için yapma gibi bir anlayışla hareket ettiklerini itiraf etmişlerdir. Kuşkusuz böyle bir afette Türk'ün, Kürt'ün, Arap'ın dayanışma içinde olması gerekir. Böyle zamanlar insanların ve halkların kardeşliğe ihtiyaç hissetmesi gerekir. Bu tabii ki güzel bir şeydir. Ancak Türk devletinin, hükümetinin ve yandaş basının amacı bu değildir. Kürt'ün acısını hissederek Kürt'ün taleplerini anlamak değildir. deprem vesilesiyle Kürt özgürlük hareketini ezip Kürtleri talepsiz bırakmak hedeflenmiştir. Depremi bu kadar siyaset aracı yapmak kadar alçakça bir şey olamaz. Ancak iyi yardım edelim, halkı olumlu etkileyelim temelinde bunlar söylenmiş olsa da bunları da yapamadıkları görülmüştür. Öyle ki yardımları bile siyasete dönüştürmüşlerdir. Yardımda AKP, BDP ya da MHP ayırımı yapılamaz. Nasıl ki doktorlar Hipokrat yemini nedeniyle hastanın kim olduğuna bakmazlarsa, afetlerdeki yardımda da aynı zihniyet geçerli olmak zorundadır. Ama AKP hükümeti zamanında BDP'lilere, dolayısıyla Kürtlere karşı o kadar önyargılar yaratılmıştır ki, siyaset her tarafa o kadar sokulmuştur ki depremde de yandaşlık etkili olmuştur.

Depremde siyaseti zaten başta devreye sokmuşlardır. Dış yardımı reddetmeleri bunun sonucudur. Her türlü savaş malzemesini alıyorlar, Alman tankları ve İsrail tekniğiyle gerillalara bomba yağdırıyorlar, ama bu ülkelerin insani yardımını reddediyorlar. Bunun sonucu depremde halk büyük acılar çekti. Gereken müdahaleler yapılmadı. İnsanlar enkazlar altında ölüme terk edildi. Öyle ki Bülent Arınç iki gün sonra 'kurtarma çalışmaları bitti' dediği için göçük altındakiler iş makinelerinin altında ezildi. Özcesi bu deprem Türk devletinin idari yapısının ve siyasi anlayışının doğal afetlerde de Kürtlere nasıl acılar çektirdiğini ortaya koymuştur.

> "Depremde siyaseti zaten başta devreye sokmuşlardır. Dış yardımı reddetmeleri bunun sonucudur. Her türlü savaş malzemesini alıyorlar, Alman tankları ve İsrail tekniğiyle gerillalara bomba yağdırıyorlar, ama bu ülkelerin insani yardımını reddediyorlar. Bunun sonucu depremde halk büyük acılar çekti. Gereken müdahaleler yapılmadı. İnsanlar enkazlar altında ölüme terk edildi"

Türk devleti hala kültürel soykırım politikasında ısrar ediyor

Kürt özgürlük hareketi yürüttüğü mücadeleyle özgürlüğü ve demokrasiyi kazanmada çok önemli gelişmeler yaratmıştır. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi isteği, onlarca yıldır süren mücadele sonucu en yüksek düzeye ulaşmıştır. Artık halklaşan bir özgürlük mücadelesi vardır. Bu halk ortaya koyduğu mücadeleyle özgür ve demokratik yaşamı dayatmaktadır. Öte yandan Kürt gençleri sürekli gerilla mücadelesine katılarak Kürt halkının bu özgürlük ve demokrasi mücadelesinin etkili savunmasını yürütmektedirler.

Kürt özgürlük hareketi özgürlük mücadelesinin geldiği düzey dikkate alınarak Kürt sorununu demokratik temelde çözüleceğine inanmaktadır. Çünkü on yıllardır yürütülen mücadeleyle Kürt halkının varlığı inkar edilemeyecek düzeyde kanıtlanmıştır. Bu halkın mücadelesinin yenilmezliği de ortaya konulmuştur. Bu açıdan gelinen aşamada Türk devleti ve diğer bölgedeki sömürgeci devletler açısından Kürt sorununun çözümü kendisini dayatmış bulunmaktadır. Eğer dünyanın herhangi bir köşesinde bir halk bu kadar mücadele verseydi kesinlikle böyle bir sorun mutlaka çözülürdü. Ama bölge ülkeleri kendi Kürtlerine farklı yaklaştıklarından bu sorun bir türlü çözülememektedir. Türkler Kürtleri Türkleştirmek istiyor ve böylelikle kültürel soykırıma uğratmak istiyor. Araplar Kürtleri Araplaştırmak istiyor, kültürel soykırımı böyle tamamlamak istiyor. Farslar da Kürtleri eriterek kültürel soykırıma uğratmak istiyor. Özellikle Türk devleti böyle bir Kürt politikası izlediğinden diğer devletler de Türk devletinin bu politikasını izlemektedirler. Eğer bugün Türkiye'de Kürt sorunu çözülmüyorsa bunun nedeni Kürtlerin az mücadele vermesi değildir; çözümsüzlüğün esas nedeni Türk devletinin hala Kürtleri kültürel soykırıma uğratıp Türkleştirme, Kürdistan'ı da Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikasından vazgeçmemesidir. Son yıllardaki siyasal mücadele ve ortaya çıkan gerçekler Türk devletinin hala kültürel soykırım politikasında ısrar ettiğini göstermektedir.

Kürt özgürlük hareketi 1990'lı yıllardan itibaren artık Kürt gerçeğinin ortaya çıktığını düşünerek Kürt sorununun demokratik siyasal yollardan çözümünü tercih etmiştir. Böyle bir çözüm için çaba göstermiştir. 1993'ten bugüne 8 defa ateşkes ilan etmiştir. Bu ateşkeslerin çoğunluğu da AKP hükümeti döneminde gerçekleşmiştir. Özellikle 2006 1 Ekimi'nde ilan edilen ateşkes bir yıla yakın sürmüştür. AKP hükümeti bu dönemde Kürt sorununu demokratik yollardan çözüp Türkiye'yi demokratikleştirme yerine, 2007 Mayıs'ında Dolmabahçe'de genelkurmayla Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinde mutabakat sağlamışlardır. O günden bugüne Kürt sorunu neden çözülmedi deniyorsa, bunun nedeni 2007'de genelkurmayla yapılan mutabakattır. Erdoğan bu mutabakatı da mezara kadar götüreceğini söylemiştir. Dolayısıyla Kürt özgürlük hareketini tasfiye temelinde gerçekleşen bu mutabakat sıradan ele alınamaz. Bir taktik de değildir. Açıkça AKP'nin iktidar olması, siyasal islamın devlet içine alınması temelinde klasik iktidar bloklarıyla Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi edilmesi temelinde anlaşmışlardır. AKP'nin o günden bugüne yürüttüğü politika da bu anlaşmanın gereği pratikleşmektedir.

AKP'nin çözüm niyeti hiç olmadı

Kürt özgürlük hareketi son yıllarda toplumda Kürt sorununu çözme eğilimi gördüğünden ve devletin de eski politikaları yürütememesi açığa çıktığından ateşkes ilan ederek toplumda ve devlet içinde çözüm eğilimi geliştirmek istemiştir. Bu ateşkesler bir tür devleti ve toplumu Kürt sorununun demokratik çözümüne hazırlamak olarak da değerlendirilebilir. Öte yandan AKP tabanında, AKP'ye oy verenler içinde de Kürt sorununun çözülmesini isteyen eğilimler görülmüştür. Bütün bunları Kürt özgürlük hareketinin son yıllardaki ateşkes ilan ederek siyasal ortamı yumuşatıp Kürt sorununu çözme anlayışının pratikleşmesi olarak görmek gerekir. Toplumda Kürt sorununa demokratik çözüm isteyenleri etkilemek, yine devlet içinde çözümden yana olanları güçlendirmek, bu temelde de AKP'yi demokratik çözüme zorlamak stratejisi izlenmiştir.

Devletle yapılan görüşmeler de, Önderlikle yapılan görüşmeler de tamamen tek taraflı demokratik çözüm iradesinin sonucu gerçekleşmiştir. Kürt özgürlük hareketi Kürt sorununu savaşla değil de demokratik siyasal yollarla çözmek istediği için tek taraflı ateşkesleri doğru bulmuş ve uygulamıştır. Ancak anlaşılmıştır ki bu yönlü politikalar, tek taraflı ateşkesler, devlet ve toplum içinde geliştirilmek istenen çözüm eğilimleri ve Kürt halkının demokratik çözüm için geliştirdiği mücadele AKP'yi Kürt sorununun demokratik çözümüne getirmeye yetmemiştir. Ateşkesler ve görüşmeler sürdürülürken diğer taraftan da demokratik mücadele yürütülmüş, bu temelde demokratik siyasal çözüm için adım attırılacağına inanılmıştır. Ancak AKP hükümeti bütün bu yaklaşımları Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'yi demokratikleşme temelinde değerlendireceğine, Dolmabahçe'de yaptığı mutabakatın gereği Kürt özgürlük hareketini ezerek hükümetini sürdürmek ve bu temelde de devleti ele geçirme doğrultusunda tüketmiştir. Eğer 'ortam yumuşaktı, görüşmeler vardı, ateşkesler vardı neden çözülmedi ve gerilim yükseldi' deniliyorsa bu sorunun cevabı AKP'nin Türkiye'yi, Türkiye halklarını, barışı düşünen bir hükümet değil de Kürtleri en iyi ben ezerim, Kürt özgürlük hareketini en iyi ben tasfiye ederim üzerinden devleti ele geçirmek isteyen bir siyasal yaklaşım içinde olmasında görmek gerekir. Anlaşılıyor ki AKP ateşkeslere kendisini güçlendirme, devleti ele geçirme ve daha sonra da bir hamle yaparak Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme doğrultusunda yaklaşmıştır. Bu politikayı izlerken de Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğine inanmıştır.

AKP'nin bu kadar fırsatlara rağmen demokratik çözüm yerine tasfiye politikasında ısrar etmesi, Kürt özgürlük hareketini en iyi ben ezerim diye hükümet olması ve bu temelde de Kürt özgürlük hareketini bitirip devleti ele geçirmek istemesi onun demokratik olmayan karakteriyle ilgilidir. AKP ve AKP'nin dayandığı toplumsal ve siyasal güçler her ne kadar Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra devlet uygulamalarından zarar görmüşler ve siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel alandan belli düzeyde dışlanmış olsalar da devlet onlara sosyalistlere ve Kürtlere yaklaştığı kadar sert yaklaşmamıştır. Devletin sosyalistler ve Kürtler üzerine gittiği kadar onların üzerine gitmemesi ve devletin siyasal islamcıları muhaliflerine karşı kullanma politikası belirli düzeyde devletten rahatsız olsalar da diğer taraftan hep devleti ele geçirme, devlet içinde yer alma, devleti kendisiyle belirli düzeyde uzlaşmaya çekme politikaları izlemişlerdir. Hatta devletin asıl sahiplerinin kendileri olması iddiasında bulunmuşlardır. Zaten Diyanet İşleri Başkanlığı, dinin devlet tarafından kullanılması olduğu gibi, bir yönüyle de siyasal islamcıların devletle uzlaşmasını ifade etmektedir. İmam hatipler de devlet okullarıdır. Türkiye tarihinde yetişen siyasal islamcı kadrolar esas olarak medreselerde, tarikat dergahlarında ve tekkelerinde değil de Diyanet İşleri Başkanlığı ve imam hatipler içinde yetişmişlerdir. Bu da siyasal islamcı kadroların devletle bir çatışmayı değil de uzlaşmayı, devlet içine girmeyi hedefleyen bir politika izlemelerini beraberinde getirmiştir. Özellikle asker sivil bürokrasi içine sızmak istemişlerdir. Hatta devlet bürokrasisine girmek için gençler Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yönlendirilmiştir. Türk aydını nasıl ki devlet fideliğinde yetiştiği için bir türlü devletçi karakterini bırakmıyorsa siyasal islamcılar da Diyanet işleri ve İmam hatiplerde yetiştikleri için devletçi bir karakter kazanmışlardır.

Libya'da esas olarak birinci suçlu Türkiye'dir

AKP hükümetinin sık sık en iyi milliyetçi biziz, Türkiye'yi en çok düşünen biziz demesi tesadüfi değildir. Gerçekten de sıra Kürt sorununa geldiğinde devletin politikalarını yeni koşullarda yürütmeyi esas almaktadırlar. Bu yönüyle de devleti, milleti en iyi kendilerinin düşündüklerini ortaya koymaktadırlar. Bu açıdan AKP hiçbir zaman Kürt sorununu Kürtlerin varlığını ve temel haklarını kabul edip köklü biçimde çözme politikasının sahibi olmamıştır. Özellikle de dil ve kültür alanında çok sınırlı yumuşatmalar yaparak Kürtleri sistem içine sokmayı, Kürtler üzerinde siyasal sömürgeciliği ve kültürel soykırımı yeni koşullarda inşa etmeyi hedefleyen bir politika izlemiştir. Kürt açılımı dediği de budur, adım attık dedikleri şeyler de bu amaca hizmet etmek için yapılmıştır. Ancak Kürt özgürlük hareketinin, Kürt halkının bu politikaları kabul etmeyeceği görülünce 2009 Nisanı'ndan başlamak üzere siyasal soykırım operasyonlarını geliştirmişlerdir. Bu siyasal soykırım operasyonlarının amacı başından itibaren Kürtlerin örgütlü siyasal gücünü kırıp kendi düşündükleri tasfiye politikasının, daha doğrusu yeni koşullarda sürdürülmek istenen siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım politikasının önündeki engelleri kaldırmayı hedeflemişlerdir.

Özellikle de 2010 referandumundan sonra Kürtlerin siyasal iradesini kırmadan öngördükleri politikayı kabul ettiremeyeceklerini görmüşler ve bu temelde de 2010 seçimlerinden sonra Kürdistan'da yeni bir özel savaşı planlamışlar ve adım adım uygulamaya koymuşlardır. Aslında 2011 12 Haziran seçimlerinden önce bu tasfiye planlarını pratikleştireceklerdi, ancak seçim öncesi bu tür politikaların AKP'yi Kürdistan'da tümden bitireceğini düşündüklerinden esas saldırılarını seçim sonrasına bırakmışlardır. Seçim sonrasında milletvekillerinin cezaevinden çıkarılmaması, Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi, Kürt demokratik hareketinin iradesini kırma ve kendi politikalarını kabul ettirme politikasının bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Eğer bir demokratik siyasal çözüm düşünülseydi böyle bir gerilim arttırma ve sertleşme yerine milletvekillerini bırakarak, bu konuda BDP ile daha yumuşak bir ilişkiye girerek, yine Kürt Halk Önderi'nin İmralı'da hazırladığı protokolleri pratikleştireceğini kabul ederek demokratik siyasal çözümün yolunu açan bir yaklaşım içinde olurlardı. Böyle bir ortamda da demokratik bir anayasayla Kürt sorununu demokratik temelde çözüp Türkiye'yi demokratikleştirme politikası izlerdi. Ancak AKP bu politikayı izlememiş, daha önce kazandığı imkanları ve 12 Haziran seçimlerinden aldığı gücü de kullanarak Kürt özgürlük hareketinin üzerine gelmiştir.

Kuşkusuz bu saldırı politikasının dış dayanağı da vardır. Eğer dış desteği hissetmeseydi böyle kapsamlı bir saldırıyı sürdürmeye cesaret edemezdi. Özellikle Arap baharından sonra ABD bu halk hareketlerini yönlendirip işbirlikçi siyasal islamcıları öne çıkararak Ortadoğu'yu işbirlikçi siyasal islam temelinde dizayn etme politikası izleyince bu politika doğrultusunda AKP'yi kullanmak istemiştir. Her ne kadar AKP ilk önce İran, Suriye, Irak'a dayalı Kürt özgürlük hareketini tasfiye politikasını bırakmak istememişse de ABD'nin dayatması karşısında İran ve Suriye cephesi yerine tamamen ABD'nin bölgedeki ajanlığını, taşeronluğunu üstlenerek Kürt özgürlük hareketini ABD'den daha fazla destek alarak tasfiye politikasına yönelmiştir. Kuşkusuz önceden de ABD'nin ve Batı'nın desteğini alıyordu. Ancak bir taraftan Avrupa ve ABD'nin diğer taraftan da İran, Irak ve Suriye'nin desteğini alarak, her ikisini idare ederek Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikası izliyordu. Gelinen aşamada Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni siyasal durum sonrası tercihini ABD'den yana koymuştur. Daha doğrusu Ortadoğu'da siyasal safların keskinleşmesi kendisini dayatınca artık iki tarafı da idare eden politikanın yürüyemeyeceğini gördüğünden tamamen ABD'nin işbirlikçisi ve taşeronu olarak hareket etme politikası izlemiştir.

İlk önce NATO'nun Libya'da ne işi var diyen Erdoğan, bir hafta sonra NATO'nun Libya'daki esas dayandığı güç haline gelmiştir. Libya'ya saldırının

"AKP hükümetinin en iyi milliyetçi biziz demesi tesadüfi değildir. Kürt sorununda devletin politikalarını yeni koşullarda yürütmeyi esas almaktadırlar. Böylece devleti, milleti en iyi kendilerinin düşündüklerini ortaya koymaktadırlar. Bu açıdan AKP hiçbir zaman Kürt sorununu Kürtlerin varlığını ve temel haklarını kabul edip köklü biçimde çözme politikasının sahibi olmamıştır"

meşruiyeti esas olarak Türkiye üzerinden yürütülmüştür. Eğer Türkiye bu saldırıya karşı çıksaydı kesinlikle Batı'nın saldırıları bu kadar meşruiyet kazanmaz ve sonuç almazdı. Kaddafi'nin trajik bir sonla karşılaşmasında esas rol de yine Türkiye'ye aittir. Her ne kadar NATO saldırısıyla yaralandığı ve sonradan vurulduğu söylense de bu son çok önceden hazırlanmıştır. Dünya medyası ve Türkiye medyası Kaddafi'yi o kadar kötü göstermişlerdir ki öldürülmesini o kadar meşrulaştırmışlardır ki yakalandığında bu ortamdan etkilenen muhalifler ise hiçbir insani ve ahlaki değer düşünmeden katletmişlerdir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Libya'da NATO ve Türkiye desteğiyle yapılan saldırılarda öldürülen insan sayısı çok fazladır. Öyle ki Kaddafi'yi devirmek için her türlü savaş kuralı devre dışı bırakılmıştır. Şehirler ve kasabalar sivillerin varlığı dikkate alınmadan bombalanmıştır. Libya tarihinde belki bu kadar halka acı ve zulüm yaşatan başka bir süreç görmemiştir. ABD, Avrupa ve Türkiye bu vahşi saldırıları o kadar meşrulaştırmıştır ki rejimi devirmek isteyenler hiçbir insani ve ahlaki değere bağlı kalmadan ağır savaş suçları işleyerek saldırı yürütmüşlerdir. Kuşkusuz Kaddafi'nin yanlışlıkları ve eksikleri vardır. Ancak yapılan saldırılarda ölçü bu değildir. Esas ölçü kendilerine teslim olmayanları NATO'nun ve kapitalizmin gücüyle ezip teslim almaktır. Nitekim Libya saldırılarıyla tüm Araplara bize teslim olmazsanız başınıza bunlar gelir mesajı vermişlerdir. Libya saldırısı sadece Kaddafi'nin devrilmesi olarak değil, tüm Arap dünyasının iradesinin kırılma saldırısı olarak değerlendirilmelidir. Libya'da esas olarak birinci suçlu Türkiye olarak görülmelidir.

Bu açıdan Türkiye'yi gelinen aşamada artık Ortadoğu'da kapitalist modernitenin, Batı'nın ajanı olarak değerlendirmek gerekmektedir. Kürt özgürlük hareketine bu kadar saldırmasının nedeni ABD'den aldığı destekle ilgilidir. ABD, eğer sen benim politikalarım doğrultusunda hareket edersen, ben de Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme konusunda sana destek veririm demiştir. Türkiye'deki son siyasal gelişmelerin ve yaşanan çatışmaların iç ve dış koşullarını böyle değerlendirmek gerekir.

AKP hükümeti sınırsız bir saldırganlık içerisinde

AKP hükümeti bu siyasal ortamda Kürt özgürlük hareketinin üzerine giderek daraltarak düşündüğü yeni anayasayı kabul ettirmek istemektedir. Dünyanın hiçbir yerinde görülmedik düzeyde siyasal soykırım operasyonları yürütmesi, KCK adı altında neredeyse tek bir yönetici, bilinçli Kürt bırakmaması esas olarak yeni anayasa temelinde kurmak istediği siyasal sistem önündeki engelleri tasfiye etmek içindir. Eğer bu siyasal soykırım operasyonlarını artırır, BDP'yi ve Kürt özgürlük hareketini güçten düşürürse kendine göre bir anayasa yapıp bunu kabul ettirmeyi hesaplamaktadır. Etmediğinde de çözmek istiyordum, ama kabul etmiyorlar diyerek askeri ve siyasi saldırılarını daha da şiddetlendirip Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi planlamaktadır. AKP planlarını böyle yapmıştır. Siyasal soykırım operasyonlarını hızlandırarak Kürt özgürlük hareketinin kendi tasfiye politikalarını boşa çıkarma mücadelesini de etkisizleştirmek istemektedir. Böyle bir yaklaşım içinde olmasaydı 12 Haziran seçimlerinden sonra Önder Apo'nun ve Kürt özgürlük hareketinin çağrılarına cevap vererek demokratik siyasal çözüm doğrultusunda adım atardı.

"Türk devletinin Kürt özgürlük hareketine, Kürt halkına karşı nasıl bir savaş açtığı esas olarak da Önder Apo'ya yaklaşımında kendini ortaya koymuştur. Önder Apo'ya uygulanan şantaj ve tehdit politikası aslında Türk devletinin bir çözüm politikası değil de tam anlamıyla bir irade kırma ve tasfiye politikası izlediğinin kanıtı olmuştur"

Kürt demokratik hareketi AKP'nin çözümsüz politikalarını görünce AKP'ye Kürt sorununun nasıl çözüleceğini göstermek ya da Kürt sorununun Demokratik Özerklik kabul edilmediği takdirde çözülemeyeceğini ortaya koymak için 14 Temmuz'da Demokratik Özerkliği ilan etmiştir. Demokratik Özerkliğin ilanıyla birlikte AKP hükümeti tamamen saldırgan bir politikaya yönelmiştir. 'Artık yeni bir strateji izleyeceğiz, kimse bizden iyi niyet beklemesin' diyerek her türlü saldırı politikası izleyeceğini ilan etmiştir. Tabii ki o güne kadar iyi niyet gösterdiği görülmemiştir, ama bu sözün altında daha da sert politika izleneceği mesajı vermiştir. Bu tutum, çok önceden planlanan demokratik siyasal alanı tüketme politikasının daha azgın biçimde devreye sokulması olmaktadır. İyi niyet göstermeyeceğiz derken bunu gerilladan çok esas olarak da demokratik siyasal alana saldırmak, bu alanı çalışamaz hale getirmek için söylemektedir.

Kürt özgürlük hareketi bu tasfiye saldırıları karşısında direnişe geçince, özellikle de halkın demokratik eylemlerine saldıran, halk üzerinde tam faşist terör estiren polislere karşı bir devrimci eylem harekatı başlatınca polisler karakollarından çıkamaz, askerler arazide hareket edemez hale gelmiştir. Bu durumu gerillanın etkin eylemliliği karşısında çaresiz kalmanın, gerillanın eylemlerine cevap verememenin sonucu olarak görmek gerekiyor. Kürt özgürlük hareketinin direnişi karşısında ilk başta AKP hükümeti bir sınır ötesi harekattan söz etmiş olsa da gerillanın sürekli eylemi ve darbeleri karşısında sınır ötesi harekat yapmada bir tereddüt içine girmiştir. Kuşkusuz sınır ötesi harekat karadan yapamamışlardır, ama havadan her gün uçaklarıyla bütün Medya Savunma Alanlarını bombalamışlardır. Yine tanklarla, obüslerle, havanlarla uzun menzilli roketlerle medya savunma alanlarına saldırı sürekli olmuştur.

Bu saldırılardan istedikleri sonucu alamasalar da içinde yönetim düzeyinde de kadrolar olmak üzere 20'den fazla gerilla şehit düşmüştür. Bir taraftan da fırsatını bulduğunda kara operasyonu yapacağını açıkça deklere etmiş ve sınıra güç yığmıştır. AKP hükümeti uyguladığı politikalarla tamamen bir tasfiye harekatı yürüttüğünü göstermiştir. Zaten bu politikayı izlediğini her gün tekrarlamıştır. Hava operasyonları sonucu üçü yönetim kademesinde olmak üzere birçok arkadaş yaşamını yitirince ve kara operasyonu hazırlığı artırılınca HPG Şehit Çiçek Devrimci Harekatı adı altında birçok asker ve polis hedefine eylem düzenlemiştir. Böylece hem şehit düşen arkadaşları için misilleme yapmışlardır, bu tür saldırıların cevapsız kalmayacağı gösterilmiştir, hem de kara harekatına hazırlanan operasyon birlikleri daha harekete geçmeden dağıtılmış, bozulmuş ve etkisiz kılınmışlardır. Bu eylem bir yönüyle de Türk devletine askeri saldırılarla bu sorunu çözemeyeceğini, demokratik siyasal alana saldırarak, etkisizleştirerek Kürt özgürlük hareketine ve Kürt halkına istediğini kabul ettirme politikasının sonuç alamayacağını göstermiştir. Bu eylemin en temel mesajlarından birisi budur. Bu eylem de göstermiştir ki gerçekten gerillanın eylem kapasitesi yüksektir, fedaice savaşmaktadır. Fedaice savaşan bu gücün karşısında Türk devletinin askeri ve polisiyle sonuç alması mümkün değildir. Zaten otuz yıldır bütün imkanlarını kullanarak Kürt özgürlük hareketine, gerillaya saldırmıştır. Demokratik siyasal alana dünyanın hiçbir yerinde görülmeyecek baskılar bugüne kadar fazlasıyla yapılmıştır, ama sonuç alınamamıştır. Bundan sonra da sonuç alması mümkün değildir. Kürt halkının, Kürt özgürlük hareketinin talepleri vardır. Bu talepler karşılanmadan Kürt özgürlük hareketi, Kürt toplumu ve Önder Apo muhatap alınmadan bu sorunun çözülemeyeceği bir daha gösterilmiştir.

Reber Apo'ya yaklaşım Kürt halkına yaklaşımdır

Türk devletinin Kürt özgürlük hareketine, Kürt halkına karşı nasıl bir savaş açtığı esas olarak da Önder Apo'ya yaklaşımında kendini ortaya koymuştur. Önder Apo'ya uygulanan şantaj ve tehdit politikası aslında Türk devletinin bir çözüm politikası değil de tam anlamıyla bir irade kırma ve tasfiye politikası izlediğinin kanıtı olmuştur. Bu yönüyle de Önder Apo merkezli bir komplo ya da komplonun ikinci aşaması ya da son aşaması diyebileceğimiz bir saldırı başlatılmıştır. Nasıl ki birinci komplo 1999'da Önderlik eksenli Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi hedeflemişse, İmralı üzerindeki tehdit ve şantaj politikasıyla da Önder Apo merkezli bir tasfiye politikasını, bir yok etme politikasını devreye sokmuşlardır. İkinci komplo denilmesi bu nedenledir. Zaten savaş da barış da görüşmeler de gerilim de yumuşama da tümüyle İmralı ve Önder Apo etrafında şekillenmektedir. Önder Apo'ya sert yaklaşma, Önder Apo'ya karşı tehdit ve şantaj politikası hem serhildanları hem de gerillanın mücadelesini artırdığı gibi, yumuşama istenildiği zaman da Önder Apo'ya gidilmektedir. Defalarca Önder Apo'ya gidilmesinin nedeni budur. Yumuşama Önder Apo üzerinden yapılmak istendiği gibi, gerilim, ikinci komployu da Önder Apo merkezli yürütmektedirler. Bunun görülmesi gerekir. Önder Apo'yu etkisiz kılmak, tasfiye etmek isteyen bir güç esas olarak da Kürt halkını, Kürt özgürlük iradesini tanımıyor ve tasfiye etmek istiyordur. Bir halka yaklaşım Önderliğine yaklaşımdır. Bir toplum bir halk ve ulus olarak

görülmezse onun Önderi de tanınmaz. Gelinen aşamada Kürt sorununu Kürt halkını toplum olarak tanıma ve bu temelde haklarını kabul ederek çözme yaklaşımı olmadığı görülmektedir. Bırakalım çözüm yaklaşımını, Kürtler toplumsal hakları olan bir toplum olarak görülmediği için ne siyasal olarak muhatap alınmakta ne de önderliği tanınmaktadır. Bugün var olan çatışmaların, gerilimin nedeni de budur.

AKP hala Kürt toplumunun haklarını tanıma değil de klasik politikaları yeni koşullarda sürdürmek istediğinden bu çatışmalar kaçınılmaz hale gelmektedir. Nasıl ki bu politikalar 20. yüzyılda isyanları, direnişleri beraber getirmişse ve PKK'nin tarih sahnesine çıkışını ve PKK öncülüğünde büyük bir direniş hareketini ortaya çıkarmasına neden olmuşsa, bu politika bırakılmadığı müddetçe bu direnişin de süreceği açıktır. Direnen her gücü ezecek saldırıların gerçekleştirilmesi de bu devlet politikasının doğal sonucudur.

Önder Apo üzerinde uygulanan politika sıradan bir politika değildir. Hiçbir hukuka dayanmayan, tamamen keyfi bir politikadır. Önder Apo'ya bir rehin muamelesi yapmaktadır. Rehine üzerinden rehinenin toplumu, örgütü ve ailesi teslim alınmak isteniyor. Şimdi Önder Apo üzerinde de bu politika uygulanmaktadır. Açıkça size karşı savaş açıyorum, iradenizi kırmak istiyorum, ya teslim olursunuz ya da sizin hakkınız bir zindanda çürümektir denilmektedir. Kuşkusuz Önder Apo'ya yaklaşım Kürt halkına yaklaşımdır. Kürt halkına "sizin tek hakkınız boyun eğmektir, eğer cezaevindeyseniz, boyun eğdiğinizde on beş günde bir görüşme hakkınız vardır; boyun eğmezseniz her türlü baskı, şantaj ve tehdidi görürsünüz" mesajı verilmektedir. Tabii Türk devletinin böyle bir tehdit ve şantaj politikası ABD ve Avrupa ile bağlantılı yürütülmektedir. Eğer ABD'nin, Avrupa'nın desteğini almasalardı bu kadar hukuk dışı bir yaklaşımı, tehdit ve şantaj politikasını İmralı üzerinde uygulayamazlardı. Yine ABD ve Avrupa'nın desteğini almasalardı dünyada görülmemiş siyasi soykırım operasyonlarını her gün sürdüremezlerdi.

AKP faşizmine karşı Kürt halkının her şekilde direnmesi meşrudur

Şu anda Türk devletinin yürüttüğü siyasal soykırım uygulamaları, ancak faşist ülkelerde görülür. Zaten Türkiye dünyada siyasal tutuklu konusunda rekora sahiptir. Sadece AKP dönemi değil, Kürtlerin bir bütün olarak son 30-40 yılda cezaevlerinde yattıkları süre kesinlikle bir dünya rekorunu ifade ediyor. Hiçbir halkın siyasetçileri bu düzeyde zindanlarda yatmamışlardır. Faşist ülkelerde bile siyasetçilerin ve bilinçli insanların bu düzeyde zindanlarda tutulduğu görülmemiştir. Ne Hitler faşizmi ne Mussolini faşizmi ne de Franko faşizminde bu düzeyde bir tutuklama olmuştur. Belki daha fazla öldürmeler olmuştur, ama zindanların bu düzeyde kullanıldığı görülmemiştir. Bu nedenle zindan faşizminden ve hukuk teröründen söz edilmektedir. Kişi başına cezaevi yatma süresi dünyada başka herhangi bir ülkedekinin üç dört katı fazladır. Daha doğrusu dünyada görülmedik düzeyde siyasal tutuklu Türkiye gerçeğinde ortaya çıkmıştır. Bunların da %90'ının Kürt olduğu açıktır. Bu düzeyde bir hukuk terörü ve zindan faşizmi varken kendilerine demokrat diyen ülkelerin sesi çıkmamaktadır. Dostlar bizi alışverişte görsün misali bir iki küçük eleştiriyle geçiştirmektedirler. Bu yaklaşımlarıyla Türk devletinin bu hukuk terörünü ve zindan faşizmini desteklemiş olmaktadırlar.

Böyle bir faşist uygulama karşısında Kürt halkının her türlü direnmesi meşrudur. Bu direnmeyi haksız görmek ancak faşist politikalara boyun eğin demekle açıklanabilir. Sözde kendine liberal diyenler var, demokrat diyenler var, ama hiçbirisinin Türkiye'deki bu yüksek düzeyde siyasal tutuklu gerçeğini gündeme getirdiği görülmemiştir. 40 yıldır Kürtlere kan kusturuluyor, Kürtler zindanlarda çürütülüyor; zindanlara konularak iradesi kırılmak isteniyor. Türk devleti bu politikayı izlediği halde hala kendisine liberal diyenler bu politikanın peşine takılıyorlar, kuyrukçusu oluyorlar. Hatta en fazla da bunların tutumu AKP'nin politikalarına meşruiyet kazandırıyor ve varlığını sürdürüyor. Bunların içinde bir kısım kendisine Kürt aydını diyen işbirlikçiler, uşaklar da var. Bir Kürt aydını her şeyden önce Kürdistan'da neden bu kadar siyasal tutuklu olduğunu sorar. On yıllardır neden zindanlar Kürt siyasetçilerle doludur, siyasal mücadele veren insanlarla doludur? Bunları sorgulamayan, bunlara tepki duyamayan Kürt aydını olabilir mi? Bırakalım AKP'yi desteklemeyi ve devlet politikalarını meşrulaştırmayı, sadece bu tutuklamalara tepki duymamak bile aydın olmaya ters bir durumdur. Dolayısıyla bunları aydın saymak, aydın kavramına hakarettir. Bunlar olsa olsa bazı bilgiler depolamış entelektüel sermayedarlar ya da hamallar olabilir. Toplumdan bu kadar bağını koparmış, kendi toplum gerçeğinden bu kadar uzaklaşmış insanları aydın görmek gerçek aydınlara saygısızlık yapmak olur. Bu durum Türk devletinin kendine göre nasıl Türk aydını yaratmışsa şimdi de kendine göre bir Kürt aydını yaratmasının ifadesi oluyor. Nasıl ki şimdiye kadar devlet fideliğinde yetişen ve devleti savunan bir Türk aydın gerçeği vardıysa, şimdi de devletin politikalarına işbirlikçilik yapan yeni bir Kürt aydını profili yaratılıyor.

Kürdistan'da seçilmiş belediye başkanlarının, belediye meclis üyelerinin çoğunluğu tutuklu. Diğerleri de tehdit altındadır. Onları da adım adım tutuklayacaklardır. Hepsini birden tutuklama tepki yaratır diye alıştıra alıştıra, teorisini yapa yapa, gerekçe ortaya koya koya tümden demokratik siyasal alan bitirilmek istenmektedir. Açıkça 1990'ların konsepti uygulanmaktadır. Önceden faili meçhul cinayetlerle susturuyorlardı, şimdi zindanlara atarak susturuyorlar. Kuşkusuz faili meçhul cinayetler de oluyor, ama esas yöntem hukuk terörüdür, hukuk faşizmidir, zindan faşizmidir, özel savaş faşizmidir.

AKP hükümeti bir özel savaş hükümetidir

Türkiye'de bir özel savaş gerçeği vardır. 1923'ten beri, özellikle Şark Islahat'tan bu yana bir özel savaş yürütülmektedir. Diplomasi de, siyaset de, ekonomi de, kültürel alan da, sosyal alan da, spor alanı da, eğlence alanı da, bilim alanı da tamamen bu özel savaşa endekslenmiştir. Kürtler üzerindeki bu özel savaş politikasını anlamadan Kürt gerçeğini anlamak mümkün değildir. Kürt sorununun çözümsüzlüğünü anlamak için Kürtler üzerinde yüz yıla yakındır uygulanan bu özel savaşı anlamak gerekmektedir.

Bu özel savaş şimdi daha inceltilmiş bir biçimde AKP hükümeti tarafından yürütülmektedir. AKP hükümeti bir özel savaş hükümetidir. Hatta bugüne kadar ki özel savaş hükümetleri içinde en bütünlüklü özel savaş hükümetidir. Geçmiş özel savaş hükümetlerinde basın devletin dediğini, hükümetin dediğini yapardı; onların kararlarına uyardı. Şimdiki basının çoğunluğu devlet ve hükümet kararı alıyor ve kendilerine talimat geliyor bu temelde de psikolojik savaş yürütüyor pozisyonunda değildir. Şu andaki basın da, üniversiteler de, sivil toplum örgütleri de gönüllü olarak özel savaşın hizmetindedirler. Basın açıkça AKP'nin ideolojik yayın organı haline gelmiştir. Bırakalım devletin ve hükümetin baskısıyla psikolojik savaş yürütmelerini, aksine psikolojik savaşın nasıl yürütüleceğini hükümete gösteren bir noktaya gelmişlerdir. Bu yönüyle basın 1990'ların basınından çok daha kötü bir kirli savaş basınıdır. En son Erdoğan'ın medya patronlarıyla yaptığı toplantı bunun kanıtıdır. Yasemin Çongar ki AKP hükümetini, AKP'nin politikalarını şimdiye kadar desteklemişti. Belki de son yıllarda AKP politikalarına Taraf gazetesi kadar hizmet eden başka bir yayın organı olmamıştır. O bile yandaş basının nasıl kraldan çok kralcı geçindiğini yazmıştır. Yandaş basın bu toplantıda hükümete ve devlete açıkça "biz zaten psikolojik savaşı en iyi biçimde yürütmeye çalışıyoruz, hangi eksiklikler varsa söyleyin onu da giderelim; nasıl yayın yapmamızı istiyorsanız öyle yayın yapalım" diyerek nasıl bir özel savaş basını olduklarını ortaya koymuşlardır.

Bir yerde psikolojik savaş niye bu kadar yükseltilir? Kuşkusuz bazı gerçekleri örtmek için yapılır. AKP hükümeti Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü kirli ve özel savaşta haksız pozisyondadır. Kürt özgürlük hareketi karşısında hem haksızdır hem yenilmiştir. Şimdi bu özel savaşla hem haksızlığını hem de yenilgisini örtmeye çalışıyor. Haksızlığını, yenilgisini örterek iktidarını sürdürmeye çalışıyor. Geçmişte herhangi bir hükümet Kürt özgürlük hareketi karşısında bu düzeyde yenilseydi, bütün foyaları dökülseydi o hükümet düşerdi, yerine yeni bir özel savaş hükümeti gelirdi. Şimdi AKP basını kullanarak kendini ayakta tutmaya çalışıyor. Özel savaşın, psikolojik savaşın, basının bu kadar kullanılmasının nedeni budur. Gerçeklerin saptırılmasıdır, gerçeklerin üstünün örtülmesidir. Neden ikide bir basınla toplantı üstüne toplantı yapılıyor? Basın zaten tamamen Kürt özgürlük hareketine karşı devletin yanında yer alıyor. Devletin istediği düzeyde yayın yapıyor, bunun dışına çıkmıyor. Çıksa RTÜK hepsinin defterini dürer. RTÜK zaten esas olarak bunun için kurulmuştur. Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen özel savaşın basın ayağının nasıl yürütüleceğinin belirlendiği bir yerdir. RTÜK özel savaşın basın doğrultusunu ortaya koyan bir kurumdur. Eğer AKP basın organlarıyla bu kadar toplantı yapıyorsa bu aslında ne kadar çok sıkıştıklarını ve gerçekleri ve başarısızlıklarını basınla örtüp kendini kurtarmak istediklerini göstermektedir.

Bu basının görevi kendisi haksız olduğu halde Kürt özgürlük hareketini haksız göstermek, kendisi başarısız olduğu halde Kürt özgürlük hareketini başarısız göstermek ve böylelikle dünyayı, Türkiye kamuoyunu, Türk kamuoyunu aldatmak olmaktadır. Son zamanlarda özellikle sanal zaferlere ihtiyaç duymaktadırlar. Bir Kavaklı ve Kato sanal zaferi ortaya çıkardılar. Bu yetmedi Kazan vadisi zaferi ortaya çıkardılar. Bunların hepsi AKP hükümetinin başarısızlığını örtmek, Kürt özgürlük hareketinin başarısız olduğunu göstermek içindir. Böylece kendilerine göre Kürt özgürlük hareketinin toplumsal tabanını daraltmayı hedeflemektedirler. Nasıl ki 1990'larda kirli savaşla, faili meçhul cinayetlerle halkı PKK'nin tasallutundan kurtarıyoruz demişlerse, şimdi de siyasi soykırım operasyonlarıyla, gerillaya yaptıkları saldırılarla, bu psikolojik savaşlarla güya PKK ile halkı ayırıyorlarmış, PKK'nin halkın üzerindeki baskısını ortadan kaldırıyorlarmış! 1990'lı yıllarda uygulanan kirli savaşın amacı neydiyse, AKP'nin bu psikolojik savaşının, özel savaşının amacı da aynıdır. Zihniyet değişmediği için amaç da değişmemiştir. Amaç değişmediği için uygulamalar da değişmemiştir. Kürt sorunu değişmediği müddetçe, Kürt sorununda çözüm politikası ortaya konulmadığı müddetçe Türk devletinin özel savaş karakteri dün olduğu gibi bugün de sürdürülmek zorunda kalacaktır. Sadece yöntemlerde kısmi değişiklikler yapacaklardır. Nitekim yöntemlerde değişiklikler olmaktadır. Zaten dünyada hiçbir savaş hep aynı yöntemlerle yürütülmez.

Kürt özgürlük hareketine karşı böyle bir özel ve psikolojik savaş devleti vardır. Kirli uygulamaları vardır. Ama çok haksız bir devlet olduğu için, öte yandan karşısında mücadele eden güç olduğu için bütün haksızlıkları, foyaları kısa sürede açığa çıkmaktadır. Bu özel savaş devletlerine karşı eğer direniş varsa, mücadele varsa kısa sürede gerçek yüzleri açığa çıkmaktadır. Çünkü karşısında direniş oldukça kirli yüzünü daha fazla göstermektedir. Direniş olmasa belki yüzünü yumuşak gösterebilir, toplumu aldatabilir. Ama direniş sürdüğü müddetçe toplumu aldatması mümkün değildir. Bu nedenle direnişin olduğu bu süreçte AKP'nin politikaları tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. ;Türk cumhurbaşkanının konuşmaları, Türk genelkurmayın konuşmaları, Türk başbakanın konuşmaları, başbakan yardımcılarının konuşmaları, kadından sorumlu bakanın konuşmaları AKP'nin yüzündeki maskelerini düşürmüştür. Özellikle de Hakkari'de birçok hedefe yönelik gerilla eyleminin olması, onlarca askerin ölmesi AKP'nin tasfiye politikalarını sarsmıştır. Özel savaşı da psikolojik savaşı da, Kürt özgürlük hareketinin sağlam duruşu karşısında, halkın Özgürlük mücadelesi ve bu eylem karşısında etkisiz hale gelmiştir. Türk cumhurbaşkanının o kadar sinirli olması, Türk başbakanın her konuştuğunda BDP'yi ve Kürt halkını hedef göstermesi yaşadıkları başarısızlığın sonucudur.

Türk başbakanı ve cumhurbaşkanı zaman zaman kamuoyunu ve dünyayı aldatmak için yumuşak mesajlar vermektedirler. Örneğin en son başbakan Erdoğan yine kamuoyunu, Kürtleri ve dünyayı aldatmak için terörle mücadele, siyasetle müzakere yaparız demişti. Ama mücadele yükselince terörle mücadele dediğinin esas olarak siyasetle mücadele ve siyaseti ortadan kaldırmak olduğu netleşmiştir. BDP'nin bu kadar hedef gösterilmesi AKP'nin oyunlarının ve planlarının boşa çıkarılmasıyla bağlantılıdır. Her tarafta BDP binalarına saldırılıyorsa, Avrupa'da bile Kürtlere, Kürt işyerlerine saldırılıyorsa bu aslında Türk başbakanını, cumhurbaşkanının ve bakanların konuşması sonucu gerçekleşen saldırılardır. İçeride faşistleri ve sivil toplum örgütü dediği çevreleri Kürt özgürlük hareketine karşı yönlendirirken, dışarıda da İran'ı yanına almak, Güneylileri yanına almak, Irak'ı kışkırtmak ve böylelikle Kürt özgürlük hareketini içeride ve dışarıda boğmak istemektedir. Ancak bu politikaların tutması mümkün değildir.

Şimdi bir diğer demagoji ve saldırı da ETA'nın silah bırakması üzerinden yapılmaktadır. ETA'ya karşı halk ayağa kalkmış, halkın ayağa kalkması sonucu ETA silahlı mücadeleyi bırakmış deni-

lerek sivil toplum örgütlerini, çeşitli çevreleri Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürmek istemektedirler. Bunun da tutması mümkün değildir. Çünkü ne Türkiye İspanya'dır ne de Kürdistan Bask'tır. Türkiye İspanya değildir. İspanya demokratik bir anayasayla Katlonya'ya, Bask'a ve birçok bölgeye özerklik tanımıştır. Anayasasını demokratikleştirmiştir ve böylelikle de ETA'nın mücadele tabanı daralmıştır. Bağımsızlık isteyenler dışındakilerin ciddi bir sorunu kalmamıştır. Bu açıdan Türkiye daha Kürtleri bir toplum olarak tanımamışken, Kürtlerin varlığını anayasal güvenceye almamışken, özerkliğini, anadilde eğitimini ve çift dilliliğini kabul etmemişken 'İspanya'da toplum ETA'ya karşı çıktı, ETA da silah bırak zorunda kaldı' değerlendirmeleri, elmalarla armutları karıştırmaktır. Kürt demokratik hareketi şu anda Türkiye'nin İspanya gibi bir anayasaya ve Bask gibi, Katalan gibi bir özerkliğe kavuşmasını istemektedir. Kuşkusuz Kürtlerin istedikleriyle İspanya'daki uygulamalar birebir örtüşmemektedir. Çünkü Kürt özgürlük hareketinin ortaya koyduğu Demokratik Özerklik bir toplumun demokrasi içinde kendi kendisini yönetmesini ifade etmektedir. Kuşkusuz Bask bölgesinde de toplumun kendi kendini yönetmesini kabul eden bir çözüm bulunmuş olsa oradaki çözüm belirli yönleriyle devletçi ve iktidarcı karakterde olmuştur. Kürt özgürlük hareketinde ise devletçi ve iktidarcı bir zihniyet yoktur. Aradaki fark budur. Tüm bu gerçekler dikkate alındığında ETA silah bıraktı, bu nedenle biz de PKK'ye karşı çıkalım ve silah bıraktıralım yaklaşımı tabii ki tutmayacak bir yaklaşımdır. Çünkü bizzat Kürt özgürlük hareketi bu sorunu demokratik bir anayasa temelinde, Demokratik Özerklik çerçevesinde çözülmesini istemektedir. Bu çözüm olduğu takdirde bunu kabul etmeyenler olursa biz de karşı çıkarız demektedirler. Kuşkusuz belirli kesimleri kandırarak sokaklara dökebilirler, ama bu meydanlara dökülenlerle İspanya'da meydana dökülenler aynı karakterde olmayacaktır. Türkiye'de meydana dökülenler tamamen Kürt halkının haklarını reddetmeye dayalı faşistler ve bunlar tarafından aldatılmış olanlar olacaktır. Bunun da sonuç vermeyeceği açıktır.

Kürt siyasal hareketini teslim almak mümkün değildir

Faşistler Kürt halkına saldırmaktadır; BDP'ye saldırmaktadır. Ama bu saldırıların da sonuç alması mümkün değildir. Çünkü Kürt halkı 20 yıldır Türk devletinin, faşistlerin linçi altındadır. Ama buna karşı da özgürlük iradesinden, Kürt özgürlük hareketine karşı destek olmaktan vazgeçmemiştir. Bundan sonra da vazgeçmesi düşünülemez. Her ne kadar BDP'yi teslim almak istiyorlarsa da BDP'yi de teslim almaları mümkün değildir. Çünkü BDP 1980'lerin sonu ve 1990'ların başındaki serhıldanların ortaya çıkardığı bir demokratik siyasal gelenekten gelmektedir. Öyle farklı bir damardan ortaya çıkmış bir parti değildir. Bu bakımdan serhildanı yaratan bir siyasi güç ve gelenekle çelişmesi kendinin bitmesi anlamına gelir. Zaten BDP'lilere de böyle bir şey yaptırmak mümkün değildir.

Kuşkusuz Kürt demokratik hareketini daraltmaya, BDP'nin üzerine giderek güya kendilerine göre işbirlikçi Kürtlere alan açmaya çalışıyorlar. Sahte önderlikler, sahte aydınlar, sahte demokratlar yaratmaya çalışmaktadırlar. Ancak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi o kadar kapsamlı ve derindir ki, o kadar toplumun derinliklerine nüfuz etmiştir ki böyle sahte önderlikleri bu topluma kabul ettirmek mümkün değildir. Kürt özgürlük hareketi birkaç ayın ya da birkaç yılın mücadelesiyle oluşmamıştır. Kırk yıldır süren bir mücadele vardır. Bu mücadelenin on binlerce şehidi, binlerce gazisi, yüz binlerce zindanda yatmış insanı vardır. Sadece gerilla değil, demokratik siyaset alanı da büyük ve ağır bedeller ödemiştir. Gençler de kadınlar da çocuklar da büyük bedeller ödemişlerdir. Bugün Kürt özgürlük mücadelesi bir düzeye gelmişse bunu Reber Apo önderliğindeki PKK öncülüğü gerçekleştirmiştir. Bunu halkımız çok iyi bilmektedir. Bu nedenle de Önderliğine de PKK'ye de sahiplenmektedir. Öyle Kemal Burkay'ın zaman zaman halklar böyle yanlışlar yaparlar söylemi de boş bir laftır. Bu açıktan açığa halkın kırk yıldır büyük bedeller verdiği mücadelesini küçümsemektir. Bu zat devlete, AKP'ye ve arkasındaki güçlere şirin gözükmek için Kürt halkının mücadelesine bu düzeyde hakarette bulunmaktadır. Devlet nasıl ki halkın mücadelesini kötülüyor ve küçümsüyorsa Kemal Burkay gibileri de halkın mücadelesini küçümsüyor ve kötülüyor. Önderliğine saygısızlık yapıyor, gerillaya karşı kara propaganda yürütüyor. Herkes de biliyor ki halk on yıllardır her türlü zorluğa karşı mücadele veriyorsa, 1990'lı yılların kirli savaşı karşısında direnmişse, uluslararası komplo karşısında direnmişse, köyleri yakılmış, zindanlara atılmış, ama tüm bunlara rağmen boyun eğmemişse, bu mücadele içinde kazandığı bilincin ve inancın ifadesidir. Kürt halkının yürüttüğü bu büyük mücadele öyle herhangi bir biçimde bir örgütün, bir bireyin arkasından gitmek değildir. Onlarca yıllık yaşamı içinde PKK'nin de ne olduğunu Önderliğin de ne olduğunu öğrenmiştir. Bu yönüyle sahte önderliklerin bırakalım peşinden gitmeyi, eğer AKP'nin, devletin bu politikalarına alet olmaya devam ederlerse bir gün bu halk onların da yüzüne kesinlikle tükürür.

Suriye'de ciddi bir siyasal mücadele sürmektedir

Türkiye içeride yürüttüğü saldırılarla beraber dışarıda da diplomatik faaliyetlerini artırmıştır. Neçirvan Barzani ve İran dışişleri bakanını Türkiye'ye çağırarak şantajda bulunmuşlardır. Ancak gelinen aşamada İran'ı istediği gibi hareketimizin üzerine sürmesi zor gözükmektedir. Çünkü İran ileride Türkiye'nin Suriye'ye yaptığını kendisine yapacağını bilmektedir. Bu açıkça netleşmiştir. Bu yönüyle de önümüzdeki dönemde Türkiye ile belirli ilişkiler sürdürseler de ortak bir hareket yapmaları kolay gözükmüyor. Kuşkusuz Kürt düşmanlığı söz konusu olduğunda her türlü sorunlarını unutmaktadırlar. Ama füze kalkanı, Suriye konusu, bunların

"Güney Kürdistan'da ve bütün parçalarda Kürtler arası bir çatışma yaratmak kolay değildir. Çünkü böyle bir çatışmanın ortaya çıkması durumunda bütün Kürdistan parçalarındaki ve Güney Kürdistan'daki halkımız Türk devletinin tasfiye politikalarına ve saldırılarına ister doğrudan, ister dolaylı olsun destek veren her güce karşı demokratik ulusal tutumunu ortaya koyacaktır"

hepsi önemli konulardır. Öte yandan İran kendisini PJAK ve PKK karşısında denemiştir, ama beklemediği bir direnişle karşılaşmış ve büyük kayıplar vermiştir. PJAK'ın, PKK'nin öyle istenildiği zaman üzerine gidilip geriletilecek hareketler olmadığını İran çok iyi görmüştür. Eğer PKK ve PJAK'a karşı Türkiye ile birlikte hareket ederse bunun İran'ın içinde gerilla savaşının hiçbir dönemde olmadığı kadar şiddetleneceği ve bunun da İran'ı sarsacağını anlamıştır. Bu açıdan şu anda yapılan ateşkese uyduğu gözükmektedir.

Öte yandan Türkiye Suriye ile de sorunlar yaşamaktadır. Zaten İran'la, Suriye ile belirli sorunlar yaşadıkları için her zaman olduğu gibi Kürt özgürlük hareketinin son mücadelesini, gerillanın eylemlerini İran'a, Suriye'ye bağlama biçiminde bir yaklaşım göstermektedirler. Türkiye Suriye ile gerilimi ABD politikası doğrultusunda yürütmektedir. Ancak bir yönüyle de kendisinin Kürt politikası çerçevesinde Suriye'ye yüklenmektedir. Türkiye'de ABD'nin Irak'a müdahalesinde tezkerenin kabul edilmemesinin Güney Kürdistan'daki federasyonun kurulmasına yol açtığı biçiminde bir yargı vardır. Bu nedenle şimdi ABD'nin Ortadoğu politikalarına endekslenerek Suriye'deki Kürtlerin kazanım elde etmesini önlemeye çalışmaktadırlar. Suriye politikasındaki esas eksen budur. Nitekim daha önce Esad rejimiyle yaptıkları Adana anlaşmasını eğer Esad rejimi düşerse İhvan-ı Müslim'in öncülüğündeki muhalefetle sürdürmek istedikleri açığa çıkmıştır. Bu bile Türkiye'nin yaklaşımını göstermektedir. Öte yandan Suriye muhalefeti de Türkiye ile bu yönlü ilişkileri nedeniyle Kürt halkının taleplerine olumsuz yaklaşmaktadır. Her ne kadar bir kısım Kürtleri kendi yanlarına almışsa da bunlar daha çok da Suriye rejimi devrilirse kendilerine belirli çıkar elde etmek isteyen çevrelerdir. Ne Suriye halkını temsil eden ne de söz konusu ulusal meclis içinde Kürtlerin haklarını savunan gruplardır.

Şu anda Suriye'de ciddi bir siyasal mücadele sürmektedir. Kürt demokratik hareketi öncülüğündeki Kürtler de bu siyasal mücadelenin en temel aktörlerindendir. Mevcut durumda Esad rejimi Kürtlerin Demokratik Özerkliğini kabul etmediği için Kürt demokratik hareketi bu rejime karşı bir mücadele içinde olduğu gibi kendini örgütlü kılarak Demokratik Özerkliğini kurma ve mevcut rejime kabul ettirme çabası içindedir. Kürt demokratik hareketinin mücadelesi bir yönüyle bu çerçevede olduğu gibi, diğer yönüyle herhangi bir rejim değişikliği gündeme geldiğinde Kürt halkının Demokratik Özerkliğini ve bu temeldeki siyasal statüsünü kabul ettirecek bir örgütlenme ve mücadele pozisyonu içindedir. Kürt demokratik hareketi orada sert bir silahlı mücadele yerine demokratik mücadeleyle haklarını dayatma politikası yürütmektedir. Ama meşru savunmasını da bu süreçte güçlendirmektedir. Çünkü sert bir mücadelenin Suriye'de Kürt-Arap çatışması ve şovenizmin geliştirilmesiyle sonuçlanacağı kesindir. Bu da aslında Suriye'deki demokrasi ve özgürlük mücadelesini, Suriye'deki halkların demokratik değişim mücadelesini zehirleme, saptırma ve boşa çıkarma gibi bir durum ortaya çıkabilir. Sert bir silahlı mücadele vermese de Kürt özgürlük hareketi, demokratik örgütlülüğü ve mücadelesiyle Suriye'deki demokrasi ve özgürlük mücadelesine en büyük desteği veren bir hareket konumundadır. Zaten şu andaki demokratik zihniyeti ve karakteri her türlü demokratik gelişmenin dinamiği olduğunu ortaya koymaktadır. İster mevcut rejim reformlar yapsın, ister diğer muhalif güçler hakim gelsin her ikisini de demokratikleşmeye zorlayacak ve demokratik adımlar atmasını zorunlu kılacak olan Kürt halkının demokratik örgütlenmesi ve demokrasi için mücadelesi olacaktır.

Kürtler arası bir çatışma yaratmak artık kolay değildir

Türk devletinin Güney Kürdistan üzerinde baskı yürüttüğü açıktır. Güney Kürdistan üzerinde yürüttüğü baskı sadece Türk devletinin baskısı değildir. Bir yönüyle de ABD'nin de Güney Kürdistan hükümetini zorladığı görülmektedir. Özellikle de Türkiye'yi Ortadoğu'da kullanmak isterken Türkiye'ye bu yönlü destek verdiği anlaşılmaktadır. Ancak Güney Kürdistan'da ve bütün parçalarda Kürtler arası bir çatışma yaratmak kolay değildir. Çünkü böyle bir çatışmanın ortaya çıkması durumunda bütün Kürdistan parçalarındaki ve Güney Kürdistan'daki halkımız Türk devletinin tasfiye politikalarına ve saldırılarına ister doğrudan, ister dolaylı olsun destek veren her güce karşı demokratik ulusal tutumunu ortaya koyacaktır. Bu açıdan Türk devletinin başarılı olması zordur. Ancak Güney Kürdistan hükümetinin, yetkililerinin duruşlarında bir zayıflık olduğu görülmektedir. Geçmişten bu yana siyaset tarzını hep dış güçlere dayanarak sürdüren bir gücün dış baskılar karşısında her zaman zafiyet göstereceği bilinmektedir. Kürt özgürlük hareketi de bunu bilerek hareket etmektedir. Hem Güneyli güçlerin böyle bir politika içine girmesini engellemeye çalışmaktadır hem de Güney Kürdistan halkını etkileyerek, örgütleyerek Kürtler arası böyle bir savaşın zeminini önemli oranda ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Güney Kürdistan halkı artık PKK'nin mücadelesini sadece Kuzey Kürdistan'ın değil, bütün parçaların ve Güney Kürdistan'ın mücadelesi olarak görmektedir. Bu bakımdan her türlü saldırıya karşı direnecek devrimci gücün, dinamik gücün güneyin de savunma ve direniş gücünün Kürt özgürlük hareketi olduğunu bildiklerinden bu tür girişimlere, bu tür yaklaşımlara kesinlikle karşıdırlar. Böyle bir politika ortaya çıktığında da tutumunu açık ve net ortaya koyacaklardır.

Türk devletinin iç politikası ve yürüttüğü dış ilişkiler çerçevesinde bir sınır ötesi harekat yapıp yapamayacağı çok tartışılmaktadır. Şu anda belirli bir güç yığması bulunmaktadır. Ancak Hakkari eylemiyle birlikte sarsıldığı, dağıldığı, bozulduğu için daha baştan böyle bir harekat başarısız kılınmıştır. Nitekim bu durumu gördüklerinden sınırda bazı hareketlilikler yapsalar da bunun bir sınır ötesi harekattan çok Güneyli güçler üzerinde baskı yaratmak, Kürt özgürlük hareketi üzerinde baskı yaratmak, bu baskılarla kendi zayıflığını gidermek olduğu anlaşılmaktadır. Esas olarak da dikkatleri Güney Kürdistan'a çekerek, sınır ötesi harekata dikkatleri yönelterek içeride demokratik siyaseti ezmeye çalışmaktadır. Bu süreçteki politikasının esasının bu çerçevede olduğu görülmektedir. Kuşkusuz sınır ötesi harekat da yapmak isteyebilirler. Esasında böyle bir sınır ötesi harekat yapmak istemektedirler. Bu konuda kendilerine göre belirli kararlar da almışlar, hazırlık da yapmışlardır. Ancak bu kararlarını uygulama konusunda tereddütlüdürler. Çünkü başarısız kaldıkları takdirde Kürt sorununun demokratik çözümü kaçınılmaz hale gelecektir. Ama AKP hükümeti ve devlet böyle bir çözüme hazır olmadığı için yapacağı bir kara harekatında yaşayacağı başarısızlıktan ürkmektedir. Öte yandan gerillanın hazırlıkları, fedai gücü de böyle bir kara operasyonunun başlamasını engelleyen temel faktör durumundadır. Bu açıdan kara harekatını takip etmek, karşı durmak kadar, esas olarak da Türk devletinin içeride demokratik siyasal alanı ezmek istediği, buradan Kürt özgürlük hareketini daraltarak kendine göre sonuç almak istediği görülmelidir. Bunun için de demokratik siyasal alandaki bu saldırıları durdurma açısından hem serhildanların geliştirilmesi hem de demokratik siyasal mücadelenin çok boyutlu yürütülmesi gerekmektedir. Kesinlikle Türk devleti siyasal soykırım operasyonlarını böyle rahat yapmamalıdır, bunun önüne geçilmelidir. Eğer siyasal soykırım operasyonları bu kadar rahat yapılıyorsa bunun bir nedeni de buna karşı gösterilen tepkilerin yetersizliğidir. Nitekim AKP yandaşı basın ve yazarlar KCK operasyonlarına tepki gösterilmiyor demektedirler. Daha da ileri giderek KCK operasyonları yapıldığı için halkı örgütleyecek ve eyleme geçirecekler kalmadı, diyerek bu operasyonları neden yaptıklarını açıkça itiraf etmişlerdir.

Öte yandan yeni anayasa yapım süreci gündemdedir. Bu süreçte Kürt halkının ve Türkiye demokrasi güçlerinin demokratik halklar kongresi çatısı altında toplanarak hem Türk devletinin bu tasfiye saldırılarına karşı çıkmaları hem de demokratik anayasa mücadelesini ve bilincini örgütlü bir biçimde yürütmeleri gerekmektedir. Kuşkusuz kongrenin kuruluşu önemlidir, anlamlıdır. Ama sadece kuruluşu yetmez. Artık önüne gündemler koyarak, önceliklerini koyarak sürekli bir örgütlenme, demokratik siyasal hedefler doğrultusunda mücadele geliştirmesi gerekmektedir. Ancak demokratik talepler temelinde yürütülecek bir mücadele kongreye kimlik kazandırabilir. Kongre ancak böyle bir mücadele çerçevesinde rol oynayabilir. Bu yapılmadığı takdirde Türkiye halkları açısından tarihi bir sorumluluk da yerine getirilmemiş olur. Kurulan kongrenin bütün bileşenlerinin kongreyi sadece bir toplantı, bir konferans, bir kongre olmaktan çıkarıp bir eylem gücü olan bir platform, bir örgüt haline getirmeleri gerekmektedir.

"Türk devleti bir sınır ötesi harekat yapmak istemektedir. Bu konuda belirli kararlar da almışlar, hazırlık da yapmışlardır. Ancak bunları uygulama konusunda tereddütlüdürler. Çünkü başarısız kaldıkları taktirde Kürt sorununun demokratik çözümü kaçınılmaz hale gelecektir. Ama AKP hükümeti ve devlet böyle bir çözüme hazır olmadığı için yapacağı bir kara harekatında yaşayacağı başarısızlıktan ürkmektedir"

KÜRT DİRENİŞİNE MEDYA SALDIRISI

Yeşil AKP faşizmi Çiller faşizmine rahmet okutuyor. Bu her konuda rahatlıkla gözlenebilir. Çiller başbakanlığı sırasında Kürt köylerini PKK helikopterlerinin bombaladığını söyleyerek devletin Kürt halkına karşı işlediği savaş suçlarını PKK'nin üzerine yıkmaya çalışmıştı. AKP de Kürt halkına karşı işlediği savaş suçlarını PKK'nin üzerine yıkmaya çalışıyor. Ama daha bir ustalıklı, daha bir yüzü kızarmadan ve tehlikeli… Bu konuda hiçbir ahlak ve edep ölçüsü tanımıyor. Her şey son derece kirli bir psikolojik harekata konu ediliyor. Halklarımızın en kutsal değerleri, ilkeleri, kavramları yeşil AKP faşizminin amaçları doğrultusunda istismar ediliyor.

Kürt halkı, Önderliği ve Özgürlük hareketiyle birlikte barışa ve sorunun demokratik siyasal çözümüne dönük en vicdansızların ve ar damarı çatlamışların bile inkar edemeyeceği bir çaba ve fedakarlık göstermiştir. Ancak bunun karşılığı tasfiye konsepti olmuştur. AKP Kürt hareketinin tasfiyesine dayalı yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi kurmaya girişmiştir. Kürt halkı yeşil AKP faşizmine dur deyince en kutsal ve yakıcı gerçekleri istismar ederek kendini gizleyen AKP'nin maskesi düşmüş, gerçek yüzü açığa çıkmıştır.

'PKK'nin içinde çok başlılık ve liderlik kavgası yaşandığı, Önder Apo'nun dinlenmediği' benzeri haberler temelinde Önder Apo yıpratılmaya çalışılmakta, Önder Apo'nun itibarsızlaştırılması ve etkisizleştirilmesi temelinde Kürt özgürlük hareketini tasfiye hesapları yapılmaktadır. Kürt özgürlük hareketini tasfiyeye dayalı komplo saldırısı esas olarak Önder Apo üzerinden yürütülmektedir. Erdoğan açıkça "örgütle ilişkisini kestik ve görüşmeler yaptırılmayacaktır" demiştir. Türk medyası sürekli Önder Apo'nun etkisizleştiğini, örgüt içinde de halk içinde de etkisinin kalmadığını propaganda etmektedir.

Önder Apo bu biçimde hedef tahtasının başına konulurken "PKK savaştan rant elde ediyormuş, lider kadro kendi derdine düşmüş, Kürt sorununun çözümünü kendisinin bitişi olarak gören PKK sorunun çözümünü istemiyormuş…" gibi bu minval üzeri bir sürü teori oluşturulmakta, savaşın bitmesini istemeyen bir koro sanki savaşın bitmesini istiyormuş gibi bir tutum içinde kulakları tırmalayan bir kakofoniyle Kürt özgürlük hareketini karalama kampanyası yürütmektedir. Adeta üzerinde tepindikleri asker ve gerilla ölümleri sanki umurlarındaymış, sivil ölümleri onlar için bir anlam ifade ediyormuş gibi düştüğü yeri yakan bu gerçekleri istismar etmekten zerre kadar utanmayan bir yalan makinesi durmaksızın işlemektedir. Türk basınının içine girdiği tutum öyle bir noktaya gelmiştir ki, öyle bir noktaya getirilmiştir ki Türkiye'nin barışa ulaşması için en başta basınla müzakere yürütmek, öncelikle basını barışa zorlamak gerekmektedir. Türk medyası yeşil AKP faşizminden daha saldırgan ve gerçekleri ters yüz eden bir tutum içinde kışkırtma ve linç medyası olarak işlev görmektedir.

Silvan'da gerilla avına çıkan askerlerin gerilla tarafından vurulması sonrasında Erdoğan'ın ve yeşil AKP faşizminin saldırgan söylemlerini, yalan ve iftiraya kadar vardırması, tehdit ve şantaja büründürmesi, sınır tanımayan polis terörü, Kürdistan'ın tüm bölgelerinde yürütülen operasyonlar, Kandil'e hava hareketleri, 12 Eylül'de bile yapılmayan düzeyde toplu tutuklamalar, örülmeye çalışılan yeşil inkar ve imha sisteminin kabul edilmemesi karşısında duyulan öfkenin ve aczin dışa vurulmasıdır.

AKP Kürtlere kendi siyasi egemenlik ve kültürel soykırım projesini kabul ettirerek, devlet üzerinde yürüttüğü iktidar mücadelesini sonuçlandırmak istemektedir. Bu konuda tek parti dönemi CHP'sinin yol ve yöntemlerini esas almaktadır. Yapmaya çalıştığı CHP'nin 1930'larda bütün toplumu susturarak kurduğu tek partili iktidarı günümüzde hayata geçirmektir. Türkiye'nin bütün ekonomik, siyasal, sosyal alanlarında belirleyici olmaktır. Yeşil AKP faşizmi bunu varlık koşulu olarak ele almaktadır. İktidar açlığını iliklerine kadar yaşayan AKP geleneği ele geçirdiği devlet iktidarını kalıcı kılmak adına her türlü gayri insani yol ve yöntemi kullanabilecek bir gözü karalık içindedir.

İktidara geldiği 2002'den bu yana sivil ölümlerinin bir çetelesi çıkarılacak olsa yeşil AKP faşizminin en fazla sivil ölümünün gerçekleştiği hükümet süreci olduğu görülecektir. Son altı aylık bilanço bile ürkütücüdür. Kürt halkının en meşru, yasal ve demokratik gösterilerine yapılan polis müdahalelerinde onlarca insan yaşamını yitirmiştir. Kürdistan coğrafyasında yaşlı, kadın, çocuk, bebek, hamile ayrımı gözetmeyen bir devlet terörü hüküm sürmektedir.

AKP'nin Kürt sorununu çözme derdi yoktur

Kürt sorununu çözme, buradan hareketle farklılıkların eşitliğine dayalı demokratik bir Türkiye ortaya çıkarma, kendisini böyle demokratik bir ülkenin diğerleriyle eşit bir partisi haline getirme yaklaşımı yoktur. Tamamen Erdoğan'ın sultan AKP'nin saltanat olduğu sadece tek milletli, tek bayraklı, tek dilli ve tek devletli değil tek adamlı ve tek partili otoriter bir Türkiye yaratmaya çalışmaktadır. Bunun önündeki temel engel direnen Kürt halkıdır. Başkan Apo ve Kürt özgürlük hareketidir. Erdoğan ve AKP'si bunların tasfiyesini başardığı takdirde Türkiye'nin tek gücü olacağına inanmaktadır. Dolayısıyla AKP'nin Kürt sorununu çözme değil en meşru ve insani hakları için süren Kürt direnişini kırma, onun örgütlülüğünü dağıtma, Önderliğini teslim alma ve etkisizleştirme derdi vardır. AKP için temel hedef Türkiye'nin demokratikleşmesi değildir; temel hedef, Kürtlerin bastırılması temelinde devletin tek sahibi olmaktır. Erdoğan ve yeşil AKP faşizminin temel hedefi budur.

İçerde giderek büyüyen yeşil sermayenin ihtiyaçları ve amaçları, dışarıda ABD ve uluslararası hegemonik güçlerin Ortadoğu'ya dönük hesapları AKP'de temsilini bulmaktadır. Teslim alınmış Kürdistan'ı yayılma alanı haline getirerek Ortadoğu'ya açılmak, Ortadoğu'yu kendi büyümesinin hizmetine koşmak isteyen Yeşil sermaye AKP'yi bunun için var gücüyle desteklemektedir. AKP'nin iç ve dış politikasını yönlendiren bir yanıyla bu güçlerdir. Yeni Osmanlıcılık temelinde Ortadoğu'yu kendi yayılma alanı olarak gören bu çapulcu sermaye kesimleri Ortadoğu'ya sömürgeci bir zihniyetle yaklaşmakta, Erdoğan, yeşil AKP faşizmi ve medyası Ortadoğu'nun kanayan yaralarını, acılarını, kutsallıklarını bu temelde istismar etmekten zerre kadar utanç duymamaktadır. Filistin halkının acıları, Arap aleminin İsrail'le yaşadığı çelişkiler, büyük bedelleri göze alarak ayağa kalkan Arap halklarının umutları bu kirli emeller için ikiyüzlüce, utanmazca istismar edilmektedir.

İki yüz yıldır Ortadoğu halklarını teslim almaya çalışan kapitalist modernite güçleri tam da ayağa kalktığı ve tüm statükoyu alt üst ettiği bir süreçte Ortadoğu halklarına kendi damgalarını vurmak istiyor. İşbirlikçi liberal islam – buna günümüzde ılımlı islam deniyoreliyle bunu gerçekleştirmek için tüm gücünü kullanıyor. Erdoğan ve AKP'si bölgede kapitalist sistem temsilciliğini en iyi ben yürütürüm iddiasıyla hareket ediyor. Yeşil sermayenin de işine geldiği için kapitalist modernitenin bölgedeki taşeronluğuna soyunmuş bulunuyor. Karşılığında Kürt tasfiyesine dayalı tek adamlı tek partili yeşil diktatörlüğüne tam destek istiyor.

AKP için demokrasi sorununu kullanma, çarpıtma, istismar etme sorunundan bahsedilebilir, ancak demokrasiyi geliştirme, tesis etme sorunundan söz edilemez. Bir hegemonya türünden başka bir hegemonya türüne yatay geçiş yapılmaktadır. Mantık aynı, yöntem aynı, amaç aynıdır, dayanılan güçler de büyük ölçüde aynıdır.

Bu anlamda Kürtlerin temsilcileriyle masaya oturarak, Kürt sorununa demokratik siyasal çözüm geliştirme, ya da demokrasi standartlarını yükselterek çoğulcu, eşitlikçi bir çözüm ortaya çıkarma söz konusu değildir. Yapılan göz boyama, beklenti yaratma, bunu çarpıtma örgütlülüğünü ve önderliğini tasfiye ettiği Kürt halkını, geliştirmek istediği sultanlığın hizmetine sokmadır. Cumhuriyet tarihi boyunca en büyük bölücülüğü yapan devletin haklarını talep eden Kürtleri bölücülükle suçlaması, kaybettiği ve katlettiği Kürtlerin sayısı on binlerle ifade edilirken Kürt direnişini terör hareketi olarak lanse etmesi bu devletin kuruluşundan bu yana yürüttüğü bir siyasettir. AKP'nin yürüttüğü siyaset de aynıdır. Tasfiye politikalarını gözden kaçırmakta ve gizlemekte, elindeki devlet olanaklarını ve medyayı sınırsızca kullanarak Kürt soykırımını yürütmekte ve yavuz hırsız gibi suçlarını da Kürt tarafına yıkmaya çalışmaktadır.

Yalanı tutmayan AKP şiddete ve psikolojik savaşa sığınmaktadır

Değişen fazla bir şey yoktur. Kırıntı bile sayılamayacak hukuki temeli bulunmayan kimi uygulamaları abartıp Kürt sorununda büyük gelişmeler yaşanıyormuş gibi göstermek, bunlar üzerinden Kürt tarafına yüklenmek ve 'daha ne istiyorsunuz verilenle yetinin' demeye getirmekte; bir anlamda diyalog, çözüm, barış, demokrasi kavramları etrafında bir teslimiyet ağı örmektedir. Kürt halkı bunu yutmayacak ve buna yatmayacak bir politik düzeyde seyretmektedir. İşte Erdoğan ve AKP'sinin çıkmazı da burada başlamaktadır. Yalanı tutmayan AKP silaha, şiddete ve psikolojik savaş yöntemlerine sığınmaktadır. Beklediği sonucu alamadığı için Kürt Halk Önderliği ve PKK ile görüşmeleri kesen AKP faşizmi bir yandan tecrit politikasıyla şantaj yapmaya, bir yandan da sınır ötesi operasyon tehditleriyle korku salmaya, yoğun tutuklamalarla Kürt demokratik siyasetini teslim almaya çalışmaktadır. Erdoğan'ın medyası burada devreye girmekte ve hiçbir meşruiyeti, tutarlılığı, yeniliği olmayan, açığa çıktığı ve teşhir olduğu için şiddete mahkum kalan yeşil AKP faşizminin kanlı ellerini yıkamaya soyunmaktadır. Yeşil AKP faşizminin yalanları, çarpıtmaları, suçları ve kanlı elleri basın tarafından aklanmaktadır. Yaşanan sürecin sorumluluğu PKK'ye yıkılarak Kürtlerin direnme hakkı bile ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. Bu aklama faaliyeti Türk halkına dönük beyin yıkama faaliyetiyle güçlendirilirken Kürt halkına dönük psikolojik savaşla tamamlanmaktadır.

AKP'nin Türkiye'yi uçuruma sürükleyen bu politikayı sürdürmesinde en büyük suçlu, Türkiye tarihinin en tehlikeli psikolojik savaşını yürüten Türkiye basınıdır. Türkiye basını AKP'nin bu tehlikeli amaçlarını gizlemekte, meşrulaştırmakta ve bu temelde savaşın, çatışmanın sürmesinin, derinleşmesinin hatta geri dönülemez bir rotaya girmesinin sorumluluğunu yürütmektedir.

Kürt halkının demokratik direnişi yeni bir düzeye ulaşmıştır. Yeni boyutlar kazanan, demokratik direnişin tarihsel örneklerini sergileyen bu direniş süreci büyük halk eylemlilikleri ve kahramanlık sınırında seyreden gerillanın meşru savunma eylemlilikleri temelinde ilerlemektedir. Bunu görmek için Kürt halkının sadece 2011 yılında sergilediği kimi eylemliliklere bakmak bile yeterli olacaktır.

8 Mart Kürdistan'da yaşanan büyük kadın devrimini ifade etmesiyle; Newroz Kürt halkının özgür irade beyanı olmasıyla; Newala Qasaba yürüyüşü PKK'de gerçekleşen kahramanlığın bütün bir toplum tarafından sahiplenildiğini göstermesiyle; Büyük Amara yürüyüşü Kürt halkının Önderlik kurumunu tartışmaya yer vermeksizin sahiplenmesiyle ve YSK vetosuna karşı topyekun ve eşzamanlı hareket ederek siyasal iradesini sahiplenmede sergilediği kararlılığıyla Kürt halkının Ortadoğu'nun direniş tarihinde şimdiden yerini almış büyük bir devrimsel süreç yaşadığını kanıtlamaktadır.

Yaşanan bu direniş sürecinde siyaset ve siyasetçilik biçim ve içerik olarak büyük değişiklikler yaşamaktadır. Kürt halkı demokratik siyasetin en çarpıcı örneklerini ortaya koymakta, büyük bir politikleşmeyi yaşamakta ve milyonlar politik süreçte doğrudan yer almaktadır. Gerilla Kürdistan ve Türkiye'nin tüm alanlarında Kürt halkının varlığını ve iradesini güvenceye alma temelinde etkili bir meşru savunma direnişini gerçekleştiriyor. Benzersiz bir siyasal soykırıma karşı benzersiz bir direniş yaşanıyor. Siyasi temsilcileri yığınlar halinde zindanlara doldurulan Kürt halkı kendi temsilini kitlesel halde artık kendisi yapıyor. Zira artık her Kürt bireyi temel hakları, demokratik yaşamı ve özgür geleceği hakkında siyaset yapabilecek güce, bilince ve örgütlülüğe kavuşmuştur. Yeşil AKP faşizminin baskısı, yürüttüğü siyasi soykırım saldırısı yanında devasa gücü ve olanaklarına karşı Kürt halkı birliğini güçlendirerek, örgütlülüğünü büyüterek ve doğrudan demokrasi yöntemlerini geliştirerek, her şeyiyle direniyor.

Bu sadece Ortadoğu değil, tüm dünya demokrasi tarihi açısından da ilkleri barındıran, oldukça çarpıcı, çok yönlü, tüm insanlık için umut ve coşku kaynağı olabilecek bir süreçtir. Arap coğrafyasında yaşanan toplumsal hareketlilikten çok daha örgütlü, çok daha bilinçli, çok daha felsefi ve tarihi temelleri bulunan, isyan değil, örgütlü ve bilinçli yeni bir toplumsal devrim sürecidir. Ve oldukça öğretici deneylerle doludur. Toplumsal yaşamın her yanına getirmiş olduğu felsefi, ideolojik yaklaşımlar, örgütsel, eylemsel yeniliklerle demokratik uluslaşmanın ve demokratik özgür toplumsallaşmanın olağanüstü bir örneğini sergilemektedir. Ortadoğu Rönesans'ı

ve aydınlanması Kürt halkının bünyesinde başlamıştır ve geri döndürülmesi de mümkün değildir.

Otuz yılı aşkın mücadele süreci Kürdistan halkında eski zihniyet kalıplarının kırıldığı ve yerini yeni zihniyet kalıplarının aldığı bir süreç olarak değerlendirilmediği sürece yaşanan görkemli direniş süreci anlaşılamaz. Bağrında yaşanan büyük kadın devrimi ve kadında temsilini bulan büyük toplumsal yenilenme, özgürleşme, büyük demokratik dönüşüm görülmeden Türkiye ve Kürdistan coğrafyalarındaki etkileri hesaba katılmadan yaşanan bu süreç hakkında ne dostluk ne düşmanlık adına ciddiye alınabilecek bir söz edilemez. İşte yeşil AKP faşizmi bunu göremeyecek bir sığlıkla Kürt halkının bu görkemli ayağa kalkışını sabote etmenin, önüne geçmenin, sindirmenin beyhude çabası içindedir.

Kürt halkına yöneltilen soykırım saldırılarında basın başı çekmektedir

Türk medyasının öteden beri tavrı bellidir ancak Kürt halkının bu direniş süreci karşısında neredeyse tüm basının görmezden ve göstermezden gelme yaklaşımını saldırganlık sınırlarına tırmandırması dikkat çekici düzeydedir. Büyük bir hınç ve öfke ile Kürt halkına yöneltilen soykırım saldırılarında basın yayın dünyası adeta başı çekmektedir. Kürt halkının özel yasalarla, özel bir adada özel tecrit uygulamasına tabi tutulan Önderliği, günübirlik bombardımana tabi tutulan coğrafyası, polis terörü altında ezilen, katledilen, linç edilen kadın, çocuk ve yaşlıları, on Tahrir edecek serhildanları haber konusu dahi yapılmamaktadır. Yemen, Bahreyn, Ürdün, Suriye gibi ülkelerde üç yüz-beş yüz kişinin yürüyüşü söz konusu rejimlere karşı halkın meşru 'isyan' hareketleri olarak yansıtılırken Kürt halkının on binlerle, yüz binlerle serhildana kalkması yok sayılmaktadır. Habere konu edildiğinde ise terör örgütü yanlısı üç beş kişinin sokak eylemleri türünden suçlayıcı, basitleştirici, aşağılayıcı bir dil kullanılmaktadır.

Türk basını ve medyasının suçları tarihseldir. Yapısal karakteri gereği, zihni biçimlenmesi gereği suçludur. Bu biliniyor ancak tövbe etmekten veya yanlışlarının özeleştirisini vermekten kaçıyor. Bu yüzden büyük insanlık suçlarına ve bunların sürmesine hizmet etmesiyle ve halklarımızın acı çekmesinde rol oynamakta ısrarıyla birkez daha suçludur. Kürt halkının ortaya koyduğu iradesini ve taleplerini görmezden, göstermezden gelmek için dahası bu talepleri hiçleştirmek ve iradesini kırmak için her türlü yalan, çarpıtma, iftira, karalama yöntemlerine başvurmaktadır. Yeşil AKP faşizminin saldırganlığını meşrulaştırmak için ikiyüzlü bir yaklaşımla her türlü çamur atmayı, saptırmayı, kutsal bir görev gibi yerine getirmektedir.

Medya tekellerinin sahipleri için bu konuda ar, namus, doğruluk, haysiyet içeren, medya etiği, gazetecilik ve basın ilkeleri gibi hususların anlam taşıdığı söylenemez. Bu çok önemli değildir ve aklı olan hiç kimsenin böyle bir beklentisi de yoktur. Ancak basın ve medya dünyasında yer alanların, kalem kullanan, mikrofon uzatan, haber sunan, yorum yapan, köşe yazan, haber kovalayanların bunlardan uzak durması, ne adına olursa olsun bu değerlere sahip çıkmaması bir ülke için felaket demektir. Zira basın ve medya toplumların zihni demektir. Ortak aklın üretildiği alan demektir. Toplumsal aklın şekillendirici, yapıcı en önemli alanıdır basın ve medya dünyası. Bu alan inkar, çıkar, ilkesizlik, yalan, insafsızlık ve vicdansızlık üzerine şekillenmişse, toplumun akıl sağlığı başta olmak üzere hiçbir şey ve hiçbir kimse güvende değil demektir. Nitekim yaşanan gelişmelerde bunu göstermektedir. Türk basını kadar hakarete, saygısızlığa, saldırgan ve aşağılayıcı tutumlara maruz kalan bir basın daha yoktur. 'Sahibinin sesi' olmakta kusur etmemesine rağmen durumu acınacak haldedir. Devlet karşısındaki ilkesizliği ve çıkarcılığı, korkaklığı ve yaranmacılığı o düzeydedir ki dünya basın camiasında zerre kadar saygınlığı yoktur. Kürt basıncılığının sahip olduğu itibar, saygınlık, insani ve mesleki ilkelere bağlılıktan kaynağını alan inandırıcılıktan fersah fersah uzaktır.

Büyük acılar ve bedeller temelinde önemli bir aşamaya, müzakere ve çözüm aşamasına gelen Kürt sorununun çözümü önünde yeşil AKP faşizmi kadar bu basın ve medya gerçeği de engeldir. Tutumu süreci sabote etme, kanı sürdürme ve acıları çoğaltma dışında hiçbir şeye hizmet etmemektedir. Defalarca denenen yöntemlerin birkez de AKP eliyle denenmesinin hiçbir sonuca yol açmayacağı en çok Türk medyası tarafından bilinmektedir. Ancak buna rağmen büyük bir sahtekarlıkla perdeleme, sabote etme, çatışma sürecini körükleyen AKP yaklaşımını destekleme tutumu sürdürülmekte, Kürt halkının demokratik siyaset temelinde dile getirdiği talepleri, ortaya koyduğu kitlesel iradesi, Türkiye halkından ve dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır. Askerin, polisin, JİTEM'in ve sayısız özel savaş kurumunun yanında Kürt halkının özgürlük iradesi, onun örgütlülüğü, Önderliği ve öncülüğüne karşı nerede duracağı bilinmeyen bir saldırganlık sergilenmektedir. Bu bile bile yanlışa ortak olmaktır. Bile bile suça bulaşmaktır. Bu bilinçli bir şekilde çatışmalı sürece çanak tutmak ve bundan nemalanmaktır.

Nitekim AKP'li devlet siyasi, kültürel, sosyal alanlarda yürüttüğü saldırganlıktan, istihbari, Jitemvari, kontravari, hizbullahi faaliyetlerden sonuç alamadığını, boşa çıktığını gördüğü için Önder Apo ile yürüttüğü görüşmelere son vermiş, tecrit uygulamasını başlatmış, yeni bir tutuklama dalgasıyla siyasi alana savaş açmış, daha önceki hükümetler gibi Kürtlere karşı özel savaşı derinleştirmiştir. Halka dönük saldırılar, siyasal alanda eşi görülmemiş bir soykırım uygulaması olan toplu tutuklamalar, tüm alanlarda gerillaya dönük operasyonlarla Kürt özgürlük hareketini tasfiye konseptine yol aldırılmaya çalışılmaktadır. Yeşil AKP faşizminin tasfiye politikaları boşa çıkmıştır. Kürt halkının, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt Halk Önderliğinin direnişine çarpmış ve tuzla buz olmuştur. Sürecin çatışmaya evirilmesi bu nedenledir. AKP'li devlet çözümsüzdür ve en bildiği şeye sarılmaktadır. Çatışma ve şiddet. Yeni bir fikri, yeni bir konsepti, yeni bir yaklaşımı yoktur. Sorun karşısında AKP aklının çok basit, çıkarcı, sığ ve ilkel olduğu artık iyice teşhir olmuştur.

Türk özel savaş rejimi tarihinin en zorlu döneminden geçmektedir. İdeolojik ve siyasi alanda yaşadığı kırılma onu şiddet temelinde kendini yeniden restore etmeye yöneltmiştir. Bölgenin büyük alt üst oluşları yaşadığı 21. yüzyıl dünyası karşısında inkar ve imha üzerinde vücut bulan ulus devletçiliği tasfiye olmakla karşı karşıya bulunmaktadır. O nedenledir ki, yeşil AKP faşizmi cumhuriyet tarihinde görülmedik ölçüde kirli savaşı tırmandırmaktadır. Ekonomi, siyaset, diplomasi tamamıyla özel savaşın hizmetine sunulurken, sosyal ve kültürel alan basın ve medyanın imkan ve olanakları en üst düzeyde seferber edilerek benzersiz bir soykırım süreci geliştirilmeye ve Kürt halkı üzerinde sonuca götürülmeye çalışılmaktadır.

Kürtler Türk devleti medyası akademi dünyası diyaneti tarafından düşman ilan edilmiştir

Bugün Türkiye'de yaşananlar tamamıyla bu çerçevede gelişmektedir. Askeri olarak özel profesyonel orduya geçiş çabalarına hız verilirken, doksanlı yılların büyük insanlık suçlarına imza atan özel harekat dairesi yeniden devreye konulmakta, militer güçler modern teknikle yeniden donatılmakta, siyasi olarak yeşil AKP faşizmi tek parti diktatörlüğü yürütürken Erdoğan tek adam, padişah, sultan edasıyla Kürtler üzerine fermanlar imzalamakta, tehditler ve küfürler savurmaktadır. AKP'nin ideolojik olarak dayandığı Türk-islam sentezine yeni bir biçim kazandırılarak ılımlı islam ismiyle bölgesel ajanlığa soyunulmaktadır. Toplumsal alanda Türkiye'nin sağcısı, dönek solcusu, sözde demokratı, liberali, milliyetçisi, dincisi, laiki vb bir araya getirilmekte, Kürt siyaseti ve siyasetçisinin iradesi kırılmaya çalışılmakta, Kürtler arası çatışma körüklenmekte, Kürtlük adına siyaseten, ahlaken düşmüş kimi Kürtler Kürt halkına lider diye sunulurken, Kürt halkının milyonlarla sahiplendiği ve ölümüne bağlı bulunduğu Önder Apo işlevsiz, değersiz kılınmaya, gözden düşürülerek etkisiz bırakılmaya çalışılmaktadır. Kürt halkı Türk devleti, medyası, akademi dünyası, diyaneti tarafından düşman ilan edilmiştir.

Bu şekilde yeşil AKP faşizmi ve artık onun eline geçmiş bulunan devlet aygıtı Kürtlere karşı ilan edilmiş bir soykırım savaşını açıktan açığa yürütür hale gelmiştir. Türkiye'de yeşil AKP faşizminin kendini dört dörtlük bir özel savaş rejimi olarak konumlandırması Türkiye'nin Kürt direnişi karşısında iflas eden gerçekliğini ortaya koymaktadır. Türk basını ve medyası bu durumun gizlenmesi, sanal başarılar ve zaferler temelinde tersinden gösterilmesi ve her yol mubah anlayışıyla Kürt düşmanlığı yürütmekle görevli kılınmıştır. Kendini böyle bir görevle yükümlü kılmıştır. Sürecin yeniden çatışmaya evirilmesinden en az yeşil AKP faşizmi kadar sorumludur.

Türkiye ve Kürdistan gerçeğini gizleyen, Türk ve dünya kamuoyundan Kürt halkının demokratik direnişini ve en meşru, en insani taleplerini kaçırarak, iflas eden devlet aklına çıkar karşılığı methiyeler dizen, Türkiye'yi felakete sürükleyen inkar ve imha siyasetine hizmet eden basın ve medya gerçeği yeşil AKP faşizmiyle birlikte yeniden düzenlenmiştir, yeniden örgütlendirilmiş ve misyonu AKP'nin misyonuyla uyumlu kılınmıştır. Türk medyasını oluşturan basın yayın organları buna uygun bir zemin olmanın sorumluluğunu ve görevlerini yerine getirmekle görevlendirilmiştir. Medyanın sistem içinde bu kadar önem kazanması, bu kadar öne çıkması psikolojik savaşa bu kadar ağırlık verilmesi Kürt halkına karşı yürütülen savaşın içinde bulunduğu çıkmazın, aczin ve çaresizliğin göstergesidir. Bu nedenle Kürt halkına karşı yürütülen özel savaş ağırlıklı olarak psikolojik savaş kapsamında ele alınmaktadır. Başarısız oldukları için psikolojik savaş bu kadar öne çıkarılmakta medyaya bu kadar rol ve önem atfedilmektedir.

Amaç esas olarak değişmemiştir, ama yöntemlerde ve taktiklerde ciddi değişiklikler görülmektedir. Geçmiş süreçlerde basın genelkurmay tarafından yönlendirilen politikanın destekçisiyken AKP iktidarıyla birlikte Kürt halkının direnişine karşı yürütülecek ezme, bastırma, saptırma, teslim alma temelli tasfiye politikalarının üretildiği bir zemine dönüşmüştür. Kürt halkına, Önderliğine ve örgütlülüğüne karşı yürütülen savaşın ağırlıklı bölümü basın üzerinden psikolojik savaş olarak yürütülmektedir. Asker ve polis, sözde sivil toplum kuruluşları, cemaatler, tarikatlar, işbirlikçi ajan Kürt çevreler, devşirilmiş ve ruhunu satmış tipler, devlet fideliğinde yetişmiş toplumsal kesimler basının verdiği perspektiflere göre düşünmekte ve hareket etmektedir. Bu yönüyle basının geçmişteki durumdan çok farklı bir konumu vardır. Artık perspektif gücüdür. İdeolojik yönlendirici güçtür. Kürt halkına ve Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen çok yönlü savaşın doğrultusunu, içeriğini, ilkelerini, esasını basın belirlemektedir. Kürt özgürlük hareketinin toplumsal temelini daraltma, Türkiye ve dünya kamuoyundan soyutlama, yalnızlaştırma, Kürt özgürlük hareketini parçalama, Kürt halkının bilincini karartma, muğlaklığa düşürme konusunda esas rolü basın yerine getirmektedir. '90'lı yıllarda kaba yöntemlerle, katlederek, kaybederek Kürt özgürlük hareketinin toplumsal tabanını daraltmak esas alınırdı. Günümüzde basın bu görevi üstlenmiş bulunmaktadır. Faili meçhuller, polis terörü, sivillere, kadın-çocuk-yaşlılara dönük katliamlar yine yaşanmaktadır; Nazi Almanyası'nı andıran siyasi soykırım operasyonları yine yürütülmektedir. Böylesi yöntemlerle halkımız yıldırılmaya, sindirilmeye, iradesi kırılmaya çalışılmaktadır. Ama bu saldırıları basın hazırlamakta, yönlendirip meşrulaştırmaktadır. Bu anlamda geçmişten daha tehlikeli, daha sinsi, daha stratejik bir rol oynamaktadır. Kürt halkına karşı yürütülen özel savaş içindeki yeri ve ağırlığı artmış, adeta rütbe almış bir basın gerçeği söz konusudur. Şu anda neredeyse bütün medya ve basın camiası yeşil AKP faşizminin politikalarını kotaran, pratikleştirilmesi için zemin oluşturan dört dörtlük bir özel savaş aygıtı olarak işlev görmektedir. Bu anlamda geçmişteki destekçi pozisyonundan çıkmış neredeyse yekvücut bir halde Kürt halkına, Önderliğine ve Özgürlük hareketine karşı savaş vermektedir.

Devletin resmi basın yayın kurumları dışında, özel sektör tarafından çalıştırılan yüzlerce TV ve radyo kanalı ve gazete mevcuttur. Bunlar tamamen yeşil AKP faşizminin ve yürüttüğü özel savaşın ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde yayın yapmaktadır. Hepsi bir ağızdan Kürt Halk Önderliği'ni, Kürt özgürlük hareketini ve Kürt halk gerçekliğini hedeflemekte ve yıpratmak için, kamuoyunun desteğini engellemek, Kürt halkının kafasında soru işaretleri oluşturmak, tanımayan insanlarda olumsuz bir imaj yaratmak için yapabilecekleri her şeyi hiçbir kural ve ilke gözetmeden yapmaktadırlar.

"Kürt halkına karşı yürütülen özel savaş içindeki yeri ve ağırlığı artmış, adeta rütbe almış bir basın gerçeği söz konusudur. Şu anda neredeyse bütün medya ve basın camiası yeşil AKP faşizminin politikalarını kotaran, pratikleştirilmesi için zemin oluşturan dört dörtlük bir özel savaş aygıtı olarak işlev görmektedir. Bu anlamda geçmişteki destekçi pozisyonundan çıkmış neredeyse yekvücut bir halde Kürt halkına, Önderliğine ve Özgürlük hareketine karşı savaş vermektedir"

AKP iktidarıyla birlikte Türkiye'deki basın yayın organlarının büyük çoğunluğu tarikatların eline veya denetimine geçmiş bulunmaktadır. Gazete, TV, radyo, ajans, yayınevi, matbaa, dağıtım şirketi vb birçok basın yayın organı Gülen cemaatince yönlendirilmektedir. Gülen tarikatı bu biçimde Türkiye'de yaşayan halkları Kürt Halk Önderliği'ne, Kürt özgürlük hareketine ve özgür Kürt'e düşmanlık temelinde örgütlemekte ve Kürt soykırımını sonuca ulaştırmaya çalışmaktadır. Samanyolu, Kanal 7 TV'leri, Zaman, Yenişafak gazeteleri, Aksiyon ve Sızıntı dergileri ve sayısız site üzerinden büyük bir ideolojik saldırı yürütülmektedir. Öyle ki, Kürt özgürlük mücadelesine karşı hangi cepheden, nasıl mücadele edilecekse, onun programı yapılmakta ve antipropagandası geliştirilmektedir. Her şeyi kullanmak mubah görülmekte, halkın değer yargıları ve dini duygularıyla oynamakta tüm sınırlar kaldırılmış durumdadır.

Özgürlük hareketini hedefleyen bir basıncılık hakim kılınmıştır

Psikolojik savaşın bu kadar pervasızca yürütülmesi esas olarak savaşın geldiği düzeyi göstermektedir. Artık saflar netleşmiştir. Zaten AKP hükümeti herkese "ya bizden yana ya da PKK'den" dayatması içine girmiştir. Kürt özgürlük hareketi karşısında o kadar sıkışmıştır ki kimseye orta bir yol bırakmamaktadır. Bu açıdan Türk medyası psikolojik savaşı bu kadar çıplak yürütmektedir. Farklı seslere, sorgulayan kafalara, dünya standartlarında bir basıncılık yapılmasına bile tahammülleri yoktur. Tamamen Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesini hedefleyen bir basıncılık hakim kılınmıştır

Siyasal alanda da durum buna benzerdir. Giderek farklı görüşler devreden çıkmakta hepsi tek ses haline gelmektedir. Şu anda tek bir görüş vardır, o da AKP'nin yürüttüğü devlet politikasıdır. Meclisteki tüm partiler söylemleri farklı olsa da aynı amaç doğrultusunda çalışmaktadırlar. O da Kürt özgürlük hareketini tasfiye edip kültürel soykırımı tamamlayacak siyasal sistemi güçlendirmektir.

R. Tayyip Erdoğan'ın "bir milletiz" tanımında ifadesini bulan bu aldatmacayla Türkiye'de Türkler dışında bulunan tüm halk, topluluk, kültür ve kimlikler reddedilmektedir. Bu yönleriyle açığa çıkan AKP faşizminin; devleti, Kürt direnişini ezerek yenileme çabaları, tırmandırılan kirli savaş eşliğinde giderek daha fazla boyutlandırılmaktadır. Bugün özgürlük ve demokrasi mücadelemize karşı tırmandırılan savaşın anlamı da budur. Yeşil AKP faşizmi bu nedenledir ki tüm Kürt dinamiklerine karşı savaş ilan etmiş bulunmaktadır.

Ancak artık görülmek durumundadır abartılı bir biçimde yürütülen psikolojik savaşla, manipülasyon ve korku yaratarak Kürt halkının haklı mücadelesi karşısında başarı sağlanamaz. Sanal zaferlerle, psikolojik savaşlarla dünyanın en gerçek, en haklı mücadelesi geriletilemez. Hakikati ve gerçeği büyük olan, buna bağlı milyonlarla yeni ve özgür bir toplumsallığı yaratan Kürt özgürlük hareketinin geriletilmesi artık mümkün değildir. Türk devletinin başarısızlığı da esas olarak buradan kaynaklanmaktadır. Artık yeni bir aşamaya ulaşmış olan Kürt halkının demokratik direnişi kesintisiz bir süreçtir ve çözüm dışında hiçbir şey onu durdurmaya muvaffak olamayacaktır.

KÜRDİSTAN TARİHİ VE MEŞRU SAVUNMA

Kürtlerin tarihin en eski, en kadim halklarından birisi olduğu tartışma götürmez bir gerçek. Yine insanlık tarihinin en büyük ilk devrimsel adımı olan neolitik devrimin geliştiği alanın da, Kürdistan ve çevresi olduğu iyi biliniyor. Sınıflı cinsiyetçi toplum uygarlığının neolitik devrimin gücünden beslendiği, o devrimin sonuçları üzerinde geliştiği de iyi bildiğimiz bir husus oluyor. Buradan şu sonuç çıkıyor; Kürdistan merkezli gelişen neolitik devrimden beslenerek sınıflı cinsiyetçi toplum uygarlığı doğup gelişme göstermiştir. Bir başka ifadeyle, hiyerarşik devletçi toplum sistemi oluşmuş ve farklı evrelerden geçerek günümüze kadar gelmiştir. Bu tespitlerin önemi şurada; devletçi toplum sisteminde güç kazanan, egemen olan her sistem, her fatih bu sistemin beslendiği ana merkez olan Kürdistan'ı ele geçirmek istemiştir. Kürdistan üzerinde hakimiyet kurarak, kendisini hiyerarşik devletçi toplum sisteminin ana kaynaklarına sahip olur hale getirdiği gibi uygarlık tarihinin doğuşuyla da birleştirmek istemiştir. Yani bir yandan daha büyük ve çeşitli kaynakları ele geçirme istemi vardır bunun altında, diğer yandan da tarihin kendisiyle başladığını ilan edebilme, dolayısıyla egemen olduğu toplumsal yapılara kendisinin gücünü kabul ettirebilme istemi söz konusudur. Bu da şu anlama geliyor; Kürdistan'ın sürekli gelişen, güçlenen devletçi sistemlerin işgal, istila ve egemenlik alanı haline gelmesini ifade ediyor. Her güçlenen devletçi sistemin Kürdistan'ı işgal etmeye yönelmesini içeriyor. Bu da Kürdistan'ın sürekli bir savaş haline geldiği anlamına geliyor.

Kürdistan uygarlığa en geç açılan alanlardan birisidir

Şimdi dıştan gelen yabancı devlet güçlerinin saldırısı olan bu işgal, istila ve savaş hareketleri karşısında, Kürdistan'daki toplumun durumu nedir? Tarihe baktığımızda biz şunu görüyoruz; Kürt toplumu kendi içerisinde bir devletleşme, dolayısıyla sınıflaşma sürecini yaşamıyor. Yani toplumun iç dinamikleri ve çözülüşüyle bir sınıflaşma ve onun üzerinde devletleşmeye tanık olmuyoruz. Bu bakımdan belki de uygarlığa en geç açılan alanlardan birisi Kürdistan ve Kürt toplumu oluyor. Acaba bu neden böyledir? Sadece bu kadar yabancı saldırının, işgalin, istilanın güçlü olmasından mı kaynaklanıyor? Yalnızca buraya mı dayanıyor? Böyle bir yabancı saldırı durumu buna tek başına yol açabilir mi? Yoksa toplumun kendi içyapısıyla, özellikleriyle de bağlı bir olay mı? Kürt toplum yapısı temel dokularıyla acaba sınıflaşmaya, devletleşmeye çok açık, yatkın bir toplum değil mi?

Tabii bu hususlar araştırılmaya, incelenmeye değer konular. Hemen doğrusu şudur diyemediğimiz hususlar. Fakat her ikisinin de pay sahibi olma durumu mümkün olabilir. Bir kere yabancı saldırının bu kadar yoğun, sürekli olmasının bu konuda önemli bir pay sahibi olduğu tartışma götürmeyen bir doğrudur. Çünkü sürekli bu topraklarda yaşayan toplumsal yapı saldırıya uğramış, kendi dinamikleri sürekli dağıtılmış, dış baskıyla yüz yüze kalmıştır. Fakat toplumun iç dokusunun da bunda bir rolü olabilir. Neticede şu çıkıyor ortaya; tarihin en kadim halklarından birisi olmasına rağmen, kendi içinde köleleşmeye en geç uğrayan, kendi içinde sınıflaşma, sınıf baskısı, devlet egemenliğini en geç yaşayan toplumlardan birisi oluyor Kürt toplumu. Elbette bunun bir diğer ifadesi de şu; özgür yaşamda ısrarlı oluyor, arayışçı oluyor. Sınıflaşmayı, dolayısıyla kendi içinden devlet egemenliğini ve onun baskısını yaşamaması demek, toplum içyapılanışıyla doğal komünal özellikleri fazla taşıması, özgürlük özellikleriyle çok daha uzun süre ve dolu yaşaması anlamına geliyor. Bu Kürt tarihinin önemli ve ayırt edici bir özelliği, tarih incelemelerinde bunu görmek, anlamak gerekli. Böyle bir toplumdaki iç yapılanış dıştan gelen işgal, istila ve saldırılar karşısında bir direnme konumunu yaşamasına yol açıyor.

Bu direniş kendisini iki biçimde ortaya koymuştur. Bir tanesi, etnisitenin güçlü yaşanmasıdır. Kürt toplumu birkaç yüzyıl öncesine kadar kendi içinde sınıflaşma yaşamamış olan, dolayısıyla sınıflaşmayı içermeyen bir toplumsal yapılanışı vardı. Kabile, aşiret düzeninin güçlü oluşu ve bu kadar uzun yaşayışı bu anlama geliyor. Ve bu toplumsal sistem, kabile ve aşiret düzeni kendi içinde sınıfsal ayrışmayı ve egemenliği reddediyor. Bu da toplumun kendi içinden bir baskıya, saldırıya maruz kalmaması, yine toplum yaşamı içinde bireyler arasında benzer bir baskı ve saldırının olmaması anlamına geliyor. Önemlidir bu durum, burada esas işleyen doğal komünal toplum özellikleridir, doğal özelliklerdir. Bireyin toplumsal yaşama eşit, özgür katılımının sağlanması toplumsal sistem içerisinde bir eşitliğin korunmasıdır. Toplulukların, kabile aşiret sistemlerinin yönetimi daha çok bir bilgeliğe, çabaya, Önderliğin savunmada "yararlı veya olumlu hiyerarşi" diye tanımladığı toplum ileri gelenliğine, büyüklüğüne dayanmaktadır. Binyıllar boyunca Kürt toplumunun bu biçimde yaşadığı tartışma götürmeyen bulgularla iyice kesinleşmiş bulunan bir sonuçtur. Kürt toplumunun kendi içinde devletleşmemesi ve dışarıdan sürekli bir işgal ve saldırıya maruz kalmasının diğer önemli bir sonucu, bunlar karşısında direnmeyi içeren diğer duruş hareketliliğidir. Kendisine yönelen saldırılar karşısında kendini korumak için çeşitli savaş etkinlikleri gösterdiği gibi daha çok da hareket etmeyi, dağlık zeminlere sığınmayı, stratejik dağlık coğrafyayla ileri düzeyde bütünleşme gücü göstererek kendine yönelen işgal ve saldırılarını boşa çıkartmayı bilmesidir. Bu da her ne kadar Kürdistan sürekli savaş alanı olsa da, Kürt toplumunun işgal ve istila geliştiren yabancı egemenlerin tahakkümü altına girmemesine ve soykırıma uğramamasına yol açmıştır. Böyle bir hareketlilik ve tarzla, toplum hem savunmasını yapmış toplumsal varlığını korumuş, hem de özgür kalmayı başarmıştır. Bu da Kürt tarihinin ve Kürt toplumsal yapısının temel özelliğinden birisini oluşturuyor. Onu da bu çerçevede net bilmemiz gerekli.

Kürdistan'da sınıflaşma islamla birlikte başlıyor

Kürt tarihi ve toplumsal yapısının bu özelliğindeki değişim, esas olarak feodalizmin olgunlaşma aşamasında başlıyor. İslam feodalizminin Kürdistan'ı fethedip Kürt toplumuna ideolojik, örgütsel bakımdan nüfuz etmeye başladığı dönemle birlikte gelişiyor. İslam ideolojisi Kürt toplumu içinde de bir ayrışma, sınıflaşma yaratıyor. Bir yandan kendini islamın sahibi sayan, Arap toplumunun uzantısı olarak gören, "kavmi necip" olarak ifadelendiren aşiret, kabile ileri gelenleri veya böyle kişilerin toplulukları var olurken, diğer yandan serfleşme gelişiyor. Bu durum Kürt toplumu içindeki sınıflaşmanın başlangıcıdır. Böyle bir sınıflaşmaya dayalı olarak feodal aşiret önde gelenleri güç sahibi olur, kendini bir beylik içinde belli bir topluluk üzerinde hükümran kılarken, elbette geniş halk kesimleri de serfleşiyor, köylü haline geliyor. Kürt toplumunun o zamana kadarki var olan özgürlüğe ve eşitliğe dayanan iç yapısı böylece bozuluyor. Dengesi sarsılıyor, dağılıyor, yeni bir topluma doğru dönüşüm yaşanıyor. Giderek bu durum 19. yüzyılda aşiret, kabile dışına çıkmaya da yol açıyor. Kurmançlaşma denen bu olay, bir yerde kendi içinde sınıflaşmaya ve sınıf egemenliğine dayanan toplumsal yapıdan koparak emekçileşmeyi, doğrudan içinde yer alınan devlet sisteminin emekçisi haline gelmeyi ifade ediyor. Bu da tabii Kürdistan'da yaşanmış olan sınıflaşmanın bir biçimidir.

Bir de egemen sınıfa, kesime dayanan örgütlenmenin özelliği var. Beylik düzenlerinin kendine has özellikleri, bu tür üst toplum örgütlenmesi var. Devletçiliği ifade ediyor. Fakat hep böyle ikinci sınıf kalmadır. Belki Osmanlı ve İran imparatorlukları gibi büyük devletlerin içinde yer almak, onlara büyüme imkanı vermiyor. Daha baştan o şansı ellerinden alıyor. Ama buradan kaynaklanan kolaycı tarz olacak ki, Kürt beyleri de öyle bir arayış içinde çok olmuyorlar. Kendilerini büyük devletler haline getirecek bir politik yönelim içine girmiyorlar. Hep dışta birilerine bağlanma ve ona dayanarak kendi çevresindeki beyler karşısında büyüklük, üstünlük sağlama tutumu izliyorlar. Politikayı bu düzeyde esas alıyor, yürütüyorlar. Bu da onları küçük bırakıyor, işbirlikçi yapıyor, birbirine düşman kılıyor. Kürt beylerinin birbirine düşmanlığı kadar, Kürdistan ve Kürt toplumu üzerindeki yabancı egemenlere, devletlere düşmanlıkları yoktur, olmamıştır. Zaman zaman merkezi otoriteyle çelişmiş, çatışmaya girmişlerdir. Onlara karşı isyan da etmişlerdir, ama bunlar belli zamanlarla sınırlıdır. Tarihin uzun bölümü ise daha çok Kürt beylerinin, birbirlerine karşıtlık, birbirlerine düşmanlıkla geçmiştir. Bu da Kürt feodalleşmesinin bir özelliği olmalı. Günümüzde de devam ediyor bu durumu hala aşamıyoruz işte. "Uluslararası komplo" dediğimiz olay aslında bir yerde tarihte hep işbirlikçilik yaparak yanında, yöresindeki beye saldıran Kürt beylerinin durumunu yansıtıyor. Güney'deki feodal aşiretçi önderliklerin uluslararası komplo karşısında izledikleri politika, aldıkları tavır tarihte yaşanmış bu durumun günümüzde devam ettirilmesinden başka bir özellik taşımıyor.

19. yüzyıl çatışma ve isyanlarla geçmiştir

Şimdi 17.-18. yüzyıldan itibaren gelişen bu sürecin temel sonuçları 19. ve 20. yüzyılda ortaya çıkıyor. 19. yüzyılda imparatorluğun güçsüz düşmesi ve Batı'da gelişen kapitalizm karşısında zayıf kalarak daha çok vergi alma ve asker toplama ihtiyacı duymaları, var olan beylik sistemleriyle yeni bir çatışma sürecine girmelerine sebep oluyor. Bu da Kürt toplumu içerisinde yeni gelişmeler ve değişiklikler, ortaya çıkarıyor. O zamana kadar birbiriyle çatışan, birbirine karşı üstünlük sağlamaya çalışan onun içinde hep merkezi otoriteye, padişahlık

"İslam ideolojisi Kürt toplumu içinde de bir ayrışma, sınıflaşma yaratıyor. Bir yandan kendini islamın sahibi sayan, Arap toplumunun uzantısı olarak gören, "kavmi necip" olarak ifadelendiren aşiret, kabile ileri gelenleri veya böyle kişilerin toplulukları var olurken, diğer yandan serfleşme gelişiyor. Bu durum Kürt toplumu içindeki sınıflaşmanın başlangıcıdır"

sistemine dayanmayı, işbirlikçiliği meslek edinen bu beylikler, bu sefer merkezi otoritenin daha çok vergi ve asker istemi karşısında ellerindekini de kaybetme tehlikesiyle yüz yüze gelince bunları korumak için isyan etmek zorunda kalıyorlar. 19. yüzyıl böyle bir isyan yüzyılıdır, çatışma sürecidir. Hep birbiriyle çelişip çatışmalı oldukları için birlik olamadıkları, dolayısıyla merkezi otorite karşısında Kürt beylerinin hep yalnız kalarak yaşadıkları çatışma sürecidir. Sonuç tabii zayıf durumda olan beyliklerin, geliştirdikleri isyanların Osmanlı merkezi otoritesi tarafından ezilmesi olmuştur. Böylece birkaç yüzyıl içerisinde büyümüş, gelişmiş olan beylik sistemleri, 19. yüzyıl boyunca merkezi otoritenin Kürdistan'ı yeniden işgal edercesine geliştirdiği saldırılar altında ezilmişlerdir.

20. yüzyıl Kürtler için 'ulusal yok oluş süreci'dir

Burada elbette Avrupa'da gelişen kapitalist sistemin etkisini görmek gerekiyor. Osmanlı ve İran sistemlerinin bu gelişme karşısında içine düştükleri zayıflığın, güçsüzlüğün etkisini görmek gerekiyor. Fakat bir de Avrupa'da gelişen kapitalist sistemin Ortadoğu'yu ele geçirme, dünyayı fethetme, paylaşma politikasının etkisini de görmek gerekiyor. Sadece güçlenen kapitalizm karşısında merkezi otoritenin zorlanması değil, aynı zamanda bu toprakları ele geçirebilmek için kapitalist devletçi sistemin geliştirdiği emperyalist politikaların da büyük etkisi vardır. Nitekim bu politikaların 20. yüzyılın başında bir emperyalist savaşa yol açtığını biliyoruz. I. Dünya Savaşı'nda İngiltere'nin başını çektiği blokla, Almanya'nın başını çektiği blok dünya hegemonyası savaşına giriyorlar. "I. Dünya Savaşı" denen savaş gerçekleşiyor. Bu savaşta Osmanlı İmparatorluğu Alman bloğundadır. Savaş sahası Osmanlı topraklarıdır, yani Ortadoğu'dur. Sonunda yenilen Alman bloğu olmuştur. Her ne kadar kendi içinde yer alan Rusya'da, Ekim Devrimi'yle bir kopuş yaşansa da İngiltere, Fransa ittifakı I. Dünya Savaşı'ndan galip çıkmıştır ki, bu 19. yüzyıl boyunca İngiltere ve Fransa'nın, Ortadoğu'yu ele geçirmek için geliştirdikleri politikanın pratikte hayat bulması için uygun zemininin sağlanması anlamına gelmektedir.

Sonuçta savaş galibi olan devletler kendi çıkarları doğrultusunda yeni bir Ortadoğu siyasi coğrafyası yaratmışlardır. Bu coğrafyanın birkaç önemli sonucu var. Bir tanesi, Arabistan'ın bölünüp parçalanması ve bir sürü Arap devleti ortaya çıkartılarak buraların emperyalizme bağımlı alanlar haline getirilmesidir. Diğer bir sonuç, Kürdistan'ın parçalanması, her parça üzerinde bir devlet egemenliğinin kurulmasıdır. Bu öyle bir sistemdir ki, sadece Kürdistan üzerinde ekonomik, siyasi tahakküm kurmayı değil, Kürt toplumunu inkar edip, yok sayarak yok etmeyi hedefleyen bir kültürel soykırım sistemidir. Kürdistan'ı bölüp, parçalayan, bu tarzda egemenlik altına alınmasını gerçekleştiren devletler böyle bir statü de oluşturmuşlardır. Bir diğer sonuç İsrail'in kuruluşudur. Doğrudan I. Dünya Savaşı ardından olmasa da, aslında dünya savaşından sonra gelişen süreçte bu kuruluş gerçekleşmiştir. Çünkü I. Dünya Savaşı'na ilk itiraz eden, savaşta yenilen Almanya olmuştur. Bu itirazı ortaya çıkartıp, sonuca götüren de Hitler önderliğidir. Hitler önderliğinin Almanya'yı yeniden toparlayarak, dünya egemeni olmak üzere yeni bir savaşa, yani II. Dünya Savaşı'na sokması İsrail'in oluşumuyla doğrudan ilgilidir, ilişkilidir. Bu süreçte gerçekleşen Yahudi katliamı ardından, İsrail'in Ortadoğu'da bir devlet olarak şekillendirilmesi kapitalist, emperyalist sistemin öncü güçleri tarafından sağlanmıştır. Şimdi Kürdistan için, Kürt toplumu için baş aşağıya gidiş aslında hızlı bir biçimde yaşanan süreciyle 19. ve 20. yüzyıldır. Tabii özgürlük ve komünal yaşam açısından değerlendirilirse, kendi içinde sınıflaşmanın başladığı süreçten itibarendir. Bu da ondan birkaç yüzyıl öncesine gitmektedir. 20. yüzyıl başında, I. Dünya Savaşı ardından Kürdistan'ın siyasi olarak da parçalanması ve yok sayılarak, imha süreci altına alınması bu gidişi çok daha hızlı ve tehlikeli hale getirmiştir. Bu durum biliniyor. Artık eski Kürt kabile, aşiret düzeni parçalanmıştır, kalmamıştır. Dolayısıyla bu saldırılar karşısında Kürt toplumunun daha önce gösterdiği refleksi gösterebilmesi mümkün değildir. Yani dış saldırı karşısında hareketli olması, dağlara çekilmesi, kendini bu temelde koruyabilmesi artık imkansız hale gelmiştir. İki nedenle bu böyledir. Birincisi, kendisinin o düzeydeki kabile, aşiret sisteminin yaşamının dağılmış, artık eskisi gibi hareket edemez hale gelmiş olmasıdır. İkincisi ise, yabancı egemenliğinin kapitalist sistem temelinde olmasıdır.

"20. yüzyılda Kürdistan üzerinde kurulan egemenlik, ulusal yok oluş egemenliğidir. Her ne kadar buna karşı var olduğu kadarıyla aşiret yapıları, dini liderlikler tepki göstermişler, isyan etmek istemişlerse de, 19. yüzyıl feodal beylerin askeri, siyasi güçlerinin yok edilmiş olması, geriye kalan güçlerin bu saldırı karşısında direnip, ayakta kalabilmeleri için gerekli güce ulaşmalarına fırsat vermemiştir"

"Kürt tarihi, kültürel birikimi, nüfusu, kısaca Kürt toplumu tarihiyle, diliyle başka uluslaşmaların ham maddesi yapılmak istenmektedir. Kürdistan üzerinde kurulan sömürgeci egemenliğin birinci amacı budur. I. Dünya Savaşı ardından yaratılan ulusal yok oluş sisteminin temel yörüngesi böyledir. Şimdi bu biçimde o amaç böyle olunca araç ve yöntemlerde bu amaca göre düzenlenmiştir tabii"

Kapitalizm kendinden önceki sistemler gibi dağlık alanlar da olsa boşluk tanımamaktadır. Nerede olursu olsun, kim olursa olsun egemenlik altına almayı oraları da işgal, istila etmeyi dolayısıyla kendi karşıtı hiçbir gücün yaşamasına izin vermemektedir. Kapitalist devletçi egemenliğin, sömürge sisteminin daha öncekilerden temel farkı buradadır. Bu bakımdan artık eskisi gibi kendini yaşatma imkanı ve gücü yoktur Kürt toplumunun. Buna Kürdistan'ın siyasi parçalanmışlığı ve toplumu yok sayarak imha etmek isteyen bir egemenlik sisteminin kurulması eklenince, artık Kürdistan üzerinde yeni bir süreç gelişmiştir. Buna Önderlik "ulusal yok oluş süreci" dedi. 20. yüzyılda Kürdistan üzerinde kurulan egemenlik, ulusal yok oluş egemenliğidir. Her ne kadar buna karşı var olduğu kadarıyla aşiret yapıları, dini liderlikler tepki göstermişler, isyan etmek istemişlerse de, 19. yüzyıl feodal beylerin askeri, siyasi güçlerinin yok edilmiş olması, geriye kalan güçlerin bu saldırı karşısında direnip, ayakta kalabilmeleri için gerekli güce ulaşmalarına fırsat vermemiştir. Onun için de bir kere ulusal yok oluş süreci altına alındıktan sonra, toplumun içinden bu tür itiraz ve isyan girişimlerinin etkili olma, ulusal yok oluşu durdurma, yani kendini koruma, savunma gücü gösterme şansı yoktur. Sonuçta sözkonusu isyanlarda katliamlarla ezilmekten kurtulamamıştır. Özellikle Kuzey'de, giderek Doğu'da bu isyanların ezilmesi ardından ulusal yok oluşu gerçekleştirmeyi hedefleyen çok yönlü, örgütlü bir yabancı sistem hızla geliştirilmeye çalışılmıştır. Bu sistemin özelliklerini tanımak gerekiyor.

Biz her ne kadar parti olarak buna "sömürgeci sistem" dediysek de, Önderlik her zaman şuraya dikkat çekti; Kürdistan üzerinde bu biçimde geliştirilen sömürgeciliğin, emperyalist Avrupa devletleri tarafından dünyanın başka yerlerinde geliştirilen sömürgecilikle derinden farklılıkları vardı. Her ne kadar aynı terimle hepsi sömürgecilik biçiminde ifade edilse de, Kürdistan'daki sömürgecilik diğerlerine benzememektedir. Diğer sömürgeciliklerin temel amacı ekonomik sömürüdür. Pazara hakim olmak, ham madde kaynaklarına hakim olmak, böylece dünya sistemi haline gelen kapitalizmin pazar ve ham madde ihtiyacını ucuzca karşılamak. Daha sonra buna eklenen yeni sömürgecilik de, ucuz işgücünü kullanmayı ifade etmektedir. Yine ekonomik içeriklidir. Böyle bir ekonomik sömürüyü yapabilmek için gerekli olan, onu sağlatacak özellikler taşıyan siyasi ve askeri egemenliğin kurulmasıdır. Bunlar emperyalist devletlerin sömürgeci uygulamalarıdır. Oysa Kürdistan üzerinde kurulan yabancı egemenliğin ekonomik sömürü amacı birincil esas amaç değildir. Kuşkusuz "ekonomik sömürü hiç yok, pazar ve hammadde kaynakları üzerinde egemenlik kurma arayışı, istemi hiç yoktur" denemez. Bunlarda var ve önemlidir. 20. yüzyıldan bu yana büyük enerji kaynaklarına sahip olan Kürdistan üzerinde, ekonomik paylaşım savaşı her zaman olmuştur. Bugün bu daha da şiddetlenmiş düzeydedir. Petrol savaşı, su savaşı, yeraltı, yerüstü zenginlikler savaşı, bir de ticaret yollarına hakim olma savaşı. Bunlar dünya kapitalist sisteminin geliştiği ölçüde dün de vardı, bugünkü gelişmişlik düzeyiyle daha had safhaya çıkmış bulunuyor. Fakat Kürdistan'ın parçalanması, paylaşılması, egemenlik altına alınması 20. yüzyılda I. Dünya Savaşı ardından öngörülen statünün Kürdistan'a biçilmesi esas olarak bu amaç doğrultusunda değildir. Bu ikinci, üçüncü sırada gelen amacı oluşturmaktadır. Birinci amaç ulusal yayılmadır.

Kürdistan'a sömürge statüsü bile verilmemiştir

Kürt tarihi, Kürt kültürel birikimi, Kürt nüfusu, kısaca Kürt toplumu tarihiyle, diliyle başka uluslaşmaların ham maddesi yapılmak istenmektedir. Kürdistan üzerinde kurulan sömürgeci egemenliğin birinci amacı budur. I. Dünya Savaşı ardından yaratılan ulusal yok oluş sisteminin temel yörüngesi böyledir. Şimdi bu biçimde o amaç böyle olunca araç ve yöntemlerde bu amaca göre düzenlenmiştir tabii. Sömürgeleştirmedeki amacın ekonomik kaynakların sömürüsü olduğu yerlerdeki araç ve yöntemler ile sömürgeleştirmedeki amacın ulusal yayılma, ulusal yok oluşu sağlama olduğu gibi Kürdistan'daki sömürgeleştirmenin araç ve yöntemleri çok çok farklı olmuştur. Buradan baktığımızda Kürdistan'a bir sömürge statüsü verilmemiştir. Yani adı olmamıştır, bir sistemi olmamıştır. Her şeyiyle dağıtılması öngörülmüştür. Çünkü kendi varlığını sürdürmesi ve kendi varlığı etrafında örgütlenme yaratması demek, ulusal yok oluşa karşı direnmek demektir. Ulusal yok oluşu başarısız kılmak demektir. Eğer ulusal yok oluş süreci başarılacaksa o zaman bu ancak toplumun tarih, dil, kültür alanında, örgütlülük alanında kendine ait ne varsa hepsinin yok edilmesi, parçalanmasıyla ancak mümkün olabilir. Kürdistan üzerinde 20. yüzyılda uygulanan sistemin toplumdaki yarattığı etkiler, toplumu içine aldığı süreç işte budur. Bunun için kimlik yasaklanmıştır, bunun için kendini inkar geliştirilmiştir, bunun için her türlü horlanma, kötülenme, yani kendinden kaçış yaratılmıştır. Bunun için düşünce üzerinde baskı kurulmuş, beyin tahakküm altına alınmaya çalışılmıştır. Bunun için Kürt toplumunun her türlü örgütlülüğü paramparça edilmiştir. Bunun için Kürdistan'daki her türlü yaşam ekonomik, ticari, sosyal, kültürel, eğitsel, siyasal yaşamın hepsi üzerinde şekillenmek isteyen ulusal yapılanmaya bağlanmıştır. Yani Türkiye sistemine bağlanmıştır, tabii parçalanarak bağlanmıştır. Bu da paramparça edilmiş, kendi değerlerinden kopmuş, kendi değerlerini kaybetmiş, her türlü dengesini kaybetmiş, Önder Apo'nun deyimiyle "atomlarına kadar egemenlik altına alınmış" bir toplum gerçeği ortaya çıkarmıştır. Bu uygulamaların toplumda yarattığı en önemli yanlardan bir tanesi, yine Önder Apo'nun tanımladığı "beyinsel sömürgecilik" olmuştur.

Kürt insanı beyniyle, düşüncesiyle sömürgeleştirilmek, bir başka ulus için düşünür, onun çıkarına hizmet eder bir beyin haline getirilmek istenmiştir. Kendinden kaçış, kendini ret, kendini inkar bu düzeydedir. Bireyin bireye dönük saldırı düzeyi böyledir. Onun her türlü düşünce, duygu, ruh gücü üzerinde saldırı geliştirmiştir. Sadece örgütlenmesi ekonomik, sosyal, kültürel yaşamı üzerinde değil beyinsel, ruhsal, duygusal varlığı üzerinde de saldırı geliştirerek tümüyle tahakküm altına alınmak, ezilmek, değiştirilerek bir başka ulusal potada eritilmek istenmiştir. Bu Kürt toplumuna ve bireyine dönük saldırının en kapsamlı, derin, ağır duruma gelmesini ifade ediyor. Aslında insanlık tarihinde birey ve toplumlar üzerinde uygulanan en ağır saldırı sistemidir, en kapsamlı saldırı sistemidir. Tarihte eşi bulunmayan bir saldırı sistemidir. Tarihin en ağır suç saydığı, gördüğü saldırı soykırımdır, fiziki im-

hadır. Bir toplumun kılıçtan geçirilerek yok edilmesidir. Onun da bir anlamı vardır, anlaşılırlığı söz konusudur. Fakat ortada posa gibi insanlar ve toplumun varlığı korunup ama ruhuyla, duygusuyla, düşüncesiyle, beyniyle tüm ekonomik, sosyal, kültürel değerleriyle kendini inkar edip bir başkasına dönüştüğü, onu yaşar hale geldiği bir örnek yoktur. Buna yine Önder Apo; *"kendi çıkarlarını göremeyen, kendi çıkarları için düşünemeyen, çıkarları doğrultusunda plan, proje geliştirip eyleme geçemeyen bir insan gerçeğinin ortaya çıkartılmasıdır"* demiştir. Burada beynini kaybetmiş, kendini düşünce düzeyinde inkar eden, düşüncesiyle de başkasına bağlanan beyinsel sömürgecilik diye de tanımlanan bir köleleşmeyi yaşayan insanla, temel örgütlenmesi aile olan, aileden başka hiçbir örgütlülüğü ve gücü kalmayan, bu nedenle de her şeyini ailede bulmak isteyerek, aileye dört elle sarılan bir örgütsel yapı kalmıştır. Kendini bu biçimde ifade eden bir erkek, böyle bir erkeğin hizmetçisi olan, köle bile denilemeyecek, kölelik statüsü bile edinemeyen bir kadın duruşu ortaya çıkmıştır. Ailecilik bu düzeye getirilmiştir.

Kürtler herkesin askeri haline gelmişti

Şimdi burada artık meşru savunmanın tüm yönleriyle kaybedilmesi vardır. Meşru savunma kendisini tanıma, çıkarlarını görme ve savunma yol yöntemlerini bulma bilinciyse, böyle bir sistem altında Kürt toplumu ve bireyi bu bilincin hepsini kaybetmiştir. Meşru savunma böyle bir bilinçaltında, birey ve toplumun örgütlülüğü ise bu sistem altında, böylece her türlü geriliğin ve gericiliğin ocağı haline gelen başa bela aile dışında Kürt bireyinin ve toplumunun örgütlülük adına hiçbir şeyi kalmamıştır. Ailede bir örgütlülük değil aslında, egemen devletçi düzene ve yabancı egemenliğe erkek ve kadının en ileri düzeyde hizmetçiliğini ortaya çıkartan bir örgütlülüktür. Yoksa kendine ait, yüce değerler temelinde herhangi bir amacı ve duruşu olmayan bir örgütlülüktür. Burada kendini korumak için zaten bir eylem, mücadele yoktur. Kendini yok etmek için kendi kendini bitirme vardır. Önderlik, toplumun duruşunu bu dönemde akrebin kendisini zehirlemesine benzetti. Kekliğin kendi kendini avlamasına benzetti. Yani bu da meşru savunma denen şeyin zerresinin bile kalmadığı bir durumun oluşmasını, ortaya çıkmasını ifade etti. Şimdi bu kadar tarihin eski bir halkı olan, devlet egemenliğini bu denli uzun süre kabul etmeyen, devletçi sistem karşısında dağlara çekilip, uygarlıktan uzak durma pahasına da olsa özgür yaşamayı esas alan, benimseyen, içte ve dışta egemenlik sistemini dolayısıyla ondan kaynaklanan saldırıyı en geç tanıyan bir toplum olarak Kürt toplumunun, birkaç yüzyıl içerisinde böyle bir duruma düşürülmesi tabii ki ilginç bir durumdur. Dikkatle değerlendirilmesi, iyi incelenmesi gereken bir durumdur. Acaba neler böyle bir duruma gelmesine yol açmıştır? Daha önceki duruşla, sonradan ortaya çıkan sürecin birbiriyle ilişkisi, bağı var mıdır? Yoksa toplumun o duruşu hiyerarşik devletçi sistem tarafından çok büyük tehlike görülerek, en ileri düzeyde birliği ve gücü ifade eden bir saldırı bu toplum üzerinde mi yürütülmüştür? Bunların incelenmesi, değerlendirilip anlaşılması kuşkusuz gerekiyor. Fakat sonuçta 20. yüzyılın son çeyreğine girerken Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun içine çekildiği durum budur.

Artık orada bir meşru savunma bilinci, örgütlülüğü, eyleminin zerresi bile yoktur. Tam tersine her şeyini kaybetmiş, yok olma sürecine girmiş, başkalarının hizmetine koşulmuş bir toplumsal duruş vardır. Buna herkesin "askeri olmak" deniliyordu. Bu süreçte Kürt toplumu, kendisinin olamayan ama herkesin askeri olan bir toplum olarak tanımlanmıştır. Avukatsız bir halk olarak tanım görmüştür. Yani örgütlülüğü olmayan, çıkarını göremeyen, kendini savunamayan, her türlü saldırıya açık, yok oluş sürecinde olan bir halk. Bu tabii bir toplumun içine düşeceği en ağır durum, en kötü durum, en tehlikeli durumdur. 20. yüzyıl sistemi içinde, I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı sistem dahilinde Kürt birey ve toplumunun böyle bir duruma getirilmiş olduğu açıktır ve bunun doğru ve derinliğine anlaşılması, kavranması çok çok önemlidir. Böyle bir durumun özgür birey ve toplum karşısında taşıdığı tehlikenin derinden anlaşılması da çok çok önemlidir. Çünkü bu tehlike söz konusu durumu yaşayan birey ve toplum açısından bir tehlike olduğu gibi aslında insanlığın özgür duruşu açısından da ciddi bir tehlikedir. Çünkü insanlık katledilmektedir. İnsanlığa dair hiçbir değer bırakılmamaktadır. Birey ve toplumun bu kadar kendini inkar eder, kendine karşıt hale getirilip, kendini tüketir noktaya çekilir olması insanlığın tüketilmesi anlamına gelmektedir. Bir insanlık katliamının yaşandığını göstermektedir. Tabii bu noktada en büyük tehlike, hiçbir ferdinin bunu göremez durumda olmasıdır. Bu durumu doğal sayan, kabul eden bir beyne kavuşturulmuş olmasıdır bireylerin. Yani neredeyse isteyerek, benimseyerek, içselleştirilerek bu durumu yaşar kılınmasıdır.

> **"20. yüzyılda Kürt birey ve toplumuna dayatılan onu yok etme amacı temelindeki dış saldırı olduğuna göre, PKK gerçeği de bütün bu alanlarda Kürt birey ve toplumunun kendi öz dinamikleriyle kendisini savunması hareketi olma gerçeği vardır. Bu bakımdan PKK beyinsel köleleştirmeye, sömürgeleştirmeye uğratılmak istenen Kürt bireyi ve toplumunda, özgür var olma ve kendini savunma bilinci yaratmıştır"**

Elbette baştan isteyerek, gönüllü böyle bir şeye girme olmamıştır, ama yüz yıllar süren baskı, katliam, saldırı, geliştirilen oyunlar nihayetinde Kürt bireyi ve toplumuna bu gerçeği kabul ettirmiştir. Bu düzeyde bir teslimiyetçilik, kırılma birey ve toplumda ortaya çıkartılmıştır. Bu elbette ki ciddi bir tehlikeye olumsuz duruşa işaret ediyor.

PKK Kürt toplumunda meşru savunma bilinci yarattı

İşte böyle bir süreç derinliğine ve genişliğine işletilirken, buna karşıt bir duruşla I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı sistemin Kürt birey ve toplumunda yok etmek istediklerini tersine çevirerek, Kürt bireyi ve toplumunu özgürlük düşüncesi, örgütlülüğü ve eylemiyle kendisi haline getiren ve yeni bir yaşam çizgisine yöneltmeyi öngören PKK gelişmesi ortaya çıkmıştır. PKK'nin böyle bir tarihsel sürecin tersine çevrilmesi ve ona karşıt olarak geliştiği bir gerçektir. Kürt bireyi ve toplumu üzerinde uygulanan her türlü yok edici saldırıya karşı bir tepki ve var olma hareketi olduğu, özgürleşme sürecini ifade ettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Tamamen Kürt toplumu ve bireyi üzerinde uygulanan bu yok etme sürecinin karşıtı olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla her bakımdan birey ve toplumu kendine getirme, kendisi için yapma, özgür birey ve toplum gerçeğine çekme, böylece baş aşağıya gidişi tersine çevirerek özgürlük çizgisinde, Kürt bireyi ve toplumu için yeni bir yaşam sürecini başlatmayı ifade eder PKK gerçeği. Bu anlamda ruhu, duygusu, düşüncesinden maddi ekonomik yaşamına kadar, Kürt birey ve toplumuna yöneltilen her türlü saldırı karşısında birey ve toplumun özgürlük ve demokrasi çizgisinde savunulması hareketidir PKK. Saldırı ne kadar kapsamlı, derin, çok yönlü ve sarsıcıysa savunma da aynı düzeyde kapsamlı, derin ve sarsıcı olmuştur. Buradan baktığımızda PKK'nin 20. yüzyılda Kürt toplumuna dayatılan sürecin karşıtı olduğu, tersi olduğu, toplumsal gidişi onun tersine çevirmeyi öngördüğü açıktır. 20. yüzyılda Kürt birey ve toplumuna dayatılan onu yok etme amacı temelindeki dış saldırı olduğuna göre, PKK gerçeği de bütün bu alanlarda Kürt birey ve toplumunun kendi öz dinamikleriyle kendisini savunması hareketi olma gerçeği vardır. Bu bakımdan PKK beyinsel köleleştirmeye, sömürgeleştirmeye uğratılmak istenen Kürt bireyi ve toplumunda, özgür var olma ve kendini savunma bilinci yaratmıştır. Her şeyden önce bir meşru savunma bilincidir. Hem de çok yönlü bir bilinç, sadece öyle kaba saldırılar karşısında kendini savunma ekonomik, sosyal baskı ve sömürü karşısında birey ve toplumu savunma değil ruhuyla, kültürüyle, duygusuyla, düşüncesiyle bütün yaşam özellikleriyle birey ve toplumun özgürlük temelinde savunulmasıdır. Bu anlamda derin bir savunma bilincini ifade ediyor. PKK böyle bir süreçte ortaya çıkan ve bir savunma gerçeği oluyor. Her şeyden önce bir savunma bilincini ifade ediyor. Çok yönlü ve kapsamlı bir bilinç, Kürt birey ve toplumunu kendine getiren ve özgürlük temelinde yürüme gücü, iradesi kazandıran bir bilinç. Önderlik gerçeği tamamen böyle bir Kürt bilincinin ortaya çıkmasını içeriyor. Bunu iyi bilmemiz gerekli.

> **"Süreç derinliğine ve genişliğine işletilirken, buna karşıt bir duruşla I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı sistemin Kürt birey ve toplumunda yok etmek istediklerini tersine çevirerek, Kürt bireyi ve toplumunu özgürlük düşüncesi, örgütlülüğü ve eylemiyle kendisi haline getiren ve yeni bir yaşam çizgisine yöneltmeyi öngören PKK gelişmesi ortaya çıkmıştır"**

PKK bir meşru savunma gücüdür

Diğer yandan bu bilinçle birlikte, tabii Kürt toplumunun kendini örgütlemeye yönelmesini ifade ediyor. Atomlarına kadar parçalanıp, örgütsüz kılınmış Kürt toplumunu Önderlik düşüncesi etrafında dar bir gruptan başlayarak bir öncü özgürlük partisine, oradan da temel savunma gücü olarak gerillaya, ulusal kurtuluş cephesine, ulusal bilinç ve direnişte kendini var etmeyi esas alan yeni bir halk duruşu ve birliğine ulaştıran bir örgütlenme durumudur. Kürt toplumu temel örgütsel açıdan PKK'yle yeniden bir örgütlenme süreci içerisine girmiştir. İnkar ve imha sisteminin toplumun dağıttığı bütün örgütlenmelerine karşılık demokratik uluslaşma temelinde, yine ulusal özgürlük ve demokrasi temelinde yeni bir örgütlü birey ve toplum yaratma sürecinin başlatılmasını içeriyor. Bu örgütlenme düzeyi en azından bilinç düzeyinde, Kürt insanının yeniden ulusal demokratik çizgiye kavuşturulması çerçevesindedir. Her türlü inkarcı ve imhacı bilinci reddetmeyi içermektedir. Buna karşı büyük bir ulusal diriliş devrimini ruhta, duyguda, bilinçte ve iç ilişkilerinde yaşamasıdır. Böyle bir örgütlülük düzeyine toplumsal çapta ulaşmayı ifade ediyor. Tabii bu örgütlenmenin bilince dayalı bir irade bütünlüğü, birlikte yaşam isteme haline gelen, böyle bir örgütlülüğün sürükleyici, öncü sağlam örgütleri var, partisi var, cephesi var, gerillası var. Bunlar temel örgütlerdir ve önemli örgütlerdir. Buna dayalı olarak çeşitli kurum ve kuruluşları gelişiyor. Kadın, gençlik örgütlülüğü ortaya çıkıyor. Bir de böyle bir bilinç ve örgütlülüğe dayalı savunma eylemini ifade ediyor PKK.

PKK pratiğinin baştan sona bir savunma eylemi olduğunu kimse inkar edemez. O konuda herhangi bir yanlış anlama ve tartışma söz konusu olamaz. Çünkü tümüyle bir savunma bilincini içeriyor. Bütün örgütlenmeler, toplumun yok edilmek istenen gerçeğinin tersine çevrilmesi ve kendini yaşar bir toplum haline gelmesini hedefleyen örgütlenmelerdir. Bu temelde geliştirilen eylemin de ideolojik, siyasi, askeri bütün boyutlarda bir savunma eylemi olduğu tartışma götürmez. Kısaca I. Dünya Savaşı ardından yok edilme sürecine sokulan ve bilinç, örgütlülük ve eylemsel duruş bakımından her şeyi kaybederek, adeta kendisi olmaktan çıkan Kürt toplumunun özgürlük ve demokrasi bilinci temelinde, yeniden kendine getirilerek örgütlü ve eylemli kılınmasını sağlayan bir harekettir PKK. Bu bakımdan her düzeyde Kürt toplumuna ve bireyine dayatılmış saldırı karşısında aynı kapsamda ve derinlikte bir meşru savunma duruşu, eylemi, bilinci, hareketi oluyor, örgütlülüğü oluyor. PKK'yi böyle bir meşru savunma gerçeği olarak tanımamız, anlamamız gerekli. Şöyle de ifade edebiliriz; 20. yüzyılın başından itibaren dayatılan inkar ve imha süreci altında her şeyini kaybetmekte olan Kürt toplumu, Önder Apo gerçeği ve PKK'yle yeniden kendine geliyor. Kendinin olmaya ve özgür bir duruş kazanmaya yöneliyor. Yani yeniden kendi çıkarlarını gören, o temelde örgütlenip direnen bir halk gerçeği haline geliyor. Özgür bir halk olarak imha sürecine karşı direniş içerisinde, dünyaya yeniden doğuyor. '90'ların başında gerçekleşen ulusal diriliş devrimi kesinlikle bunu ifade ediyor. Bu bakımdan da PKK'yle birlikte Kürt bireyi ve toplumu yeniden kendine geliyor. Kendisi için oluyor. Bir meşru savunma bilinci, örgütlülüğü ve eylemi kazanıyor. Kısaca meşru savunma duruşu kazanıyor.

Dördüncü stratejik mücadele dönemi-3

Devrimci Halk Savaşı'nın güç aldığı koşullar

Devrimci Halk Savaşı'nın hangi ortam ve koşullardan güç alacağını da değerlendirmemiz gerekmektedir. "Devrimci Halk Savaşı verelim" derken ne kadar gerçekçiyiz? Bunun koşulları ne kadar el verişli ve imkan sunuyor? Ortam buna ne kadar uygun? Kendimizi mi kandırıyoruz, yoksa gerçekten böyle bir direnişi yürütme ve başarma şansımız var mı? Bunları değerlendirmeye tabi tutmamız gerekmektedir. Eğer bu bakımdan da doğru bir analiz yapmazsak, çizdiğimiz strateji başarıyı öngörmezse, başarı koşullarına sahip olmazsa hata yapmış oluruz. "İş yapalım, başarı elde edelim, direnelim" derken kendimizi kandırmış, yapamayacağımız iş altına girmiş ve sonuçta yenilgiye uğramış oluruz. Bu tehlike vardır. Strateji bilimi, amaca götürmenin en kısa yolunu ifade etmektedir. Fakat amaca ulaşmayı da içeriyor, başarıya bağlıdır. Amaca ulaşmaya bağlıdır. Öyle sadece bu yoldan gidilirse, amaca ulaşılabilir, artık ulaşır mısın, ulaşmaz mısın belli olmaz biçiminde bir bilim değildir. Mutlak suretle başarılı olmayı, amaca ulaştırmayı içerir. Eğer öyle olmazsa o zaman o strateji yanlış çizilmiş, tespit edilmiş demektir. Amaca ulaşamazsa, ulaştırmazsa, amaca ulaştırmanın fırsat ve imkanlarını sunmazsa, başarıya ulaştıracak koşullara, verilere sahip olmazsa o zaman o strateji tespiti yanlış, hatalı bir tespit anlamına gelir. Öyle bir hareket de yenilgiye uğrar, sonuç elde edemez. Bu bakımdan AKP hükümetinin durumu, Türkiye'deki gelişmeler, demokratik siyasete dayatılan imha ve tasfiye konsepti Özgürlük hareketi ve Kürt halkı için Devrimci Halk Savaşı vermekten ve direnmekten başka bir çareyi bırakmıyor.

Fakat koşullar böyle bir direnişi başarıyla yürütmeye, Devrimci Halk Savaşı'nı başarı temelinde vermeye fırsat ve imkan sunuyor mu sunmuyor mu? Böyle bir direniş başarıya gider mi gitmez mi? Devrimci Halk Savaşı, bizi ve halkı ilk üç stratejik dönemde ulaşamadığımız siyasi sonuçlara başarılı bir biçimde ulaştırır mı ulaştırmaz mı? Bunu da netleştirmemiz gerekmektedir. Eğer ulaştıracaksa, bizi başarılı kılacaksa buna doğru strateji deyip sahip çıkmalı, onu uygulamaya koymalı, değil ise vazgeçmeliyiz. Bizi hangi mücadele biçimi, yol ve yöntemleri başarıya ulaştıracaksa, siyasi amaçlarımıza ulaşmamızı sağlatacaksa onları esas alacağız. Onun için de amacı başarma dışında, doğruluğu belli olan mücadele yol ve yöntemi yoktur. Doğru olan mücadele yol ve yöntem, bizi amacımıza başarıyla ulaştıran yol ve yöntemlerdir. Başka bir deyişle strateji ve taktiklerdir. O bakımdan da mevcut durumda Devrimci Halk Savaşı verme, böyle bir savaşla sonuç alma koşulları ve imkanları var mı? Varsa bu güç kaynakları neler, yoksa engeller ve zayıflatıcı yönler neler? Bunları da değerlendirmek gerekmektedir.

Biz bunu aslında çok yapıyoruz; hem Önderlik düzeyinde, hem hareket düzeyinde hemen hemen her gün yapıyoruz. Bu, bir siyasal durum değerlendirmesi yapmak anlamına geliyor. Mevcut koşulların ne olup olmadığının tespitini içermektedir. Bir strateji çizmek de bazı yönleri değerlendirmeyi ifade etmektedir. Bu yönler: *Bir;* düşmanın, karşıt gücün durumu. *İki;* kendi durumumuz, mücadele yürütecek olanın durumu. *Üç;* toplumun ve halkın durumu. *Dört;* ortamın durumu. Hem siyasi, hem askeri, hem de coğrafi açıdan mücadelenin içinden geçeceği ortamın durumudur. Bunun gibi daha tali özellikler üzerinde de durulabilir. Ama bir mücadele yol ve yöntemi belirlenirken, bütün bu açılardan durum değerlendirmeleri yapmak gerekmektedir.

2011 baharı itibariyle bütün bu açılardan durum değerlendirmesi yapmaya kalkarsak veriler neyi gösteriyor, sonuçlar neyi ifade ediyor? Her şeyden önce düşman cephesinin durumu nedir? Bu soruları sormak ve cevaplar aramak Türkiye'nin ve dayandığı sistemin durumunun analiz edilmesi anlamına geliyor. Türkiye'nin durumunu, onun içinde bize savaşı dayatan hükümetin durumunu sıkça değerlendiriyoruz. Mevcut durumda AKP'nin iktidarını güçlendirmede, hegemonya oluşturmada mesafe kat etmiş olduğunu kabul etmek gerekiyor. Biz inkar ve imha sistemini çözüyoruz, soykırım rejimini parçalamak istiyoruz. Bu anlamda inkarcı ve imhacı zihniyeti ve politikaları hedefliyoruz. Fakat pratik olarak bütün bunlar günümüzde AKP hükümeti olarak ortaya çıkıyor. Kürt sorununun çözümü önünde engel oluşturan güç AKP hükümeti oluyor. Dolayısıyla şimdi mücadelemizin, Devrimci Halk Savaşı'nın hedefi, AKP hükümetini çözmek ve aşmaktır. Nasıl ki 15 Ağustos Atılımı'ndaki hedef, 12 Eylül rejimini aşmak ve çözmektiyse, şimdi de AKP rejimini çözmek ve aşmak oluyor. 1993 ve '94 yılında Çiller rejimini çözmek ve aşmaktıysa, şimdi de AKP'yi aşmak oluyor. Bütün bunlar bir savaş rejimi, savaş konseptine sahip güçleri ifade ediyorlar.

ABD "yürü ya kulum" dedi Tayyip Erdoğan da yürüdü

Bu bakımdan AKP Türkiye'de gelmiş geçmiş dışa bağlı, ABD güdümlü hareketlerin birincisi durumundadır. Böyle bir hareket olarak, iktidara geldi ve günümüze kadar da bu destekle yaşamaktadır. Bunu yeni tespit etmiyoruz. Biz, AKP'nin seçimi kazandığı 4 Kasım 2002 günü de bu değerlendirmeyi yapmıştık. Turgut Özal'dan da, Demirel'den de, diğerlerinden de, hepsinden de daha fazla Amerikancı bir iktidardır. Erbakan çizgisiyle arasının açılması, çatışması buradan ileri geldi. Bir toplumsal zemine dayanıyor, bazı kesimlerden oy alıyor, ama o zeminin bir hareketi olarak çıkmadı. Aslında o zeminin üzerine, dıştan küresel sistem tarafından, ABD tarafından örgütlendirilip getirilen güç oldu. Oluşum sürecine bakılırsa bu netçe görülecektir. AKP, o islami tabana oturan Erbakan çizgisinin geliştirdiği toplum üzerinde güç sahibi olan, iktidar olan bir parti değildir. DYP'nin, ANAP'ın tabanını aldı. Yani ortada olan, liberal sayılan kesimleri, bütün eğilimleri içine topladı. Bunu bir ideolojik duruşla, siyasi programla yapmadı. Birilerinin desteğiyle yaptı. ABD "yürü ya kulum" dedi Tayyip Erdoğan da yürüdü. İşin gerçeği budur. Bu durum ilk günden bugüne kadar böyledir ve hala da devam etmektedir. Bugün yargıyla çatışıyorsa, iktidar mücadelesi yürütüyorsa, orduyla çatışıyorsa, Ergenekon sorgulaması yapıyorsa, bütün bunların hepsinin arkasında Amerikan desteği vardır. Destekten öteye Amerikan talimatı vardır. Sıkıştığı zaman gidiyor, görüşüyor, ortak planlama yapıyorlar. Ona göre hareket ediyor. İşin gerçeği budur. İsrail ile çelişki çatışma içine girmesinin bir ABD planı olduğundan hiç kuşku duymamak gerekiyor.

ABD'nin, Avrupa sisteminin ve dış sistemin desteğinin ne kadar olup olmadığını değerlendirmek gerekiyor. Mademki bu hükümetin birinci gücü, dayanağı odur, o zaman oradan başlamak gerekiyor. Bu konuda zorlanıyor. Dokuz yıl boyunca hiç bu kadar dış desteği azalmamıştı. Dışla çelişkili hale gelmemişti. Şimdi AKP'nin geldiği nokta bu olmaktadır. Üç beş yıl önce iktidara geldiği zamanlarda bu destek çok fazlaydı. ABD bir dediğini iki etmiyordu. Bütün sorunlarını çözüyordu. AB, "Türkiye'nin yegane partisidir. Türkiye'yi AB'ye taşıyacak olan güç AKP'dir" diyordu. AKP'yi, sosyalist enternasyonale, islami enternasyonale, liberal enternasyonale de aldılar. Avrupa'da girmediği kurum kalmadı. O kadar destek gördü. Şimdi boğazını sıkıyorlar. AKP adına gece gündüz demeden, bize karşı savaş yürütmüş partiler, kişiler şimdi özeleştiri veriyorlar. Basına ve kamuoyuna demeçler veriyorlar. Açıklama yapıyorlar, "biz yanıldık, AKP bizi kandırdı" diyorlar. Sorun sadece Sarkozy sorunu değildir. Tayyip Erdoğan öyle göstermeye çalışıyor, ama gerçek öyle değildir. AB'ye giriş kapıları kapanmıştır. AKP, AB'den Türkiye'yi uzaklaştıran hareket konumuna gelmiştir. Bu bir gerçek ve bu çok önemli bir durumdur.

ABD'yle ilişkilerine gelince de, bu son yargılamalara kadar her şeyin arkasında ABD vardı. İsrail hükümetine meydan okumasının arkasında da ABD vardı. Fakat son dönemde ABD'de de AKP'nin tutumundan biraz rahatsız gibidir. Sanki ABD Ortadoğu'da biraz strateji değiştiriyor gibi. ABD, cumhuriyetçi yönetimle önce Afganistan, Irak savaşlarını bölgeye yayarak, askeri bir zafer temelinde bölgeyi ele geçirme, Büyük Ortadoğu Projesi'ni inşa etme stratejisi izledi. Böyle bir planla hareket etti. Afganistan ve Irak savaşlarında hükümetleri düşürdü, ama denetim kuramadı. Onun için savaşı daha farklı alanlara yayamadı. Gittikçe batağa battı, çıkmaza girdi. Bush yönetimi, yenilgi alıp yerine demokrat yönetimin geleceği anlaşılınca, stratejik değişim ne olacağı arayışına girdiler. 2006 Kasımı'ndaki ara seçimleri Bush yönetiminin kaybetmesi ardından, bir komisyon oluşturdular ve ABD'ye yeni bir strateji çizdiler. Demokrat yönetimin izleyeceği strateji, 2007 yılının başında somutlaştı. Bunun içeriği de; 2001 İkiz Kule olayları ardından Ortadoğu'ya yöneltilen savaş durumunun devam ettirilemeyeceğiydi. O halde Ortadoğu'daki karşıtlarla ekonomik ve siyasi yönden mücadele edilmeliydi. İran'la, Suriye'yle diğer güçlerle mücadele bu temelde sürdürülmeliydi. Bunun için de Türkiye ve Irak ittifakı oluşturulmalıydı. ABD, Türkiye ve Irak üçlü ittifakı yaratılmalı, bölgede Büyük Ortadoğu Projesi'nin çekirdeği olarak Türkiye-Irak ittifakı geliştirilmeli, Kürtler buraya katılmalı. Buna dayanarak Büyük Ortadoğu Projesi'nin egemenliği, Ortadoğu'da sağlanmalı biçiminde belirlendi. 2007'den itibaren bu politika izlendi. 2007'den 2010'a kadar üç yıl, üç buçuk yıl ABD bu politikayla hareket etti. Fakat ne Türkiye ABD'nin istediğiyle bir Türkiye olabildi, ne Irak ABD'nin öngördüğü gibi Arap alemine model olabilecek bir hale geldi, ne de Kürtler buraya katılabildiler. PKK de etkisizleşemedi. Bunun önünde en büyük engel PKK'ydi. Güney Kürdistan yönetimi bile sağlıklı bir biçimde bu stratejiyle uyumlu olmadı. Çeşitli çelişkiler yaşadı.

Şimdi ABD bir kere daha bu planında değişiklik yapıyor. Artık Türkiye-Irak ittifakını biraz askıya almış gibi görünüyorlar. Onun yerine Mısır merkezli yeni bir Arap politikası geliştiriyorlar. Nitekim ABD başkanı Obama iki sefer Kahire'ye gitti. Arap alemine Kahire'den mesaj verdi. Şimdi Arap toplumunda gelişen isyanları da bu temelde değerlendirmeye çalışıyor. Çünkü Irak'ın Arap alemine öncü, Arap toplumuna bir model olamayacağını gördü. Dolayısıyla Ortadoğu'nun çekirdeği de olamaz. Irak, Ortadoğu'nun ortasındadır. Kontrol etmek ve yönetmek gerekir. Bu zordur da. Fakat öyle bir model olamaz. Zaten Saddam Hüseyin de olamadı. O kadar çaba harcamasına rağmen bırakalım Arap liderliği arasına katılmayı, hep Araplar tarafından reddedilen, bir azınlık tarafından desteklenen bir kişi oldu. Sadece bir klikti. Ama Mısır her zaman öncüdür. Ulusal liderlikte de, islami duruşta da, devlet duruşunda da firavunlardan bu yana uygarlık sisteminin sürekli, tarihsel geleneğe sahip bir alan konumundadır. Günümüzde de Ortadoğu'nun nüfusu en kalabalık devleti. Ordusu, dünya devletlerinin en büyük on ordusu içinde yer alıyor. Bir kültürel, tarihsel birikimi vardır. Kahire, Ortadoğu'nun en büyük şehridir. Dolayısıyla ABD savaşla daha fazla ileri gidemedi. Türkiye-Irak ittifakını model yapmak istedi, fakat bunu gerçekleştiremedi. Bunun üzerine yeni bir durum değerlendirmesi yaparak stratejik bir değişiklik yaptı.

ABD eskisi kadar AKP'ye artık muhtaç değil gibi görünüyor

Oysa I. Dünya Savaşı ardından İngiliz imparatorluğu denetimindeki Ortadoğu'da Türk ve Farslar birinci sınıf topluluk, Araplar ise ikinci sınıf topluluk yapılmıştı. Kürtler ve diğer halklar ise üçüncü sınıf da değil, yok sayılmışlardı. Kürtler, Ermeniler, Süryaniler, üzerlerinde soykırım uygulanan toplum haline getirilmişlerdi. Diğer dini-mezhepsel azınlıklar, yok sayılan ve yok edilmesi gereken topluluklar konumuna düşürülmüşlerdi. Şimdi bu durum değişebilir. Bu anlamda da ABD sanki eskisi kadar AKP'ye artık muhtaç değil gibi görünüyor. Tümden Türkiye'yi reddediyor, terk ediyor, Türkiye'yi önemsemiyor gibi değerlendirmemek lazım. O mümkün değil. Türkiye'yi yüz yıldır, iki yüz yıldır hazırlıyorlar, dolayısıyla orayı hiç bırakmazlar. NATO'nun Güneydoğu kanadıdır ve bırakmazlar. Fakat bu ayrı, Ortadoğu'ya merkez yapmaları ayrıdır. Sanki Ortadoğu'ya merkez olamayacağını, AKP'nin de model olamayacağını da gördüler. Başka arayışlar içerisine girdiler. Bu Türkiye'yi de, AKP'yi de biraz geri plana itiyor gibi. Onun için son tutumlarını eleştiriyorlar. Orduya dönük tutuklamaları eleştirdiler, basına yönelik tutuklamaları eleştirdiler. "Türkiye'nin ne yaptığını anlamıyoruz" dediler. ABD'nin basın özgürlüğünü çok önemsediğini belirttiler. Bu AKP hükümetini ve Tayyip Erdoğan'ı çok zorladı. Bir çelişki durumudur. ABD ile çelişkili olmak İsrail'le olmaya benzemez. Sırtını ABD'ye

dayayıp, İsrail cumhurbaşkanına her şeyi söyleyebilirsin de, ABD'yle bu olmaz. 2003 baharında Irak müdahalesinde azıcık bir çelişki yaşayınca, bedelinin ne kadar ağır olduğunu gördüler. Sanki bu ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakı, Büyük Ortadoğu Projesi'nin çekirdeği sayılan ittifak, artık eskisi gibi önemli görülmüyor. Bu durum sanki biraz aşılıyor. Onun yerine ABD, Mısır merkezli Arabistan'da yeni bir eksen yaratmaya, BOP'u oraya dayanarak geliştirmeye çalışıyor gibi.

Böyle olursa eğer, AKP'nin ve Türkiye'ni, Araplar üzerindeki etkisini, bölgedeki gücünü sınırlandıracaktır. AKP eskisi gibi destek alamayacaktır. Şu anki görüntü budur. Güney Kürdistan'daki duruş da biraz bunu gösteriyor. Buna karşı bir eksen oluşturmaya çalışıyor. Türkiye, sanki ABD'yle bir çatışmaya giriyor gibidir. Türkiye, İran, Suriye, Irak dörtlü ittifakını, "Şamgen ittifakı" diye geliştirdiklerini söylüyorlardı. Geçen yıldan beri, bölgede sıfır problem hedefiyle bir diplomasi yürütüyorlar. ABD'nin Mısır'ı, ona dayalı Arapları öne çıkarma, İran'la çatışmaya girmeme politikasına karşı sanki Türkiye'de bir bölgesel ittifak arayışı içindedir. Kendini etkili kılmak isteyen, dolayısıyla da ABD'nin o politikalarına karşı bir bölgesel eksen yaratmak isteyen bir tutum içerisinde. Eğer böyleyse ileride çelişki daha fazla derinleşebilir. Türkiye "ben ittifakımı yaratırsam bana muhtaç kalınır" biçiminde bir tutum içinde olabilir. ABD de, Mısır'ı güçlendirirse buna hiç muhtaç kalmaz. Oradan kendine yeni bir bölge yaratabilir. Bu, riskli bir durumdur. En azından dışarıdaki durum şimdilik böyledir. Mevcut haliyle ABD bile Türkiye'de demokrasi ve basın özgürlüğünün olmadığını söyledi. Artık eskisi gibi AKP ne yaparsa "doğrudur" biçiminde bir desteği ABD'den alamıyor. Bunu görmek gerekiyor. Bu, önemli bir yandır.

Diğer yandan, iktidar mücadelesinde önemli bir mesafe kaydetti. AKP, 2003-2004-2005'de rüzgar gibiydi. İki kelime söylesen Tayyip Erdoğan tir tir titriyordu. Şimdi herkese saldırıyor, herkes için söyleyeceği bir sözü var. Ayaklarını biraz sağlam yere basmış durumdadır. Kendilerine göre bir sermaye yaratıp bir sınıf oluşturdular. Aslında imtiyazlı bir kesim geliştirdiler, sosyal dayanak oluşturdular. Bir propaganda cephesi, medya yarattılar. Şimdi hukuk alanında önemli hamleler yaptılar. Orduyu etkisizleştirmede de belli hamleler yapmış durumdalar. CHP'yi, o liberal Ergenekon'u, gladioyu tasfiye aşamasına getirdiler. Fakat milliyetçi Ergenekonla, MHP'yle çatışmaya girmekten korkuyorlar. Bir de buna dayalı kendi Ergenekonlarını yaratmaya çalışıyorlar. Siyasi islam Ergenekon'unu, gladiosunu liberal gladionun yerine oturtup, kendilerini liberalizmin sözcüsü yapmaya çalışıyorlar. CHP ve AP çizgisinin yerine oturtmaya çalışıyorlar. Bu bakımdan çelişkileri, CHP'yle, MHP'yle çatışmalı durumları sürmektedir. İktidar olmada belli bir mesafe kaydetti, ama tam sonuç almış değildir. Dikkat edilirse hala ordu içinde, yargı ve bürokrasi içinde bir mücadele var. Medyayı o kadar ele geçirse de, bir tepki var. Tayyip Erdoğan, son bir yıldır yuhalanıyor. Gittiği yerlerde, bazı yerlerde protesto ediliyor. Şimdiye kadar hiç yoktu. Hükümet olarak bir düzeyde yıpranmış durumdadır. İktidar hegemonyası bakımından da tam bir egemenlik henüz oluşturulamamış durumdadır. Orduda son bir hamle yaptılar, ordu komutanlarını, kolordu komutanlarını tutukladılar, emekli kuvvet komutanlarını tutukladılar. Şimdi asker aileleri muhalefet yürütüyor. Toplumun çok çeşitli kesimlerinden tepki geliyor. TÜSİAD'la, işverenlerle ilişkileri çok yerinde değil. Önemli bir muhalefet cephesi var. Genelkurmayla üstten uzlaşmış olsa da, orduyla, içten generallerle, subaylar düzeyinde ilişkileri gergindir. Fırsat bulsalar AKP'yi bir kaşık suda boğarlar. Orduda, AKP'nin emirleriyle, kararlarıyla değil savaşmak, AKP'ye karşı savaşacak o kadar çok subay ve general var ki! Herkes diş biliyor. O nedenle genelkurmayın da ordu üzerindeki eski otoritesinin olduğunu düşünmemek lazım. Ordu eski birliğini kaybetti, parçalıdır. Artık kimsenin güvencesi yok ve herkes ordu içerisinde daha fazla politika yapar hale geldi. Böyle bir yapı kazandı.

AKP güçlü ve gelişen pozisyonda değildir geçmişe göre zayıftır

Bütün bunlar çatışmanın hala sürdüğünü ifade ediyor. AKP belli bir mesafe kat etmiş olsa da, tam sonuç almış değildir ve çatışma sürmektedir. Üsten uzlaşmalar ve etkisizleştirmeler olsa da, alttan orduda, yargıda, bürokraside muhalefet vardır. Bir direnç vardır. AKP'nin işi zordur. İç çelişki ve çatışmaları yoğundur. Şu haliyle eskiye göre AKP iktidarda biraz güçlenmiş, ama yine de çelişki ve çatışmaları yoğundur. Dış desteği azalmış durumdadır. İçte de çelişkiler çoğalmış ve iktidarını tam kuramamış, protesto edilen bir vaziyettedir. Ortadoğu'daki gelişmeler, her ne kadar "Türkiye model ülke oluyor" diye propaganda etmeye çalışsalar da, yakın vadede, orta vadede Türkiye'nin ve AKP'nin aleyhinedir. Abdullah Gül onun için Kahire'ye gitti. Kahire'yi kendi istedikleri gibi elde tutmak istiyorlar. Mısır modelinin olmasını istiyorlar. Bu güce karşı mücadele edilebilir. AKP çok güçlü ve gelişen pozisyonda değildir. Eriyen, duraksayan, eski gücünü kaybeden bir durumdadır. Dolayısıyla geçmişe göre zayıftır.

Siyasi ortam açısından da Ortadoğu'daki gelişmeler ortadadır. Arap toplumu ayakta ve isyan halindedir. Bunun bir güç tarafından yürütülmediği kesindir. Bunun arkasında *bir;* Filistin ve Kürdistan'da gelişen halk direniş hareketlerinin etkisi vardır. *İki;* Körfez savaşından bu yana ABD müdahalesinin, Afganistan ve Irak savaşlarının etkisi var. *Üç;* İran devriminin, radikal islami hareketin etkisi var. Bir güce bağlı olarak gelişmiyorlar. Bir birikim olarak ortaya çıktı. Kapitalist modernite sisteminde, üçüncü kez bölge yeniden yapılanıyor. Birinci yapılanma, 19. yüzyıldaki çatışmalardır. I. Dünya Savaşı'na dönüştü. I. Dünya Savaşı'nın sonunda, savaş galibi olan İngiltere ve Fransa'nın çıkarları doğrultusunda yapılandı ve bu kadar ulus devletçiğe bölündü. Kapitalist modernite tarafından Ortadoğu fethedildi.

İkinci yapılanma II. Dünya Savaşı'ndan sonra oldu. Savaşın galibi olan sosyalist ve demokrasi rüzgarları Ortadoğu'yu da etkiledi. Dolayısıyla Ortadoğu'daki gelişmeler bir yanı reel sosyalizmin etkisi altında olsa da özü aslında milliyetçi hakimiyet biçiminde gerçekleşti. Yeniden I. Dünya Savaşı'nın oluşturduğu devletler siyaseten yapılandılar. Modernite içselleşti. Önderlik savunmada "önce dıştan geldi, ama artık dıştan saldıran bir güç değildir, içsel bir güçtür" dedi. Ortadoğu'da içselleşti. Kendi iç dayanaklarını yarattı. Türkiye'de oligarşik hakimiyet olarak ortaya çıktı. 12 Mart 1971 darbesinden söz ettik. Bu darbeyle birlikte faşist oligarşik sistem, küresel ABD sisteminin, NATO'nun bölgedeki sağlam bir kolu haline geldi. İran Musadık'ın milliyetçiliğini, İngiltere'nin desteğindeki şahlığı yıkmış olsa da, eski şahlık olamadı. Fars milliyetçiliği ile uzlaşan "Ak devrim" benzeri hareketlerle İran'ın kapitalist modernite sistemiyle birleştirmeye çalışan bir yönetim haline geldi. Onu sürdüremeyince de yıkıldı. Yerine bu islami iktidar geldi. Arap aleminde de bu, radikal milliyetçi subay darbeleriyle yaşandı. Hür subaylar hareketi 1952'de kral Faruk'a karşı Mısır'da yaptığı darbeyle bu süreci başlattı. Arap milliyetçiliği, Mısır merkezli olarak gelişme gösterdi. Ulus devlet gerçeğiyle daha uyumlu bir ideolojik ve siyasi yapı ortaya çıktı. Ona dayalı olarak Suriye'de BAAS darbesi oldu. Irak'ta BAAS yine iktidarı aldı. Libya'da darbe, Cezayir'de ulusal kurtuluş savaşı oldu. Yemen'de çatışmalar gelişti. Diğer krallıklar da milliyetçilikle uzlaşmak zorunda kaldılar. Kendilerini ancak öyle ayakta tuttular. Filistin direnişi, radikal milliyetçilik temelinde gelişme gösterdi. Arap birliğinde bütün bunlar temsil edildi. Böylece modernite sistemi Türkiye'de, İran'da ve Arabistan'da içselleşti.

Şimdi Ortadoğu üçüncü kez yeniden yapılanıyor. Bu içselleşmiş modernite sisteminin yarattığı sorunlar şimdi toplumu ayağa kaldırıyor. Bu gün gibi açıktır. Arkasında belirttiğimiz etkenler vardır. Öyle tek bir etken yoktur. Kapitalist modernite çağında üçüncü yapılanma oluyor, ama bu kapitalist modernite sistemi bölgeyi yeniden yapılandırıyor anlamına gelmiyor. ABD öncülüğü, bölgeyi yeniden restore etmek istiyor. Ulus devlet sistemini biraz törpüleyerek, Büyük Ortadoğu Projesi temelinde yeni bir bölge yaratmak istiyor. Bu ABD öncülüğünün, küresel sisteminin istemidir. Fakat bunun yanında küresel sistemi veya kapitalist modernite sistemini aşmayı öngören demokratik modernite unsurları da bu direnişler içerisinde güçlü bir biçimde vardır. Şimdi böyle bir ayaklanma durumu söz konusudur. Sonuç bu mücadeleyle belli olacaktır. Belirttiğimiz akımlar mücadele halindeler. Ulus devlet, katı ulus devlet yapılarının direnci, katı devlet yapılarının, statükolarının dayanma gücü kalmamıştır. Onlar aşılıyorlar. Ama yenisinin nasıl olacağı, bu güçler arasındaki mücadeleyle belirlenecektir. Çok belli değildir. Farklı yerlerde, farklı eğilimler gelişebilir. Farklı çizgiler hakimiyet kurabilir. Uzlaşmalar olabilir.

Kısaca bölgede, Arap aleminde, Arap toplumunda gelişen isyan önemlidir. Hem Arap alemi böylece yeniden yapılanıyor hem de bölgedeki yeniden yapılanmayı yönlendirip etkiliyor. Bunun bölge üzerindeki etkisi var. Bütün Arap alemine yayılmıştır. Türkiye ve İran'ı, Kürdistan'ı etkiliyor. Türkiye öyle modelmiş gibi görünüyor, ama öyle değildir. Tersine bölge üzerindeki hakimiyetini zayıflatma rolü oynama ihtimali daha fazladır. Onun için Türkiye bundan rahatsızdır. Bu gelişmelerle çelişiktir. Kürt halkının ayaklanma durumu, Türkiye'nin –özellikle de AKP yönetiminin– bir de maskesini düşürüyor. Güya insan haklarından, kadın, çocuk haklarından söz ediyor, herkese akıl veriyor, ama kendileri Kürdistan'da tam da o akıl verdikleri rejimlerin yaptığını daha fazlasıyla yapıyor. Arap ülkelerinde ayağa kalkan halklar, demokrasi istiyorlar. Kürdistan'da halk ayağa kalktı mı, buna terörizm deniyor; "çocuk da olsa, kadın da olsa gereken yapılır" diye ifade ediyor. Bu AKP'nin maskesini düşürüyor, çelişkisi oluyor.

● "Güya insan haklarından, kadın, çocuk haklarından söz ediyor, herkese akıl veriyor, ama kendileri Kürdistan'da tam da o akıl verdikleri rejimlerin yaptığını daha fazlasıyla yapıyor. Arap ülkelerinde ayağa kalkan halklar, demokrasi istiyorlar. Kürdistan'da halk ayağa kalktı mı, buna terörizm deniyor; 'çocuk da olsa, kadın da olsa gereken yapılır' diye ifade ediyor. Bu AKP'nin maskesini düşürüyor, çelişkisi oluyor"

Diğer yandan mevcut gelişmelerin Kürdistan'daki direnişten etkilenerek çıktığını ifade ettik. Onu da olumlu yönden etkiliyor. Topluma heyecan ve coşku verdi. Yorgunluğunu, yıpranmışlığını aşmasına yol açtı. Bu, marttan itibaren gelişen serhildanlarda, 8 Mart direnişlerinde görüldü. Şimdi Newrozlarda görülüyor. Önümüzdeki süreçte bunun etkisi daha çok görülecektir. Bölgesel ortam, siyasi ortam mücadeleye elverişlidir. Bölgede çelişki ve çatışmalar hepsinde var ve bu Kürdistan'daki mücadeleyi olumlu etkiliyor. ABD, ne 2001 İkiz Kule saldırısı ardından Bush yönetiminin Ortadoğu saldırısına benzer bir politika izliyor, ne de 2007 başından itibaren Türkiye, Irak ittifakı eksenli bir politika izliyor. Bunlar değişiyor ve böylece çok fazla Türkiye ve ABD tarafından her koşulda desteklenen bir pozisyonda gözükmüyor. Şimdilik ABD Arap alemiyle daha çok uğraşıyor. Dolayısıyla Kürdistan'da mücadele etmenin koşulları vardır. Hepsine birden el uzatacak bir durumda değildir.

Devrimci Halk Savaşı açısından halkın durumu uygundur

Diğer yandan Türkiye zayıflığını gidermek için İran, Irak, Suriye'ye dayanmaya çalışıyor. İran kurnazdır. Bu konuda Türkiye'ye destek vermek yerine, Türkiye'yi kullanmaya çalışıyor. Irak'ın da Türkiye'ye destek verecek hali yoktur. Kendisi zaten sorunlarıyla uğraşıyor. Suriye de esas olarak Türkiye'den güç almak için ilişki kurdu. ABD'den ve daha sonra Arap aleminden gelen değişim rüzgarlarından kendisini koruyabilmek için Türkiye'ye dayanmaya çalışıyordu. Türkiye'ye verecek bir şeyi yoktur. Tam tersine, Türkiye'den alma çabasındadır. Bu bakımdan da mevcut ortamın AKP politikalarını desteklemekten çok, aslında AKP'ye karşı mücadele imkanlarını artırdığı açıktır. Mevcut politik ortamda AKP'nin bu despotik, milliyetçi, çözümsüz politikalarına karşı Kürdistan'da direnişi geliştirme destek ve dayanak bulabilir.

Öte yandan Devrimci Halk Savaşı açısından halkın durumu uygundur. O konuda fazla değerlendirme yapmaya gerek yoktur. Kürt halkı yirmi iki yıldır özgürlük için yürüyor. Bu, dünyada örneği az bulunur bir durumdur. Bunu öyle yeterli mi yetersiz mi diye değerlendirmek, tartışmak değil de, şükran duyup onu daha doğru bir biçimde nasıl değerlendirir ve ona daha iyi bir biçimde nasıl layık olacağımız yönünde tartışmak ve ele almak daha doğru olacaktır. Mevcut haliyle halk her şeyi yapmaya hazır ve açıktır. Bu halkla istenilen örgüt kurulabilir, direniş yapılabilir. Tam bir cesaret ve fedakarlıkla yüklü, yürüyüş halindedir. Bu anlamda bir eksiği yoktur. Eksiği örgütlenmedeki zayıflığı, daha çok demokratik kurumlaşması olabilirdi. O da kendi işi değil, buna öncülük etmesi gerekenlerin işidir. Bu bakımdan Kürt halkının bilinci, örgütlülüğü, tecrübesi Ortadoğu'nun bütün halklarına göre şu an direnmede, serhildana kalkmada daha üstün ve güçlü durumdadır. Daha bilinçli, örgütlü ve tecrübeli durumdadır. Gücü ve kuvveti yerindedir. Bu direnişler onlarca hükümet devirmiş, nice özel savaşçıları, gladiocuları çözmüş. AKP onlardan çok güçlü bir konumda değildir.

Dolayısıyla da AKP'ye karşı da direnebilir. AKP biraz siyasi islama dayanarak bu durumu etkisizleştirmeye çalışıyordu. Ama o politikaları da boşa çıkıyor. Dikkat edilirse şimdi Şivan'a, Mehmet Metiner'e dayanmak istiyor. İpliği pazara çıkmış, beş para etmeyen, liberal bile denilemeyecek birkaç kişiye dayanarak "acaba halkı etkileyemez miyim durduramaz mıyım" çabası içindedir. Sıfırlanmış durumdadır. Halkı, toplumu bölmeye çalışıyordu. Özgürlük hareketini önce PKK düzeyinde, sonra da demokratik siyaset düzeyinde parçalamaya çalıştı. Daha sonra tutuklayarak hepsini etkisizleştirmeye çalıştı. Hiçbir başarı elde edemedi. Yanına bir grup bile çekemedi. Onun için şimdi Kemal Burkay'a, Mehmet Metiner'e, Şivan Perver'e muhtaç hale gelmiştir. Bu onun başarısı değildir. Özgürlük hareketine dönük bölüp parçalama, tasfiye etme operasyonunda başarısız kaldığının bir sonucu oluyor. O konuda yanılmayalım. Başarılı olsaydı Şivan'la ne ilişkisi olacaktı? Niye gidip Kemal Burkay'a yalvaracaktı? Zaten hareketi içinden bölüp parçalamış olacaktı. Öyle bir durum söz konusu değildir. Bu da önemli bir husus olmaktadır. Bu bakımdan halkın duruşu, birliği iyidir. Hiçbir zaman kolay elde edilemeyecek bir gelişmişlik düzeyini ifade ediyor.

Biz de hareket olarak bir düzey kazandık. Aslında paradigma değişimi, yeni program, yeni strateji çerçevesinde yeni yapılanma süreci içersindeyiz. Bazı sorunlarımız var. Paradigmayı özümseme, bu temelde ideolojik çizgiyi özümseme, sağlam bir ideolojik duruş gösterme temel bir sorunumuzdur. Hareket olarak, bir ideolojik hareketiz ve gelişmeyi sağlam bir ideolojik duruşla sağlıyoruz. Bu konudaki zayıflıklarımız, çalışmalarda başarıyı azaltıyor. Ciddi engel oluşturuyor. Ama bunu aşmak için de özellikle son savunmalar temelindeki eğitimler önemli bir rol oynamış durumdadır. Örgütlenme, örgütsel yapılanmada, parti ve KCK'yi oluşturmada bir sistem var. İçi tam dolmamış, tabana tam oturmamış, fakat mücadele edebilecek bir işleyişe de sahiptir. Bir asgari düzey vardır. Bu örgüt eksikliklerini gidererek kesinlikle savaşabilir. Var olan eksiklikleri, mücadele içerisinde giderilebilecek eksikliklerdir. Bütün bu eksiklikleri gidererek, tam bir hazırlık temelinde mücadeleye zaten başlanmaz. PKK, hiçbir stratejik hamleye bu kadar hazırlıklı başlamadı. Kendisini mücadele içerisinde ideolojik olarak da örgütsel olarak da geliştirdi. Şu an ki durumu hamle yapmak için fazlasıyla yeterlidir.

Devrimci Halk Savaşı için mücadele ortamı da elverişlidir. Kırı da elverişlidir. Gerillanın önemli bir tecrübesi, mevzilenmesi ve hazırlık düzeyi var. Şehirleri de elverişlidir. Kır, köyler boşaltıldı ama gerilla kırdan kopmadı. Kıra dayanarak, bir stratejik güç olma konumunu sürdürdü. Şimdi kasabaları, şehirleri savaş alanına dönüştürebilir. Kır nüfusu olmasa da, –ki birçok alanda var– yine mevcut nüfus yoğunluğu,

● "Kürt halkının bilinci, örgütlülüğü, tecrübesi Ortadoğu'nun bütün halklarına göre şu an direnmede, serhildana kalkmada daha üstün ve güçlü durumdadır. Daha bilinçli, örgütlü ve tecrübeli durumdadır. Gücü ve kuvveti yerindedir. Bu direnişler onlarca hükümet devirmiş, nice özel savaşçıları, gladiocuları çözmüş. AKP onlardan çok güçlü bir konumda değildir. Dolayısıyla da AKP'ye karşı da direnebilir"

kasaba, şehir düzeyindeki yoğunluk mücadele etmek, uygun yöntem ve taktikler geliştirilirse bir savaş yürütmek için elverişlidir. Eskisi gibi belki yalnızca kıra dayalı, köy toplumuna dayalı bir savaş yürütülemez. Onun zemini zayıflamıştır. Fakat yeni bir savaş tarzıyla –ki Devrimci Halk Savaşı bu yenilikleri içeriyor– savaş yapacak bir dayanak, coğrafya ve nüfus yoğunluğu mevcuttur. Bu konuda var olanlar elverişlidir, yeterlidir. Coğrafik ve nüfus yoğunluğu düzeyi Devrimci Halk Savaşı yürütmeye elverişlidir. Bu kadar dağ var, bu kadar yıllık tecrübe ve mevzilenme çerçevesinde yine stratejik rol oynamaya devam edebilir. Dağla birlikte şehir savaşını daha iyi geliştirebilir. Toplumu etkileme, şehirde etkileme, gericiliği şehirde yenilgiye uğratma yeni bir savaş tarzı olarak rol oynayabilir. Bu savaşın güçlü bir mevzilenmesi olarak dağ mevzilenmesi rol oynar. Dikkat edilirse kopuk, dar değil. Karşı tarafın saldırısıyla kuşatmaya alınıp yok edilecek değildir. Stratejik dayanakları var. Dağ şehir bileşimi, birlikteliği böyle bir pozisyon veriyor. Bunların hepsi mevcut koşullarda da, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde, Kürdistan'da savaşılabilir ve Kürt sorunu çözüme götürülebilir. Bunun imkan ve koşullarını sunmaktadır.

Karşıdaki düşmanı küçümsemememiz lazım, ama gerileme sürecindedir ve dış bağlantıları zayıftır. Bölgesel gelişmeler bizden yanadır. Yine iç iktidar zayıf, çelişkili ve çatışmalıdır. Buna karşın halk desteğimiz, örgütsel hazırlıklarımız güçlü bir hamle yapmak için elverişlidir. Hazırlık düzeyi bakımından hiçbir stratejik hamleye bu kadar güçlü ve hazırlıklı olmadık. Eksiklikler pratikte giderilebilecek eksikliklerdir. Pratiği başlatmanın önünde engel olacak eksiklikler değildir. Coğrafya ve nüfus yoğunluğu, siyasi ortam elverişlidir. Devrimci Halk Savaşı bütün bunlardan güç alabilecek durumdadır. Geçmiş mücadelenin ortaya çıkarmış olduğu büyük birikime de dayanarak güçlü bir savaş yapılabilir ve aslında savaşla sorunların çözümü aranabilir. Siyasetle çözemediğimiz Kürt sorununu, böyle bir direnişle, Devrimci Halk Savaşı ismini verdiğimiz bir direnişle çözebiliriz. Bir tercih olarak belki öngörülemez, ama mademki bir zorunluluk oluyor, tek çare olarak ortaya çıkıyor, o zaman bu tek çare değerlendirilerek, Kürt sorununun çözümü, Kürt halkının öz gücüyle ve bu güce dayalı direnişiyle geliştirileceği devrimci savaşla gerçekleştirilebilir. Bunun imkan dahilinde olduğu, mevcut koşulların savaştan yana olduğu, savaşa imkan sunduğu, savaşta sonuç almaya, Kürt sorununu çözmeye imkan ve fırsat sunduğu açıktır.

Devrimci Halk Savaşı'nın üstlendiği görevler ve amaçları

Devrimci Halk Savaşı'nın amaçları, başaracağı görevlerin neler olduğu, neleri yerine getirip gerçekleştireceği üzerinde de bazı değerlendirmeler yapmak gerekiyor.

Çünkü ne yapacağımızı bilmezsek, nasıl yapacağımızı bilemeyiz. Hep taktik taktik denilmektedir, ama mutlak bir taktik yoktur. Gerillanın mutlak olarak bir tane taktiği vardır. O da "vur kaç" taktiğidir. Bu taktiği, küçük, zayıf güç olmasından kaynaklanıyor. Düşmanı büyük, kendisi zayıftır. Ancak öyle bir düşmana vurma ve varlığını koruma bu taktikle mümkün olduğu için savaşta bunu esas alıyor. Onun dışında öyle mutlak olan bir taktik yoktur. "Vur kaç" diye tanımlanan taktik eylemliliği içinde de bazı eylem biçimlerini kullanıyor. Pusu atıyor, baskın yapıyor, sabotaj, suikast ve sızma yapıyor. Farklı silahları kullanıyor. Bunları iç içe kullanıyor. Fakat nerede neyi kullanacağı, ne yaparsa sonuç alacağını ve doğru yapacağını esas belirleyen olarak ne yapmak istediği ve hangi amaç için çalıştığıdır. Askeri kolaylık açısından bir şey yapmaya kalktın, hoşuna gitti, kolay geldi, yaptın ve sonuç aldın. Ama bunun siyasi-ideolojik amaçlara bağlı olup olmadığı, ona uygun olup olmadığına bakmak gerekiyor. Eğer uygun değilse sen istediğin kadar askeri sonuç almış ol, o sonuç yeterli, doğru bir sonuç olmaz. Başarı sayılmaz, zarar verici de olabilir.

O bakımdan da askeri çalışmaları, hangi eylemleri yapacağımızı belirlemeden önce ne yapacağımızı bilmemiz gerekiyor. Hangi görevleri yerine getirmek istiyoruz? Niçin savaşıyoruz? Niye Devrimci Halk Savaşı yapacağız? Bu savaşla hangi görevleri gerçekleştirmek istiyoruz? Hangi siyasi program dahilinde savaşacağız? Bu savaş hangi siyasi hedefleri gerçekleştirecek? Bunları bilmek gerekiyor. Herhalde savaşmak için savaşılmaz. Sadece kan dökmek için, can sıkıntısı olduğu için, savaş sevildiği için savaş yapılmaz. Toplum olarak da, hareket olarak da bizim öyle bir durumumuz yoktur. Ne savaş aşığı olduğumuz için, ne de canımız sıkıldığı için

böyle bir savaş sürecine girmiyoruz. Bazı temel görevler yerine getirmek ve hayati işler yapmak istiyoruz. Onları yapmanın başka yolu, yöntemi, çaresi kalmıyor. Sadece bize savaş yolu bırakılıyor, bunun yarattığı zorunluluk gereği biz de böyle bir savaşa giriyoruz. Baştan beri böyledir. 1977'den bugüne PKK böyle hareket ediyor. Herkes bunu bilmelidir. Önderlik de bunu hep vurguladı ve halen de vurguluyor. Herkes bize saldırıyor, kendimizi doğru dürüst savunamıyoruz bile. Saldırı da her düzeyde geliyor, tek düzeyli de değildir. O halde, saldırılar karşısında da savunma yapacağız. İşin gerçeği budur.

Şimdi mevcut durumda da tek çare olarak savaşın kaldığını söylüyorsak, o halde bu çare neyin tek çaresidir? Yapmak istediklerimiz başka yolla yapılamaz mı? Ancak savaşla mı yapılabilir? O halde savaşacaksak biz bu savaşla hangi sorunları çözeceğiz, hangi görevleri yerine getireceğiz? Yaptığımız savaş neye hizmet edecek? Neyi yaratacak? Neyi yıkacak, neyi kuracak? Bunları belirlemek gerekiyor. Bu sorulara net cevap verir pozisyonda olmamız lazım.

Böyle şeylere bağlı olmayan, hiç amacı olmayan bir savaş yapmaya kalkarsak bu çetecilik olur. İdeolojik siyasi amaçlardan kopmuş şiddet kullanımı çeteciliktir, gaspçılıktır, soygunculuktur. Öyle savunma savaşı olamaz. Savunma savaşı belli değerleri korumaya, hem de toplumun en yüce amaçlarını, görevlerini yerine getirmeye bağlı olan savaştır. Böyle olursa zaten ona, meşru savunma savaşı denir. Böyle olmazsa meşru savunma savaşı denmez.

İdeolojik siyasi amaçlarımıza hizmet etmeyen savaş yanlış bir savaştır

Bu bakımdan da mademki savaşa gireceğiz, bu savaşla hangi amaçları gerçekleştireceğimizi bilmemiz gerekiyor. Bu ne anlama geliyor? İlkelerimizi ve hedeflerimizi bilmeliyiz. İdeolojik ilke ve siyasi amaçlarımızı bilmeliyiz. İdeolojik çizgiye ve siyasi programa hakim olmalıyız. Bunları bilmeyenler savaş yapamazlar. Taktiksel olamazlar, doğru karar veremezler. Neye göre karar vereceğiz, bir şeyi yapmaya girişirsek hangi amaç için yapacağız? Farz edelim bir eyleme girdik, bir çarpışmaya girdik, bunu hangi amaç için yapacağız? Amaçsız yapamayız. Amaçsız yaptık mı, o çetecilik olur. Amaçla yapacaksak, o zaman hangi amaçla yapacağız? Bir amacı olacak. Siyasi programa bağlı olur, ona hizmet ederse bu doğru amaçtır deriz. Eğer ona bağlı olmaz, başka amaçlara bağlı olursa o zaten baştan yanlış olur. İstediği kadar askeri bakımdan başarı elde etsin, düşmana vursun, kendisi büyük askeri sonuç almış olsun, ama ideolojik siyasi olarak bizim amaçlarımıza hizmet etmiyorsa o savaş yanlış bir savaştır, çizgi dışı bir savaştır. Öyle savaşçılık çeteciliktir. Çetecilik; ideolojik siyasi çizgiden kopmuş, ideolojik siyasi amaçlara bağlı olmayan, hizmet etmeyen, onları geliştirmeyen şiddet kullanımına, savaş yapmaya, savaştaki yozlaşmaya deniliyor. Bizde en fazla bu tür yozlaşmalar ortaya çıkıyor. Nereden çıkıyor bu yozlaşmalar? Savaşta ideolojik siyasi amaçlar, hedefler kaybedildiğinde, ideolojik siyasi önderliği, öncülüğü yok edildiğinde bu tür yozlaşmalar ortaya çıkıyor.

Demek ki savaş sadece savaşmak için yapılmıyor. Tarihi, ideolojik, siyasi görevlerin başarılması için yapılıyor. Peki, başarmak istediğimiz ideolojik siyasi görevler nelerdir? Önderlik, "Varlığını Korumak ve Özgürlüğünü Kazanmak" dedi. Varlığını Korumak ve Özgürlüğünü Kazanmak diyelim, ama bu genel bir kavram ve tanım. Bunun içeriğini nasıl dolduracağız? Varlığımızı nasıl koruyacak, özgürlüğümüzü nasıl kazanacağız? Varlığını korumak ve özgürlüğünü kazanmak ne demek? Nasıl olursak özgür oluyor, varlığımızı korumuş oluyoruz? Varlığımızı ne yok ediyor, ne koruyor? Bunları da netleştirmemiz gerekiyor. Çünkü bu konular tartışmalık konulardır. Bizim yok oluş dediğimize, başkaları var oluş diyorlar. Bizim var olma dediğimize, başkaları yok olma diyorlar ve onun için bizi tehlikeli görüyorlar. Aramızda birçok akımla yaşanan çelişkilerin, tartışmaların önemli bir kaynağı da burası oluyor. O nedenle bu konuları netleştirmemiz gerekiyor.

Önderlik bu çerçevede Devrimci Halk Savaşı'nın amaçlarını ve görevlerini nasıl tanımladı? Önderlik en son görüşme notunda, "eğer siyasi çözüm biterse, KCK tümden devreye girer. KCK şimdiye kadar sadece siyasi yönü öne çıkardı. Bundan sonra sistemin bütün boyutlarıyla harekete geçer. Yani tüm programını uygulamaya koyar" diyor. Önderliğin bu kavramı, deyimi neyi ifade ediyor?

Biz üçüncü stratejik dönemde daha çok demokratik siyaseti öne çıkardık. Demokratik siyasi mücadele stratejisi dedik. Onun örgütlenme biçimi olarak Demokratik Özerkliği öngördük. Siyasi partilerin örgütlenmesini, siyasi mücadeleyi, seçimleri öne çıkardık. Bu, Kürt sorununun siyasi çözümünü yaratmak içindi. Diyalogla, müzakereyle Kürt sorununu, Kürt olgusunu kabul edecek, dolayısıyla mevcut Kürt sorununa çözüm getirecek bazı siyasi kararlara ulaşmak içindi. Öncelikle onu aldık. Çünkü zaten siyasi mücadele yürütüyorduk. Diyalog, müzakere yöntemiyle siyaseten sorunu çözelim dedik. Bu gerçekleşseydi, Kürt sorununun siyasi çözümünü devletle müzakereyle netleştirseydik, buna göre bir hukuk sistemi ortaya çıkartsaydık, bazı kararlar ortaya çıkartsaydık, ondan sonra bu belirlenen çözümün içini dolduracaktık. KCK sisteminin diğer alanlarını bu siyasi kararlara, çözüme dayalı olarak örgütleyecektik. Örneğin ekonomiyi, eğitimi, sağlığı, sosyal alanı, sporu, kültürü, dili, diplomasiyi ve öz savunmayı örgütleyecektik. Böylece sorunun çözümünü gerçekleştirecektik. Kürt toplumunun demokratik örgütlülüğünü sağlayacak, yaşamını bu temelde sürdürür hale getirecektik. Ama bu olmadı. Siyasi çözümün sonuç vermemesi demek, siyaseti öne çıkartarak, siyasi boyuttan başlayarak çözüm bulma imkanının, fırsatının olmaması, kaybedilmesi demek oluyor. Siyasi çözümü öne çıkartırken, başa siyasi boyutu almıştık. Bu çözüm gelişmezse o zaman demek ki artık siyasi boyut öncelikli çözüm olmuyor. O halde KCK sistemi devreye girer diyor, bunun da yöntemi olarak Devrimci Halk Savaşı'nı öneriyoruz.

O zaman Devrimci Halk Savaşı ile ortaya çıkan ne oluyor? Demokratik siyaset ile amaçladığımız, bir siyasi sonuç, çözüm yaratmak ve bu temelde KCK sistemini, demokratik toplumu örgütlemekti. Bu olmadığına göre, şimdi demokratik toplum örgütlenmesini esas almak, geliştirmek, KCK sisteminin diğer boyutlarını örgütlü kılmak ve ona dayanarak, oradan sağlanan güçle ve onunla yürütülen mücadeleyle Kürt sorununun siyasi çözümünü gerçekleştirmek temel hedef oluyor. Demek ki Devrimci Halk Savaşı, siyasi çözüm uğruna olan bir savaş değildir. Aslında Demokratik Konfederalizmin bütün boyutlarını örgütlemek, geliştirmek için yürütülen bir mücadele oluyor. O boyutların örgütlenip geliştirilebilmesi için de, onun önündeki engelleri aşmak gerekiyor. Onun önündeki engelleri aşmak sert savaşla, direnişle, mücadeleyle oluyor. Savaş böyle gündeme geliyor. Bu bakımdan siyasetle KCK örgütlenmesinin önünü açamadık. Şimdi Devrimci Halk Savaşıyla KCK'yi örgütleyerek Kürt sorununun siyasi çözümünü gerçekleştirmek istiyoruz. Stratejik değişimin amaçlar bakımından, siyasi program bakımından önceliklerinin yeniden yapılanması, değişimi böyle oluyor. Dolayısıyla siyasi programımızda öncelikleri değiştiriyoruz.

Devrimci Halk Savaşı'nın temel görevi KCK sistemini örgütlemektir

O halde demek ki Devrimci Halk Savaşı'nın önüne ciddi görevler konuluyor. Öyle basit, dar bir askeri olay değildir. Sadece yıkma olayı da değildir. Bazılarını yıkma, bazı şeyleri kurmayı ifade eden bir savaş. Öyle değerlendirilmesi gerekiyor. Çünkü bazı şeyleri yıksak, yerine yenilerini kurmazsak yine siyasi çözümü geliştiremeyiz. Ortaya bir siyasi güç çıkaramayız. Karşıtını yok etmişsin, ama kendini de kurmamışsın, o zaman çözüm zemini yaratmamışsın, kendini çözüm gücü haline getirmemişsin demektir. O halde Devrimci Halk Savaşı'nın temel görevi olarak, KCK sistemini örgütlemeyi koymamız lazım. KCK sisteminin bütün boyutlarını örgütlemek için o boyutları örgütlemenin önünde engel oluşturanları da mücadeleyle yıkmayı değerlendirmek lazım. Hem yıkıcılığı var, hem yapıcılığı var. O zaman mevcut sömürgeci ve soykırımcı özel savaş sistemini yıkıp onun yerine KCK sistemini kuracak, bizzat inşa edecek. Değişik alanları örgütleyecek; ekonomik, sosyal alanı örgütleyecek, siyasi alanın örgütlenmesini gözetip destekleyecek. Diplomatik alanı örgütleyecek. Savunma, öz savunma alanını zaten örgütlüyor, daha da güçlü, yeterli hale getirecek. Önderlik bunları yedi boyut olarak saydı. Aslında bu bizim yedi boyut, yedi temel amacımızı ifade ediyor. Demokratik Özerklik projesinde bu sekiz boyut olarak verilmişti. Ekolojik boyut yazılmıştı. Önderlik, ekolojik boyutu ekonomik boyutla beraber ele alıyor, ekonominin bir parçası olarak değerlendiriyor. Onun dışındaki boyutlar Demokratik Özerklik projesindeki boyutlardır. Bu boyutlar bizim temel siyasi amaçlarımızdır. Siyasi programımız, temel hedeflerimizdir. Bunlar KCK sisteminin esaslarıdır. Bir de bunların ayrıntıları var. Ekonomik boyut deniliyorsa, o zaman ekonomik alanda neler yapması lazım? Onun da kendi içinde bir sürü boyutları ve maddeleri var. KCK'nin ekonomik sistemi nasıl olacak? Hangi ekonomik sistemi kabul ediyor, hangisini reddediyor? Ekonomik alanda neleri yıkacak, neleri kuracak? Neleri doğru bulacak,

kabul edecek, benimseyecek, neleri kabul etmeyecek? Sosyal alanda, eğitim olarak neleri yapacak, neleri yapmayacak? Sağlık olarak neleri kabul edecek, neleri kabul etmeyecek? Bunların netleştirilmesini ifade ediyor. Kabul etmediği, zararlı gördüklerini yıkmayı öngörüyor. Bunlar, savaşın hedefleri oluyor. Onları yıkmayı, onun yerine yenileri koymayı, topluma hizmet edenleri koymayı, topluma hizmet eden, toplumun demokratik çıkarlarına uygun olanları da korumayı, savunmayı ifade edip içeriyor. Görevler kapsamını böyle ele almak gerekiyor. Demek ki biz savaşı, sadece savaş olsun diye değil, bunun için yapacağız. Yine sadece bir şeyleri yıkalım diye de yapmayacağız. Elbette yalnız başına bir inşa etmek de değildir. Çünkü önündeki engeller aşılmadan, bir şeyler yıkılmadan inşa etmek mümkün değildir. Boşluk olan yerleri zaten inşa etmeliyiz. Ama boşluk yok, dolu ise ve dolu olan da faşistse, gericiyse, özel savaşçıysa, soykırımcıysa, o zaman onu yıkacaksın, onun yerine demokratik olanı, özgürlükçü olanı da inşa edip kuracaksın.

Savunmasını yapmazsan yaptığın toplumsal inşanın bir anlamı olmaz

Dikkat edilirse bunu demokratik siyaset şimdiye kadar yapamadı. Demokratik siyaset neye dayandı? Biz şimdiye kadar siyasi mücadelede ne yaptık? Savaş bile yaptığımızda, hedef olarak önümüze ne koyduk? Hep "gelin uzlaşalım, bize fırsat verin. Yani bir uzlaşma yapalım, çözüm bulalım. Demokratik Özerklik çözümünü sağlayalım" dedik. Devletle demokrasinin, KCK'nin ilişkileri, toplumsal yaşamdaki etkinlik alanları neler olacak? Bunları anlaşarak belirleyelim. Öyle belirleseydik, oradan KCK'ye bir alan verilseydi, ondan sonra barış içerisinde hemen onları inşaya yönelecektik. Buna kimse de engel olmayacaktı. Siyasi çözüm bizi, demokratik toplum olarak örgütlenmemizi, ekonomik, sosyal, kültürel, diplomatik, hukuksal ve diğer alanlarda örgütlemeye götürecekti. Fakat şimdi bu olmadı. Bu olmadıysa o zaman ne yapacağız? Savaşla yapmak istediğimiz nedir? Adım adım, parça parça bütün bu alanlarda sömürgeci olanı, soykırımcı olanı yıkmak, onun yerine demokratik olanı kurmak, inşa etmektir. Bunu niye savaşla yapıyoruz? Çünkü gerici olan ve toplumsal alanları dolduran güçler var, dolayısıyla bunların yıkılması gerekiyor. Bunu da ancak savaş yıkar. Siyasetle anlaşamamış, geri çekmemişsen, var olanı ancak savaşla yıkabilirsin. Yerine inşa ettiğin bir şeyi, öbürü yıkmak ister. Savunman lazım. Savunmazsan yaptığın inşanın bir anlamı olmaz. O halde savunmak için –savunmak da askeri bir eylemdir– dolayısıyla inşa ettiğin demokratik toplum örgütlülüğünü, yaşamını koruyacaksın, savunacaksın, güvenliğini sağlayacaksın. Güvenliğini sağlayabildiğin, koruyabildiğin kadar inşa edeceksin. Koruyabildiğin ayakta kalır. Başkasını inşa etsen de, karşı taraf da vurur seni yıkar ve tekrar ele geçirir. Savunabilir, koruyabilirsen vermezsin ama onu yaşatırsın. İşte Devrimci Halk Savaşı böyle bir mücadele oluyor.

Peki KCK sisteminin boyutları nelerdir? Bu boyutlardan *birincisi* ekonomik –ekolojik boyut da ona dahildir– boyuttur. Toplumun ekonomik yaşamıdır. Aslında ekonomi tümüyle demokratik toplumun işidir. Devlet işi değildir. Önderlik "tekelcilikle, kapitalizmle ekonominin bir ilişkisi yok" dedi. Tekelci ekonomiye karşı, demokratik konfederalizmin ekonomik sistemlerini geliştirmemiz gerekecek. Demek ki etkinlik kurduğumuz her alanda, toplumun ekolojik çizgide, ekonomik örgütlülüğünü, ekonomik toplumu yaratıp inşa edeceğiz.

İkincisi sosyal boyuttur. Sosyal boyut içinde öne çıkan temel görevler, eğitim, sağlık, spor gibi alanlardır. Demek ki eğitimi biz örgütleyeceğiz. Savaşla birlikte etkili olduğumuz yerde mevcut eğitimi durduracağız, kendi eğitimimizi kuracağız. Yani artık "devlet bize anadilde eğitim hakkı versin" demeyeceğiz. Biz gücümüzün yettiği yerde devletin eğitimini durduracağız, kendimiz kendi eğitimimizi nasıl bir dilde, nasıl bir programda yapmak istiyorsak yapacağız. Kendi sağlık sistemimizi kurup örgütleyeceğiz. Devletin sağlık sistemini işletmeyeceğiz. Ele geçireceğiz. Halk yararına, kendi anlayışımıza göre sürdüreceğiz. Sporu yine o hale getireceğiz.

Üçüncüsü hukuksal boyuttur. Kendi hukuk ve yargı sistemimizi geliştireceğiz. Mevcut devletin yargı sistemini durduracağız, onun yerine KCK'nin yargı sistemini örgütleyeceğiz. Kendi hukuk sistemimizi işleteceğiz. Toplumsal sorunları çözebildiğimiz, etkinlik kurabildiğimiz kadarıyla kendi yargı sistemimizle çözeceğiz.

Dördüncüsü diplomatik boyuttur. Kendi diplomatik alanımızı örgütleyeceğiz. İç ittifaklarımızdan tutalım dış ilişki, ittifaklara kadar, Kürt demokratik örgütlemesine güç sağlayacak, hizmet edecek, onu temsil edecek bir ilişki ittifak sistemi geliştireceğiz. Dolayısıyla bir diplomatik faaliyeti örgütleyeceğiz. Kürt toplumunun diğer toplumlarla ilişkilerini düzenleyen, dayanışmasını sağlatan bir ilişki ve dayanışma sistemi geliştireceğiz.

Beşincisi dil ve kültür boyutudur. Bu konuda Kürt kültürünün önündeki bütün engelleri, yasakları kaldıracağız. Tarih, kültür ve dil çalışmalarını, toplumun kendi kültürel gerçeğini yaşamasını sağlatacağız. Onun kurumlaşmasını, örgütlülüğünü geliştireceğiz.

Altıncısı öz savunma boyutudur. Savunma güçlerini örgütleyeceğiz. Yani demokratik toplumu, onun örgütlülüğünü, KCK örgütlülüğünü savunan, bütün saldırılara karşı koruyan bir güvenlik sistemi ortaya çıkartacağız. Bunu ortaya çıkardığımız, güçlü bir biçimde örgütlediğimiz oranda KCK sistemini kuracağız. Zaten KCK sistemini başka türlü de kuramayız. Güvenliğinin sağlanamadığı bir sistem yaşayamaz. Karşıt güçler saldırıp yok ederler. Dolayısıyla öz savunmayı öne çıkartacağız. Demokratik toplum örgütlülüğünün, KCK örgütlülüğünün ancak savunulduğu ölçüde varolacağını bileceğiz ve buna göre savunma sistemi geliştireceğiz. Bu sistemi örgütleyeceğiz, silahlandıracağız, eğiteceğiz, nicelik olarak nitelik olarak demokratik toplumu savunacak kadar, demokratik toplum örgütlülüğünün olduğu her yerde bir savunma sistemi geliştireceğiz.

Yedincisi siyasi boyuttur. Bütün bunları geliştirdiğimiz ölçüde siyasi boyut, demokratik siyaseti geliştirme, işletme, dolayısıyla demokratik siyaseti çözüm aracı haline getirme, Demokratik Özerkliği gerçekleştirme imkanımız olacaktır. Biz bunları her yerde aynı düzeyde, birden bire yapamayız. Nerede ne kadar gücümüz varsa, hangisini yapabiliyorsak ona göre yapacağız. Nerede ne kadar ekonomik örgütlenme yapabiliyorsak o kadar yapacağız. Eğitim, sağlık örgütlülüğünü nerede ne kadar geliştirebiliyorsak o kadar yapacağız ve daha fazlasını yapmak için mücadele edeceğiz. Savaş, daha fazlasını yapmak ve var olanı savunmak için sürecektir.

"Devrimci Halk Savaşı bir iç içe mücadele durumudur. Bütünlüklü bir mücadeledir. Bütün yaşam alanlarını içine alıyor. Hem yıkmayı, hem inşa etmeyi içeriyor. İç içe bir savaşı içeriyor. Uzun süreli halk savaşından farkı, cepheden bir devleti tümden reddeden, yıkan, kendini de ona göre kuran bir şey değil de, iç içe, bütün boyutlarda, ne kadar etkinlik kurabiliyorsa o kadarını kuran, daha da büyütmek için mücadele eden bir tarzı esas alıyor"

Devrimci Halk Savaşı topyekun bir savaştır bütünlüklü bir mücadeledir

Hukuk sistemini, öz savunma sistemini, kültürel yaşamı, diplomasiyi, demokratik öz yönetimi, siyasi yönetimi geliştirebildiğimiz kadar geliştireceğiz. Bazı yerlerde çok olacak, bazı yerlerde az olacak. Bazı yerlerde biz etkili olacağız, bazı yerlerde devlet etkili olacak. Bazı yerlerde, bazı boyutlarda KCK etkili olacak, bazı boyutlarda devlet etkili olacak. Bir boyutta, bir yerde, bir düzeyde devletin etkinliği olacak, bir düzeyde KCK'nin etkinliği olacak. Bu, yerine göre değişecek. Yani karşılıklı ve iç içe ikili bir yönetim duruşu, sistem duruşu ortaya çıkacak. Bu, düz bir durum da değildir. Bir yerde hukuksal alanda, ekonomik alanda KCK etkili, diğer bazı alanlarda devlet etkili olacak. Bir yerde sosyal alanda, yüzde elli KCK'nin etkinliği olacak yüzde elli devlet etkinliği olacak. Nerede ne kadar olabiliyorsa, o kadar yapacağız ve bunu her alanda KCK örgütlülüğünü güçlendirmek, etkinliğini artırmak üzere bir mücadele yürüteceğiz. Bütün alanlarda demokratik toplumla, devletçi sistem arasında bir çatışma sürecek. O halde Devrimci Halk Savaşı, topyekun bir savaş oluyor. Bütünlüklü bir mücadeledir. Bütün yaşam alanlarını içine alıyor. Bütün boyutlarda bir mücadele vardır. Hem yıkmayı, hem inşa etmeyi içeriyor. İç içe bir savaşı içeriyor. Uzun süreli halk savaşından farkı, cepheden bir devleti tümden reddeden, yıkan, kendini de ona göre kuran bir şey değil de, iç içe, bütün boyutlarda, ne kadar etkinlik kurabiliyorsa o kadarını kuran, onu daha da büyütmek için mücadele eden bir tarzı esas alıyor. Burada cepheden bir duruş değil, bir iç içe mücadele var. Bu anlamda Devrimci Halk Savaşı bir iç içe mücadele durumudur.

İç içe mücadele durumu nereden kaynaklanıyor? Paradigmasal değişimden kaynaklanıyor. Devlete karşı devlet örgütlemeyi öngörmemesinden kaynaklanıyor. Aslında devlet uzlaşmayı kabul etse, barış siyasi çözümle olsa, hiç çatışmaya girmeden, devlet artı(+) demokrasi sistemini siyasi uzlaşma temelinde geliştirerek kendi örgütlülüğünü sağlayacak. Fakat devlet bunu kabul etmediği, KCK'yi terör örgütü saydığı, reddettiği, KCK'li olmayı suç sayıp hapse koyduğu için, KCK de kendi toplumsal örgütlülüğünü yaratacak ve devleti etkisizleştirmeyi, sınırlamayı öngörecektir. Nasıl ki devlet şimdi mevcut saldırılarla KCK'yi etkisizleştirmeyi, daraltmayı, sınırlandırmayı esas alıyorsa, Devrimci Halk Savaşı'yla da KCK, devleti sınırlandırmayı, daraltmayı, etkisizleştirmeyi, zayıflatmayı ve onun yerine kendi sistemini örgütlemeyi öngörecektir. Ekonomik, sosyal, hukuksal, siyasi, diplomatik, kültürel ve öz savunma alanlarındaki bütün boyutlarda bir savaş olacaktır. Bu, karşılıklı birbirini etkisizleştirme, yıkma ve kendini hakim kılma savaşıdır. Bu, topyekun bir savaştır. İç içe bir savaştır ve bütün boyutları içeriyor. Çünkü birbirinin alternatifi değil. Yani devletin yerine bir devlet kurmayı ifade etmiyor. Devleti daraltıp, demokratik toplumu örgütlemeyi ifade ediyor. Aslında devlet tanısa, uzlaşabilir. Uzlaşmaya açıktır. Ama devlet reddettiği müddetçe, o da devleti reddediyor. Bu savaşa, mücadeleye dönüşüyor. Herkes bu mücadele içinde kendi etkinliğini yaratmaya çalışıyor. Tabii devlet hiç kabul etmez, sonuna kadar reddederse bu çatışma, savaş da sonuna kadar sürer. Devleti tümden yok eden, demokratik toplumu bağımsız özgür olarak örgütleyen bir sistem ortaya çıkar. Devletsiz bir demokrasi oluşur. Devletsiz demokrasi olmaz değildir. Önderlik, bunları iyi değerlendirdi. Önderlik, "demokrasisiz devlet olmaz, ama devletsiz demokrasi olabilir" dedi. Çünkü esas olan demokrasidir. Demokrasiyi örgütlü, iradeli, özgür toplum olarak tanımladı. Bu toplum da devletsiz var olabilir. Devlet, böyle bir toplum olmadan var olamaz. Çünkü böyle bir toplum üzerinde baskı ve sömürüyle ancak var olabiliyor.

"Nasıl ki devlet şimdi mevcut saldırılarla KCK'yi etkisizleştirmeyi, daraltmayı, sınırlandırmayı esas alıyorsa, Devrimci Halk Savaşı'yla da KCK, devleti sınırlandırmayı, daraltmayı, etkisizleştirmeyi, zayıflatmayı ve onun yerine kendi sistemini örgütlemeyi öngörecektir. Ekonomik, sosyal, hukuksal, siyasi, diplomatik, kültürel ve öz savunma alanlarındaki bütün boyutlarda bir savaş olacaktır"

O halde hiç uzlaşmaya yanaşmazsa, bu çatışma derinleşerek sürer. Artık ya KCK'yi devlet yener, tümden ezer, hakim olur ya da KCK, askeriyle, polisiyle ekonomisiyle, kurumlarıyla devleti tümden etkisizleştirip yalnız başına etkili hale gelir. Nerede etkili hale gelebiliyorsa, orada o düzeyde bir etkinlik sağlar. Devleti tümden etkisizleştirdiği yerde kendi bağımsız, özgür duruşunu ortaya çıkartır. Bunun da önü açıktır. Tümden bütün Kürdistan'da olursa böyle bir durum gerçekleşir diye bir kayıt yok. Bir şehirde, üç şehirde, birkaç kasabada, belli bir mıntıkada böyle bir konum kazanabilir. Orduyu, devleti tümden etkisizleştiren, yok eden, KCK sistemi temelinde toplumun örgütlenip yaşandığı bir durumu ortaya çıkarabiliyorsa orada onları sağlar. Diğer alanlarda iç içe olabilen yerlerde, iç içelik devam eder.

Savaşın hedeflediği, gerçekleştirmek istediği amaçlar bunlardır. Dikkat edilirse her yerde birden olacak diye bir şey yoktur. Bazı yerlerde az olacak, bazı yerlerde çok olabilecek. Bu sistem her türlü mücadeleye imkan veriyor. İkincisi, bir alanda ya devlet olacak, ya KCK olacak diye bir kayıt da yoktur. Biraz devlet, biraz KCK olabilir. Örneğin eğitimin bir bölümünü devlet yapabilir, bir bölümünü KCK yapabilir. Bir yerde yüzde otuz KCK yapar, yüzde yetmiş devlet yapar. Bir yerde eğitimi yüzde atmış KCK yapar, yüzde kırk devlet yapar. Bir yerde yüzde seksen, doksan eğitimi KCK yapar, yüzde on devlete kalır. Ne bir bütün alanlar itibarıyla eşit düzey, aynı düzey sözkonusu, ne bir boyut itibarıyla ya hep ya hiç söz konusudur. Farklı alanlarda devlet ile KCK arasındaki mücadele farklı düzeylerde seyredebilir. Bir yerde KCK'nin öz yönetimi yüzde seksen hakim olur, devlete yüzde yirmi yönetim kalır, bir yerde yüzde otuz KCK kurumları öz yönetimi çalışır, yüzde yetmiş yönetim devletin elinde olur. Bu, farklı alanlarda devlet ve KCK etkinliğinin farklı düzeyler arz ettiği bir mücadeledir. Demek ki Devrimci Halk Savaşı, bütün alanlarda ekonomik, sosyal, hukuksal, siyasi, kültürel, diplomatik ve öz savunma alanlarında devlet etkinliğini zayıflatabildiği kadar zayıflatan, onun yerine demokratik toplum örgütlülüğünü, etkinliğini, KCK örgütlülüğünü geçiren ve koruyan bir mücadele oluyor. Bu anlamda hem yıkıcılığı var, hem de inşa ediciliği, yapıcılığı ve onun savunuculuğu vardır.

O zaman neyi yıkacak, neyi inşa edecek? Neleri hangi yöntemlerle yıkacak? İnşa ettiklerini hangi yöntemlerle savunacak? Bu savaşı doğru yürütebilmek için bunları bilip netleştirmek gerekiyor. Devrimci Halk Savaşı'nı o zaman demek ki bütün bu boyutlarda yürütülen bir mücadele olarak anlamak gerekiyor. Sadece bir askeri boyutu yoktur. Bir silahlı çatışma değildir. Onu çok aşan, demokratik konfederalizmin yedi boyutunu içeren bir mücadeledir. O bakımdan da salt bir askeri boyutu olan bir mücadele değildir. Belki şimdi diğerini yıkmak ve inşa edileni savunmak gerektiği için, askeri boyut öne çıkacak. Fakat siyasette olduğu gibi diğer boyutları örgütlemeyi ihmal etmeyecektir. Çünkü askeri boyutun gelişmesi, başarı kazanması diğer boyutları örgütlemesine bağlıdır. Bu, demokratik siyaset gibi değildir. Demokratik siyaset karşı tarafla uzlaşmayı gerektiriyordu. Uzlaşabilirse, yaptığı uzlaşmaya bağlı olarak elde ettiği imkanlara göre kendini bütün alanlarda örgütleyecektir. Uzlaşmadığı müddetçe örgütleyemiyor. Uzlaşmadan, bir taraftan uzlaşma mücadelesi yürütürken, bir yandan da örgütlemeye çalıştı, fakat sonuçta tutuklayıp hapse koydular, kurumları kapattılar, yönetimlerini tutukladılar. Bu kadar tutuklama, davalar ve hapis sistemi böyle gelişti. Kendini savunamadı.

Öz savunma örgütlülüğü geliştiği ölçüde savaş büyüyecektir

Askeri boyut öyle olmayacaktır. Savaş bu temelde sürmeyecektir. "Savaş yapalım, durun orduyu tümden yıkalım, ondan sonra devletin diğer kurumlarıyla, toplum yaşamının diğer alanlarıyla ilgileniriz. Ordu olmazsa o zaman ekonomik, sosyal ve kültürel çalışmayı öne çıkartırız" diyemeyiz. Siyasi boyutta bunu söyledik. Çünkü karşı taraf diğerlerini örgütlemeye izin vermiyordu. Ama askeri boyutta, biz etkinlik kurduğumuz ölçüde, demokratik toplum yaşamının bütün alanlarını etkinliğimiz altında örgütleme imkanı vardır. O halde örgütleyeceğiz. Örgütlemezsek orada boşluk olur ve o boşluk devletin yeniden etkinlik kurmasına yol açar. Diğer yandan da onu örgütlediğimiz ölçüde savaş güçlenecektir. O ekonomik örgütlülük, sosyal örgütlülük, kültürel örgütlülük savaşa güç ve destek verecektir. O zaman savaşı daha etkili yapacağız. Öz savunma örgütlülüğünü her alanda geliştirdiğimiz ölçüde, savaş büyüyecektir. Demokratik toplumu, onun ekonomik, sosyal yaşamını, kültürel, siyasi yaşamını koruma ve savunma imkanımız olacaktır. Siyasi yönetimini savunabileceğiz. O bakımdan Devrimci Halk Savaşı'yla birlikte, KCK sisteminin bütün boyutlarının örgütlenmesi esas alınacaktır. Bu, topyekun bir mücadele olacaktır.

İşte savaş bunu yapma imkanı veriyor. Siyasi mücadele bu imkanı vermiyordu. Örneğin KCK sistemini örgütlemeye çalıştılar, tutuklandılar. Ama askeri olarak bir alanda etkinlik kurabilirsek oradan her türlü örgütlenmeyi yapabiliriz. Çünkü orasını biz savunuyoruz ve bizim güvenliğimiz altına girmiştir. O halde bütün alanları birden örgütleyip inşa edeceğiz. Bunun için de bir boşluk bırakmayacağız. Boşluk kalırsa karşı tarafın saldırması için zemin sunar. İki, savunmayı güç-

lendireceğiz. Ne kadar ekonomisini, sosyal, kültüler yaşamını ve siyasetini örgütlü kılarsak, öz savunması o kadar güçlenecektir. Kendini savunma savaşı, Devrimci Halk Savaşı'nı daha fazla geliştirme imkanı artacaktır.

Devrimci Halk Savaşı'nın görevleri açısından bunlar ifade edilebilir. Önemli yenilikler var. Bazı temel özellikleri var. Bunları doğru anlamak, bu savaşı doğru yürütebilmek açısından gereklidir. Böyle olmazsa, bunları böyle bütünlüklü, toplu anlayamazsak biz bu Devrimci Halk Savaşı'nı bütünlüklü, doğru yürütemeyiz. Yıkacağımızı da, kuracağımızı da doğru tespit edemeyiz, zamanında yapamayız.

Bu savaşı devlet siyasi uzlaşmaya razı oluncaya kadar sürdüreceğiz

Bu iş, zor bir iştir. Öyle düz, üstünkörü bir yaklaşımla olabilecek bir şey değildir. Şimdiye kadar bildiğimiz savaş türlerinin en zorudur denilebilir. En karmaşığı, en iç içesidir. Özellikle de son yedi sekiz yıldır yürüttüğümüz savaştan çok farklıdır. O zaman bu değişikliği yapabilmek gerekiyor. Kısmen uzun süreli halk savaşında da buna benzer şeyler vardı. Örneğin ikili iktidar durumları vardı. Geceleri gerillanın etkinliğinin arttığı, gündüzleri ordunun etkinliğinin arttığı durumlar yaşanıyordu. Böyle bir düzey, gerilla geliştikçe ortaya çıkmıştı. Oradan bir örnek alınabilir. Tamamen onun gibi değil, fakat orada da böyle durumlar vardı. Şimdi bunu böyle gece gündüz yönetimi değil de, alanlara, toplumsal yaşamın boyutlarına göre iç içe, etkinlik düzeyini geliştirme temelinde ele alıp yürüteceğiz. Daha çok geliştireceğiz, iç içe geçireceğiz. Devlet iktidarını zayıflatarak demokratik toplumun öz yönetimini, buna dayalı demokratik toplum yaşamını geliştirebildiğimiz kadarıyla geliştireceğiz. Bu savaşı devlet siyasi uzlaşmaya razı oluncaya kadar sürdüreceğiz. Böyle bir uzlaşma olursa, o zaman oturup Demokratik Özerkliğin sınırlarını çizeceğiz. Eğer böyle olmazsa, bu tarafların birbirini yok etmesine kadar gidecektir. Devlet bizi tümden yok etmek isteyecek, o halde biz de yok edebildiğimiz kadarıyla, tümden bazı alanlarda yok edip tamamen devletsiz bir demokratik toplum örgütlülüğü, KCK örgütlülüğü yaratmaya çalışacağız. Bunun da önü açıktır.

Bu mücadele, savaş bu düzeyde sürüp gidecektir. Bu savaşı, topyekun ve bir anlık bir çatışma savaşı olarak öngörmek kesinlikle doğru değildir. Karşımızdaki güç açısından da değerlendirdiğimizde Türk devlet yapısı, amaçları, sistemi buna izin vermez. Eğer öyle bir sonuç öngörürsek orada biz başarı elde edemeyiz. Belki tersi olabilir; bizi yok edebilirler. Biz de onu boşa çıkartmak için gerillacılığı geliştirmişiz. Mevcut gerilla tarzı ve bütün dünyaya dağılmış konfederalist örgütlenme sistemimiz de karşı tarafa bu imkanı vermektedir. Bir yerimizi imha ediyor, bir yeri tutukluyor, bir birliğe darbe vuruyor, öbürleri ayaktadır. O da topyekun imha edemiyor. Bunu bir anda yapamıyor. O bakımdan bu bir mücadele olacaktır. Yani bu Devrimci Halk Savaşı da çok yoğun bir savaş olarak gelişebilir, fakat öyle kısa süreli ve bir anlık savaş olarak değerlendirmek, kendi koşullarımıza çok uygun değildir. Kendimizi de öyle bir noktaya getirmemiz çok doğru ve isabetli olmaz. Çünkü karşı tarafı, devleti geriletme, etkisizleştirme anlamında onu sağlamak çok zordur. Hatta imkansız gibi bir şeydir.

Demek ki Devrimci Halk Savaşı'nın amacı bir anda devleti tümden yok ederek, kendini hakim kılmak değildir. Öyle bir sisteme dayanmıyor, öyle bir tarzı ve taktiği olamaz. Tersine iç içe, topyekun bir savaşı öngörüyor. KCK sisteminin ya da toplumsal yaşamının bütün alanlarındaki bir savaşı öngörüyor. Karşı tarafı etkisizleştirip kendini örgütlemeyi ifade ediyor. Devletle Demokratik Konfederalizmin savaşmasını içeriyor. Demokratik toplumun savaşını öngörüyor. Devletle toplum arasında bir savaş olarak öngörmek gerekiyor. Onun için "halk savaşı" deniliyor. Gerçek anlamda bir halk savaşı olması gereklidir. Bu bakımdan da savaşın yöntemlerinin, ayaklarının, alanlarının doğru ve yeterli temsil edilmesi, geliştirilmesi, doğru tanımlanması gereklidir. Amaçları böyle tanımlarsak o zaman savaşımızın yöntemlerini, alanlarını, her alandaki savaşın nasıl olacağını da buna göre tanımlarız. İçinde bulunduğumuz koşullara uygun,

karşıtımıza ve kendi durumumuza uygun, kendi programımıza uygun bir biçimde önce amacımızı doğru belirlersek, o halde bu programı hayata geçirecek, bu mücadeleyi yürütecek savaş biçimlerinin neler olacağını, temel savaş güçlerinin, alanlarının nereler olacağını, bu alanlarda hangi biçimde savaş geliştirileceğini doğru tayin edebiliriz.

Devrimci Halk Savaşı, siyasi çözümsüzlükten kaynaklanıyor. Siyasi çözümsüzlük demek, tarafların birbiriyle uzlaşmayı reddetmesi demektir. Bu da birbirini tanımaması anlamına geliyor. Siyasi açıdan uzlaşamamak, siyasi çözüm yaratamamak, devletin demokrasiyi kabul etmemesinden kaynaklanıyor. O demokrasiyi reddettiği ölçüde demokrasi de devleti reddediyor. Çatışma, savaş buradan ortaya çıkıyor ve burada mevcut dengeyi değiştirerek, tarafların birbirini kabul edecekleri bir denge durumunu yaratma mücadelesi veriliyor. Bir yerde tarafların birbirini kabul edeceği, daha doğrusu devletin demokrasiyi tanıyacağı bir durum gelişirse o zaman Demokratik Özerklik çözümü gerçekleşebilir. Eğer gelişmezse, savaş taraflarının birbirini yok etmeyi öngördüğü bir düzeye çıkar. Devlet, demokrasiyi tümden yok etmeyi ister, bunu gerçekleştireceği katliamlara girişir. Demokrasi de, devleti tümden etkisizleştirerek devletsiz bir demokrasi olmaya yönelir. Bizim programımızda bunun önü açıktır.

Ayrı olmak, devlet olmak demek değildir. Devlet olursun, iç içe olursun. Bir sürü devletler birbirlerine bağlıdır. Bağımsız ve özgür olmak, ayrı devlet olmak demek değildir. Bir sürü ayrı devlet var, ama hepsi Amerikan uşağıdır. Küresel sisteme gırtlağına kadar bağlıdır. Devletler ayrı isimlerle oluyor, ama bir sistemdirler. BM de birbirlerine bağlılar. Ortak kurumları da vardır. Zaten o kuruma da gerek yoktur. Bir de başta hegemonik güç vardır. Onun için bir yanlış algılama vardır. Mesela Kürtlerin ayrı olmasını, bağımsız özgür olmalarını devlet olmaya bağlayan, devletle bunun olacağını sanan, böyle anlayan ve propaganda eden görüşler çoktur. Bu yanlış bir görüştür. Bunun yanında Demokratik Özerkliği veya Demokratik Konfederalizmi, demokratik toplum örgütlülüğünü, özgürlük ve bağımsızlık olarak görememek, bunula devletsiz bir yaşama ulaşılabileceğini öngörmemek, hep devletin bir parçası gibi bunu değerlendirmek eğilimi vardır. Bu da yanlış bir görüştür. Bu temelde yaklaşımlar vardır. Bu, devletçi paradigmanın aldatıcı bir propagandasıdır. Demokrasiyi küçümseyen, etkisizleştirmeyi öngören bir propagandadır. Kendini ise bağımsız ve özgür olmak, iradeli olmak isteyen insanlara, toplumlara kabul ettirmeyi hedefleyen bir propagandadır. Yanlış bir propagandadır.

Bağımsızlık ve özgürlük demokratik toplum örgütlülüğüyle sağlanabilir

Kürt toplumunun bağımsız ve özgür olması devlet olmasına bağlı değildir. Demokratik örgütlenmesiyle bağlıdır. Devlet artı demokrasi de, demokratik toplumun bir düzeye kadar özgür olmasıdır. Orada tam özgürlük yoktur. Çünkü yanında devlet var. Ama devleti yok ederek, aşarak tümden sadece demokratik toplum, Demokratik Konfederalizm olarak kalabilir. O zaman gerçek bağımsızlık ve özgürlük ancak böyle bir demokratik toplum örgütlülüğüyle sağlanabilir. Dikkat edilirse hiçbir devlet sistemden kopamıyor. Sisteme alternatif değildir, hep sistemin bir ucudur. O halde bağımsızlıkçı ve özgürlükçü değildir. Gerçek bağımsızlıkçılıkla, özgürlükçülük demokratik toplum örgütlülüğünde vardır. Bunu yapabildiği kadar yapıyor. İçinde bulunduğumuz koşullarda devleti birden yok etmek, demokratik toplumu yaratmak mümkün değildir. Önderlik bunun bir süreç ve savaş işi olduğunu belirtmektedir. Böyle öngördü. Devlet artı demokrasiyle bu işin uzun bir süre devam edeceğini ve devlet geriletilerek, gereksizleştirilerek, etkisizleştirilerek yok edilip, demokratik toplumun kendini yaşatır hale geleceğini öngördü. Devletsizliğe gidişi böyle değerlendirdi.

Bu nedenle PKK programını, Demokratik Konfederalizm programını, sanki böyle devlet yapmaya gücümüz yetmiyor da, işte devlet buna izin vermez görüyoruz da, bir uzlaşma ya da zayıflık etkeni olarak ortaya çıkartıyormuşuz gibi ele alan, sanan, böyle propaganda eden yaklaşımlar vardır. Bu yaklaşımlar, içimizde de var ve bu boşa çıkartıyor. Ters ve yanlış düşüyor. Örneğin Yol Haritası'nı böyle tartışıyorlar. Sanki PKK zayıf düşmüş, muhtaç kalmış da onun için devletten vazgeçmiş, demokratik toplum örgütlensin, Demokratik Konfederalizm olsun diyor. Böylece taleplerini asgariye indirmiş oluyor. Bir de halen devlet buna da fırsat vermiyor diyorlar. Nedense zaten devlet buna fırsat vermiyor. Ben devlet istiyorum diyenlerle, federasyon istiyorum diyenlerle iç içe yaşıyor. Onlar serbestçe örgütleniyorlar. Ama ben demokrasiyi örgütlemek istiyorum diyenleri hapse koyuyorlar. Fakat bu gerçeklik görülmemektedir. Devlet olmak daha üst düzeyde bir irade ve özgürlük olarak görülüyor. Halbuki bir işbirlikçiliktir, bağımlılık türüdür. Bir sisteme bağlanmayı ifade ediyor. Hiçbir devlet özgürlüğü ve eşitliği getirmedi, bağımsız irade ortaya çıkartmadı. Özgürlük, eşitlik, bağımsız irade demokrasinin var olduğu kadar vardır.

O halde PKK zayıflığından dolayı değil de, özgürlüğe, farklılıklara dayalı eşitliğe, demokrasiye bağlı olduğu için, bu ilkeleri esas aldığı için, bunları toplum yaşamında hayata geçirmeyi öngördüğü için Demokratik Konfederalizm programını esas alıyor. Devlet verilmeye çalışılsa da, PKK yine de Demokratik Konfederalizm olarak örgütlenecektir. Güney'de de bir devlet var. Fakat o devletin bir parçası olmak istemiyor. O devlet dışında bir demokrasi olarak var olmayı, örgütlenmeyi öngörüyor. Onun için de böyle "fırsat olursa biz de devlet olarak mı örgütleniriz" deniliyor? Paradigma değişimi burada özümsenmedi. Devletle özgürlük ve demokrasinin sağlanacağı sanılıyor. Bir taraftan baskı ve sömürü aracı deniliyor, buna reel sosyalizm de, Marks da, Lenin de öyle dedi. Lenin ve Marks kadar devletin ne olduğunu tanımlayanlar yoktur. Ama onun devleti ayrı, bizim devletimiz ayrı diye bir ayırım yaptılar. Onların devleti baskı ve sömürü aracı, bizim devletimiz de özgürlük ve demokrasi aracıdır dediler. Böyle olmadığı ortaya çıktı. Özgürlük ve demokrasi aracı değil, baskı ve sömürü aracına rahatlıkla dönüşebildiği görüldü. Devlet, devlettir. Sistemden kopmadığı, alternatif olmadığı görüldü. Önderlik demokrasiyi böyle bir sistem alternatifi olarak öngörüyor. Siyasi programımızı da, paradigma değişimi temelinde doğru anlamamız ve bunu mutlaka hayata geçireceğimizi bilmemiz gerekli. Öyle imkanlar fırsatlar yok da devletten vazgeçiyor, bu programı bu biçimde ele alıyor değiliz. Devlet bir despotizm, baskı, sömürü aracıdır. Biz onu reddediyoruz. Ona karş mücadele ediyoruz. Toplumsal özgürlük ve eşitlikten yanayız. Demokrasiden yanayız. Onun sistemini yaratmak istiyoruz. Bize gerekli olan özgürlük, eşitlik ve demokrasidir. Yoksa devlet değil, yeni bir baskı sistemi değildir.

Kürtler devlet olmadan demokratik bir toplum olarak kendini örgütleyebilir

Toplumlar devletle temsil edilirler, demokrasiyle temsil edilmezler, kimliklerini ortaya koyamazlar görüşü yanlış ve milliyetçi bir görüştür. Demokrasiyle de temsil edilebilirler. Kürt toplumu demokratik bir toplum olarak kendini örgütleyebilir, kimliğini ortaya koyabilir. Bu sistemden kopup özgür bağımsız bir güç haline de gelebilir. KCK de bir Kürt ve Kürdistan kimliğidir. Çünkü öyle görülmüyor. KCK'nin kendisi bile öyle görmüyor. KCK'nin Kürt toplumunu temsil eden parlamentosu var, ona başkan olan bile, Hewler'dekine "parlamento" diyor. Neyin başkanı olduğunu bile tam anlamış değil, tanımlayamıyor. Bu, devletçi paradigmanın ruha işlemesinden ileri gelmektedir. Burada toplumculuk, halkçılık ve demokrasi yoktur. Bunu yıkmamız gerekiyor. Programı doğru anlamak bu bakımdan önemlidir. Bu dönemde bunu doğru anlamak çok çok daha önemli olmaktadır. Doğru mücadele edebilmemiz, burayı doğru anlamaya bağlıdır. Burayı doğru anlayamazsak paradigmayı gerçekten doğru özümseyemeyiz. Bu paradigmaya dayalı programımızın, amaçlarımızın, ilkelerimizin ne olduğunu, neyi doğru neyi yanlış bulduğumuzu, neyi yıkmak ve kurmak istediğimizi bilmezsek, Devrimci Halk Savaşı'nı yapamayız. Sadece Devrimci Halk Savaşı değil, demokratik siyasi mücadele de yürütemeyiz. Nitekim demokratik siyasette başarılı olamayışımızın altında da, aslında bu paradigmayı doğru anlayamamak ve oradan doğan programı doğru hayata geçirememek yatıyor. Örgütleyebilmek için sahip çıkıp görevlerini yerine getiremedik. Hep devletten bekledik. Devlet memuru olmayı öngördük. Biraz KCK örgütlülüğü geliştirilsin diye görevlendirilen herkes, devlete nasıl bir yerde memur olarak bağlanacak onun arayışına girdiler. Devlet memurluğunu, demokratik toplum temsilciliğinden üstün tuttular. Böyle de tutuyorlar. Onun için demokratik toplumun örgütlenme alanı etkisiz ve önemsiz oluyor. İşleri gereksiz oluyor. Gerekli olan, önemli görülen yer devlettir. Devlete ne kadar memur olur, yer tutarsa o kadar etkinlik kuracağını sanıyor.

Bu savaşın amaçlarını, hedeflerini, gerçekleştirmeyi öngördüklerini böyle doğru bilmemiz, tespit etmemiz gerekiyor ki yürütelim. Doğru savaş bununla yürütülür. Doğru taktik, ancak amaçlar doğru öğrenilirse, neye karşı olduğumuz, neyi inşa etmek istediğimizi doğru bilirsek, o zaman doğru taktik uygularız, doğru kararlar veririz. Doğru tarz uygularız. Böyle olmadan doğru taktik uygulamak, tarz haline gelmek mümkün değildir. Bu amaçları bilmeden, ne yapacağımızı bilmeden doğru karar, taktik nedir demek anlamsızdır. Hiç kimse böyle bir savaşçı olmayı düşünmesin. Böyle bir savaş yürütülür sanmasın. Böyle bir savaş yürüteceğini sanan, pratikte hiçbir şey yapamaz. Kendini sağa sola savurmaktan, devletin saldırıları karşısında ezilmekten kurtulamaz. Onun için de sadece dar bir savaşçı olmak değil de, gerçekten devrimin bir kadrosu olmak, demokrasinin bir kadrosu olmayı komple bir kadro olmayı öngörmek, Devrimci Halk Savaşı'nı da böyle anlamak ve savaş militanlığını da buna göre değerlendirmek en doğrusu ve en gerçekçi olanıdır. Başarıyla savaş yürütme imkanını, gücünü bu yaratır. Kim böyle yaparsa başarılı olur.

KCK ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN DEĞERLENDİRİYOR

BÜYÜK GLADİO KOMPLOSU

Suriye'den çıkış NATO-gladio operasyonuyla bağlantılıdır. Türk ordusundaki ayrışmayı ve gladioyu dikkate almadan, bu operasyonu doğru yorumlayamayız. İ. Hakkı Karadayı ve Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanlığı döneminde sanıldığı kadar her şeye hakim değillerdi. İkisi de Kürt sorununda Eşref Bitlis'in yaklaşımına daha yakın düşünmekteydiler. Savaşın Kürtlerin toptan tasfiyesine yönelmesini hem doğru hem de mümkün görmüyorlardı. Turgut Özal ve Eşref Bitlis'in başlatmak istedikleri barış ve siyasi çözümü hem yurtseverliğin gereği sayıyor, hem de klasik savaş anlayışına daha uygun buluyorlardı. Sakıp Sabancı da bu çizgiyi TÜSİAD içinde savunan kesimi temsil ediyordu. MİT içinde Kontrgerilla Daire Başkanı Mehmet Eymür ile Emniyetten Hanefi Avcı'nın yaklaşımı da aynı çizgi paralelindeydi. Bu ekip Susurluk olayını da değerlendirerek savaş lobisine karşı bir hamle yapmıştı. Karşı ekibi veya gladiocu kanadı esas olarak Doğan Güreş ve Çevik Bir temsil ediyordu. Sakıp Sabancı ve Hüseyin Kıvrıkoğlu'na yönelik suikast girişimlerini bu ekip yönlendirmişti. Ayrıca daha önceleri başta Turgut Özal ve Eşref Bitlis olmak üzere devlet içinde bazı kişileri tasfiye etmeyi amaçlayan çok sayıda suikastı da aynı ekibin selefleri, daha önceki uzantıları gerçekleştirmişlerdi. 1990'da genelkurmay başkanlığı sırası ordu teamüllerine göre Muhittin Fisunoğlu'na gelmişti. Doğan Güreş kuraldışı biçimde genelkurmay başkanlığı görevine getirilince, aralarındaki çatlak büyüdü. Diğer ekip ordu içinde iki PKK sempatizanı askerle Doğan Güreş'e zehirli çayla suikast girişiminde bulundu. Bu girişim tam başarıya ulaşmadı. İmralı'da özel askeri savcı bu konudaki kararı kimin verdiğini sorunca, iki askerin PKK sempatizanı olduğunu, olaydan sonra kaçıp gerilla saflarına katıldıklarını ve şehit olduklarını söylemiştim. Asıl kararın ordu içinden verildiğini tahmin ettiğimi belirtmiştim. Bu yöndeki soruşturma böylelikle kapanmıştı.

Ordu içinde bu nitelikteki çelişki 20. yüzyılın başına, hatta daha öncelerine kadar uzanır. Sultan Abdülhamit'in (hatta Sultan Abdülaziz'in) düşürülüşünden Mustafa Kemal'e suikasta, 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait'e karşı düzenlenen komployla başlayan ve 18 Kasım 1937'de Seyit Rıza'nın komployla idam edilmesine kadar giden Kürtlere yönelik soykırım uygulamalarına, Serbest Fırka'nın kapatılmasından (1930) İnönü'nün başbakanlıktan düşürülüşüne (1937), 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden 28 Şubat 1998'deki postmodern darbeye ve en son 2000 sonrası darbe hazırlıklarına kadar geçen yaklaşık yüzyıllık süredeki tüm benzer olaylarda aynı çizgi çatışması vardır. Önce Almanya, sonra sırasıyla İngiltere ve ABD hegemonik güçler olarak bu çatışmaları dışarıdan destekleyip kontrol ediyorlardı. Tüm bu komplo ve suikast olayları özünde Ortadoğu halklarına, özellikle Anadolu ve Mezopotamya halklarına karşı yürütülen hegemonya savaşlarının birer yansımasıydı. Bunlardan PKK'nin öncülük ettiği Kürt direnişinin payına düşen ve daha önceki bölümlerde taslak halinde sunduğum dört önemli gladio savaşı dönemi vardır. Kapitalist güçlerin hegemonik savaşı Beyaz Türk faşizmi kılığına bürünerek sürdürülüyordu. M. Kemal'den beri ordu içinde bundan rahatsız olan bir kesim de her zaman vardı. Bunlar yurtsever ve Anadolucuydu. 27 Mayıs 1960 darbesinden 2000'ler sonrası darbe hazırlıklarına kadar bu yurtsever ve daha barış yanlısı diyebileceğimiz kesimin durumu darbeciler ve komplocularınkinden farklıydı. Darbeciler ve komplocuların arkasında esas olarak NATO gladiosu durmaktaydı. Ayrıca sivil toplum içinde de her iki tarafın güçlü uzantıları, odakları mevcuttu. Bunlar aralarında daimi bir ilişki ve çelişkiyi yaşarlar. Dönemlere göre birbirlerine üstünlük kurarlar. Sınıfsal olarak da millici ve işbirlikçi burjuvaları temsil etmek durumundadırlar.

İşte Suriye'den çıkış öncesinde bu iki kesim arasında yine rekabet baş göstermişti. Bizimle diyalogdan yana olanlarla karşı olanlar arasındaki rekabet, İsrail ve ABD'nin de desteğiyle NATO-gladiocu kanadın yani savaş ve imha yanlısı kesimin lehine sonuçlanmıştı. Çıkışın az öncesinde İsrail istihbaratı dolaylı yoldan ısrarla Suriye'den çıkmam gerektiği mesajını vermişti. Ayrılmayı uygun bulmamıştım. Suriye'deki konumumuzun büyük darbe almasından çekinmiştim. Stratejik ve ideolojik olarak da bunu doğru bulmuyordum. Savaş doğal seyrinde yürüyecek, kaderde olan yaşanacaktı. Kaderci çizgide değildim. Ama yaklaşık otuz yıllık ideolojik, politik ve askeri çizgiyi bir anda bir tarafa bırakarak rota değiştirmek de anlamlı bir kadere karşı çıkış tavrı olamazdı. Dürüst olmak gerekiyordu, kendimi kurtarmayı esas alamazdım. Atilla Ateş'in NATO-gladiosu adına yaptığı son uyarıdan sonra, ancak Suriye ve Rusya'nın kararlı bir biçimde arkamızda durması halinde savaşı bir üst aşamaya tırmandırma şansımız olabilirdi. Fakat bu destek sağlanmadığı gibi, her iki ülkenin şahsi varlığımı kaldırabilecek gücü veya niyetleri bile yoktu. Suriye için bu gerçekten mümkün olamazdı. Kuzeyden Türk, güneyden İsrail ordusu tarafından bir günde işgal edilebilirdi. Panik içine girmeselerdi, benim için daha uygun bir üslenme imkanı yaratabilirlerdi. Bunu da göze alamadılar. Rusya'nın tavrı daha onursuzcaydı. Mavi Akım Projesi ve 10 milyar Dolarlık IMF kredisine karşılık, bizi Moskova'dan zorla çıkardı.

İsrail ve ABD Kürt sorununun çözümsüz kalmasında ısrar ediyordu

Atina ve Roma macerasına geçmeden önce, çıkış öncesini ve sırasını daha yakından görmek oldukça öğretici ve büyük önem taşır.

28 Şubat darbesinin ikilemini doğru kavramadıkça olup biteni tam anlayamayız. Darbecilerin bir kanadı gerçekçi bir barış önerisi ile bize yaklaşmıştı. Sanırım arşivimizde buna ilişkin belgeler vardır. Tıpkı Turgut Özal ve Necmettin Erbakan'ın yaklaşımında olduğu gibi ciddi olduklarına ve barış istediklerine ikna olmuştum. Darbe içinde darbeye de bu barışçı ve siyasi çözüm yanlısı tutum yol açmıştı. Şimdi gayet açıkça ortaya çıkmıştır ki, o dönemde yani yakalanmama kadar, İsrail ve ABD kesinlikle barış ve siyasi çözümden yana değillerdi. Düşük yoğunluklu da olsa, savaşın devamını ve Kürt sorununun çözümsüz kalmasını ısrarla istemekteydiler. Ortadoğu'nun, özellikle Irak'ın kontrolü ve düşürülmesi için buna şiddetle ihtiyaçları vardı. Ancak bu yolla Türkiye'yi pasifize edip kendi planlarını uygulayabilirlerdi. Turgut Özal, Necmettin Erbakan ve Bülent Ecevit bu planlara dikkat etmedikleri, daha Anadolucu, millici ve Kürt sorununda barışçı ve siyasi çözümcü yaklaşım gösterdikleri için düşürülmüşlerdi. Düşürülmelerinin ölümle sonuçlanıp sonuçlanmaması savaş yanlıları için o kadar önemli değildi. Zaten savaşın içindeydiler. Savaşla sonuna kadar devam ederek, önlerine çıkan her engeli devirip amaçlarına ulaşmak istiyorlardı. Buna Kürt gerçekliğinin kadar Türkiye'nin yaşadığı tüm önemli siyasi ve sosyal olayların temelindeki kalın NATO-gladiocu çizgiyi görmeden, hiçbir önemli olayı, çatışmayı ve suikastı doğru olarak çözemeyiz. Özde halkların özgürlük, eşitlik ve demokrasi isteklerine karşı bir NATO'cu savaş açılmış ve bu savaşın son halkasına 1998'deki Suriye'den çıkışım eklenmiştir.

Atina'ya çıkış aslında hesapta yoktu

Çıkışta önümde iki yol vardı: Bunlardan birincisi dağ, ikincisi Avrupa yoluydu. Dağ yolunu seçmek savaşın şiddetlenmesi, Avrupa yolunu tercih etmek ise diplomatik politik çözüm şansını aramak demekti. Dağ yolu hazırlıklarının diğimde karşıma Kalenderidis çıktı. Kalenderidis uzun süre Türkiye'de de kalmış olan NATO'da görevli bir subaydı. Aynı görevi İsveç'te de sürdürmüştü. Yunan gladiosundan olma ihtimali vardı. Oldukça dost görünüyordu. Aramızda ilginç bir kurye de vardı. Bazı NATO belgelerini bana sızdırmıştı. Güven yaratmak için de böyle davranmış olabilir. Kendisi aynı havaalanında beni bir odada bekleyen havacı general ve İstihbarat Şefi Stavrakakis'in yanına götürdü. Stavrakakis, adeta Nuh der peygamber demez bir tavırla, geçici bile olsa Yunanistan'a giriş yapamayacağımı söyledi. Sözleştiğimiz dostlar ortalıkta yoktu. Akşama kadar didiştik. Tesadüfen devreye Moskova'daki ilişkimiz Numan Uçar girdi. Bir Yunan özel uçağıyla yö-

askeri yoldan tamamen tasfiyesi, yani bir nevi soykırım da dahildi. Hegemonik güçler klasik İttihat ve Terakkici çizginin devamı olan bu anlayışın arkasında durmadıkça asla başarı şansları olamazdı. Onlar da bunu bildikleri için ABD, İngiltere ve İsrail'in desteğine mutlak gereksinim duyuyorlardı. 1998'de Suriye'den çıkışımda bu destek sağlanmıştı.

1990'ların başında ABD ve İngiltere'nin, 1996'da (Türkiye ile İsrail arasında askeri alanda stratejik işbirliği antlaşmaları) da İsrail'in mutlak desteği alınmıştı. Sıra işin iç yanını halletmeye, yani gerekli hükümet değişikliklerini ve ordu içi tasfiyeleri yapmaya gelmişti. Onu da 1990'dan itibaren adım adım hayata geçireceklerdi. Genelkurmay başkanlığı görevini devralan Doğan Güreş'in İngiltere'ye ilk gezisini yapıp geri döndüğünde "PKK'nin tasfiyesi için bize yeşil ışık yakılmıştır" demesi bu gerçeği ifade eder. Daha sonraki süreçte sadece Kürtlere ve PKK'ye yönelik imha saldırılarıyla yetinilmediğini, cumhurbaşkanını katletmeye, hükümet değişikliklerine, ordu içi tasfiyelere, topluma yönelik pasifikasyon hareketlerine, bir dizi aydın ve işadamı suikastlarına, kitlesel katliamlara ve medyanın teslim alınmasına varana kadar hangi korkunç olaylar ve çatışmaların sahnelendiğini iyi bilmekteyiz. Eksik olan şey, tüm bu olayların zincirleme bağlantılar içinde olduğunu anlamaktır. NATO'ya girişinden 1998'e günler öncesinde yapıldığı bilinmektedir. Kuvvetli ihtimal dağa çıkış yönündeydi. Fakat tam o sırada bir Yunanlı heyetin yanımıza gelişi ve Atina temsilcimiz Ayfer Kaya'nın yoğun telefon görüşmeleri (ki, görüşülenler üst düzey yetkili sayılmaktadır), rotayı Atina'ya çevirmemize yol açtı. Suriyeli yetkililerin sorunu çok acil çıkış yapmamdı. Fakat Avrupa'ya çıkışımdan pek de rahat görünmüyorlardı. Bu konuda alternatif yaratmamaları kendilerinin ciddi kusurudur. Atina'ya çıkış aslında hesapta yoktu. Bir fırsattı ve oradaki dostların ciddiyetine inanarak bu fırsatı değerlendirmekten kaçınmadım. Eğer karşılaştığım tablodaki gibi olduklarını bilseydim, kesinlikle çıkış yapmazdım. Burada sorulması gereken soru şudur: Yunanistan'da da çok güçlü olduğu bilinen gladio bölümü mü acaba bu çıkış senaryosunda rol oynadı? Buna kesin yanıt veremiyorum. Bu konunun araştırılması gerekiyor. Türkiye'ye teslim edilmemde ABD'nin Türk yönetimiyle sağladığı uzlaşmada Yunanlılarla olan sorunların çözümünde ilke anlaşmasına varılmış, en azından bu doğrultuda söz alınmış olması ihtimal dahilindedir. Özellikle Ege ve Kıbrıs sorununun çözümünde bu yönde niyet belirtmeleri kuvvetli bir ihtimaldir. Türkiye'nin bu konuda sınırsız tavizkar tutum içinde olduğu mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Suriyeliler 9 Ekim'de uçağın yönünü ustaca değiştirerek beni Atina'ya indirdiklerinde rahatlamışlardı. Atina'ya inmümüzü Moskova'ya çevirdik. Liberal Demokrat Parti Başkanı Jirinowski kanalıyla o sırada ekonomik kaos yaşayan Rusya'ya inmeyi, Moskova'ya giriş yapmayı başardık. Fakat bu sefer karşımıza Rus İç İstihbarat Şefi çıktı. O da Nuh der peygamber demez havasındaydı. O koşullarda kalış olamazdı. Yaklaşık otuz üç gün sözde gizli kaldım. Yanında kaldıklarım ve benimle ilgilenenler Yahudi kökenli siyasilerdi. Dürüst olduklarına inanıyordum. Beni gerçekten gizlemek istiyorlardı. Ama bu yöntemi doğru bulamazdım. Bu süre içinde hem İsrail Başbakanı Şaron, hem de ABD Dışişleri Bakanı Allbright Rusya'ya gelmişlerdi. Rusya'nın Başbakanı Pirimakov'du. Hepsi de Yahudi kökenliydi. Ayrıca dönemin Türkiye Başbakanı Mesut Yılmaz da devredeydi. Sonunda Mavi Akım Projesi ve 10 milyar Dolarlık IMF kredisi üzerinde anlaşarak ayrılmamı sağladılar.

Moskova'yı hemen tercih etmem, "ne de olsa yetmiş yıllık bir sosyalizm deneyimi yaşadılar; ister çıkarları ister enternasyonalist tutum gereği olsun, beni rahatlıkla kabul ederler" inancından kaynaklanıyordu. Sistemin çöküşüne rağmen, moral açıdan bu kadar düşmüş olabileceklerini beklemiyordum. Liberal kapitalizmden çok daha kötü bir bürokratik kapitalizm çöküntüsüyle karşı karşıyaydık. En az Atina'daki dostlar kadar Moskova'daki dostların tutumundan da hayal kırıklığına uğradık. Daha doğrusu,

kurulu dost ilişkilerinin pek güvenilir olmadığı açığa çıkmıştı.

Üçüncü rotamız yine tesadüfen Roma ilişkilerinden yararlanma temelinde oldu. Yeni ilişki kurduğumuz Komünist Parti-Yeniden Yapılanma'dan iki dost Milletvekilinin yardımıyla Roma macerasına başladık. Bu sefer İtalyan istihbaratının göstermelik senaryosuyla altmış altı gün sürecek Roma günlerimiz başladı. Dönemin Başbakanı Massimo D'Alema'nın tavrı dürüst, ama yetersizdi. Siyasi güvenceyi tam verememişti. Durumumuzu yargıya terk etti. Buna öfkelenmiştim. İlk fırsatta İtalya'dan çıkma kararlılığındaydım. D'Alema son haftadaki demecinde, İtalya'da dilediğim kadar kalabileceğimi belirtmişti. Ama bu bana zoraki bir tavır gibi geldi. Bu arada yanılmıyorsam ortak bir Arap girişimi oldu. Açıklamadıkları bir yere götürmek istediklerini söylediler. Resmiyeti ve güvencesi olmadığından kabul etmedim.

Yanıltıldım...

Rusya'ya ikinci sefer gidişim hataydı. Ama bu hatada Numan Uçar'ın laçka tavrının rolü vardı. Halen içyüzünü tam bilemediğim bu laçka tavra güvenerek yola çıktım. İçyüzünü bilseydim, kesinlikle Roma'dan çıkış yapmazdım. Yanıltılmıştım. D'Alema'nın özel uçağıyla NATO sahasından çıktığımda derin bir oh çektiğimi hatırlıyorum. Fakat bu tutum yağmurdan kurtulayım derken doluya tutulmak gibi bir şeydi. Bu sefer Rus İç İstihbaratı beni gidişin Ermenistan'a olacağına ikna ettikten sonra havaalanına götürdü. Sanırım anlaşmaları gereği havaalanında Ermenistan işinin yattığını, istersem bir haftalığına Tacikistan'a gidebileceğimi, bu bir hafta içinde alternatif yaratabileceklerini söylediler. Beni bir nevi aldatarak bir kargo uçağıyla Tacikistan'ın başkentine indirdiler. Bir hafta hiç çıkmadan bir odada bekledik. Moskova'ya tekrar döndük. Mecburen tekrar Yunanlı dostlara başvurduk. İki gün içinde hayli maceralı, karlı soğuk bir Moskova gününden sonra yönümüzü tekrar Atina'ya çevirdik.

Hatırladığım kadarıyla bu sefer tam anlamıyla Olympos tanrılarının oyunlarına geldiğimi kendi kendime fısıldar oldum. Tam da bu tanrı hayaletlerinin arasında bulunuyordum. Özellikle Hades aklıma düşmüştü. Havaalanının VIP salonundan giriş yaptım. Giriş yapmamla Cehennem Tanrısı Hades'in amansız takibinin başlaması bir oldu. Dostum Nagzakis'in eski çağın büyücü kadınlarına benzeyen kaynanasının epey dağınık evinde bir gece kalabildim. Kadına "Pangalos ne yapar?" diye sormuştum. "Seçimlerde kullanır" derken, çağın gerçeklerinden ne denli kopuk olduğunu anlatır gibiydi. Bana biraz da eski, soylu, ama çok güçsüz bırakılmış Yunan halk gerçeğini anımsattı. O geceden sonra bir nevi ölüm kampına doğru gidiş başladı. Tümüyle Hades devredeydi. Söylenen ve yapılan her şey sahteydi. Dürüst unsurlar yok muydu? Vardı, fakat hepsi modernite canavarı karşısında çaresizdi. Afrika'ya doğru yola çıkışta bu sefer Mandela figürü etkili oldu: Moskova'ya doğru yola çıkışta Lenin figürünün etkili olması gibi. Güya Güney Afrika'ya gidecek, hem sağlam diplomatik ilişki kuracak, hem de resmi geçerli pasaport alacaktım. Yunan devlet sahtekarlığı bu oyunda da başarılı olmuştu. Aslında tarih boyunca Yunan halkının demokrasisinin bu sahtekarlar tarafından hep aldatıldığını ve büyük trajedilere duçar edildiğini bilerek yaklaşmalıydım. Dostluklara çocuk saflığıyla inanmam bu tavrımda etkili oldu. Yunanistan'dan çıkış sırasında her iki havaalanına gidişte içinde olduğum arabanın şoförleri ayılıp kendime gelmem ve gitmemem için yoğun çaba harcadılar. Büyük bir komplonun yürürlükte olduğunu belirtmek için ellerinden geleni yapma dürüstlüğünü gösterdiler. Muhtemelen onlar da alt düzey istihbarat memurlarıydı. Birincisi arabayı uçağa çarptırarak gidişi engelledi. İkincisi ise arabayı gizli olması gereken havaalanına yakın yerde yedi sefer dakikalarca bozulmuş süsü vererek durdurdu. Verilen sözlere o kadar güvenmiştik ki, hiç ayılmadım. Tersine, bir an önce kaderde ne varsa görmek için acele gitmek istiyordum. Uçak gladionun gizli operasyonlarda kullandığı bir araçtı.

Yalnız ondan önce bir de Minsk seferimiz vardı. Nairobi'den önce Minsk üzerinden Hollanda'ya geçiş yapacaktım. Yine özel uçakla Minsk'in dondurucu soğuğu altında iki saatten fazla bekledim. Beklenen uçak gelmedi. Beyaz Rusya havaalanı polisleri uçağı dakikalarca kontrol ettiler. Bir ihtimal ve belki de son fırsat olarak beni Minsk Havaalanı'na bırakacaklardı. Gerisi Beyaz Rusya yönetiminin insafına kalmıştı. İlginç olan odur ki, o sırada Türk Milli Savunma Bakanı İsmet Sezgin de Minsk'e bir ziyarette bulunmuştu. Beklenen uçak gelmeyince, güya son fırsat da kaçmış oldu. Geriye dönüş bir nevi 'beyaz ölümdü.' Gladio uçağı Akdeniz üzerinden süzülürken, bu gidişi sonraki yorumumla Yahudi soykırımında kullanılan tren seferine benzetmiştim. Şahsımda bir halka uygulanan soykırım rejiminin en kritik dönemine girilmişti. NATO'nun gizli ve gerçek yüzünü bu seferler sırasında gördüm. Minsk'ten dönerken, uçağın herhangi bir Avrupa havaalanına inmemesi için yirmi dört saatlik alarm verilmişti. Anlaşılıyor ki, o dönemde tek isyankar devlet olan Beyaz Rusya'nın Minsk Havaalanı dışında inişi kabul edecek tek bir havaalanı bırakılmamıştı. Nairobi'deki cehennemde önüme üç yol konulmuştu: Birincisi, uzun süre emre itaatsizlikten çatışma süsü verilmiş bir ölüm; ikincisi, CIA'nin bir dediğini iki etmeden emrine girmem ve teslim olmam; üçüncüsü, çoktan hazırlanmış Türk özel savaş timlerine teslim edilmem.

Yanımdaki arkadaş düşüncelerini tam açıklasa ve sivil toplum örgütlerini harekete geçirebilseydi, belki de komplo kısmen bozulabilir veya boşa çıkarılabilirdi. Kendisinin bir tabancayla kendimizi savunmayı önermesini yadırgamıştım. Bu, bizim ve benim için intihar demekti. İntihara niyetim yoktu. Israrla silahı üzerimde taşımam için son ana kadar fır dönüyordu. Silah üzerimde olsaydı ve çekmeye çalışsaydım, bu tavır kesinlikle ölüm demek olacaktı. Daha sonra sorgulama sırasında, silah kullanmam halinde vur emri olduğu söylenmişti. Elçilikten çıkmamın da ölüm demek olduğunu söylediler. En akıllı tavrı aldığımı belirttiler. Ne kadar doğruyu söylediler, bilemeyiz. On beş günlük Nairobi sürecinde Büyükelçi Kostulas'ın tavrı anlaşılmaya değer. Acaba kullanılmış mıydı? Yoksa çok önceden planın bir parçası olarak mı hazırlanmıştı? Kendim bunu çözemedim. Teslim edilmemden önce kendi ikametgahı olan eve hiç gelmedi. Elçilikten bir nevi zorla çıkarılmak istenmem yüzünden Nairobi zebanisine biraz sert çıkıştı. Ama bu tavrı sahtekarca da olabilir. Bu sefer de güya Hollanda'ya gidiş için Pangalos izin çıkarmıştı. Buna pek inanmamıştım. Çünkü Yunan özel timleri evden çıkmamam halinde zorla saldırıp çıkarmak için pusuda bekliyorlardı. Kenya polisi de aynı şeyi yapmaya hazırlanmıştı. Tabii Güney Afrika Cumhuriyeti'ne gidiş çoktan bir aldatılış öyküsü olarak kalmıştı. Kiliseye, BM'ye sığınma gibi senaryolar hep kuşkuluydu. Çıkmamakta diretmiştim.

"Beklenen uçak gelmeyince, güya son fırsat da kaçmış oldu. Geriye dönüş bir nevi 'beyaz ölümdü.' Gladio uçağı Akdeniz üzerinden süzülürken, bu gidişi sonraki yorumumla Yahudi soykırımında kullanılan tren seferine benzetmiştim. Şahsımda bir halka uygulanan soykırım rejiminin en kritik dönemine girilmişti. NATO'nun gizli ve gerçek yüzünü bu seferler sırasında gördüm"

Bizim varlık nedenimiz partimiz ve özgürlük çizgimizdir

9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadarki dört aylık süreç müthiş geçmişti. Dünya hegemonu ABD dışında hiçbir güç bu süreçte bu dört aylık operasyonu düzenleyemezdi. Türk özel savaş güçlerinin (bu güçlerin başkanı General Engin Alan'mış) bu süreçteki rolü sadece beni uçakla İmralı'ya, o da kontrollü olarak taşımaktı. Süreç kesinlikle NATO tarihinin en önemli operasyonunun gerçekleştirildiği bir süreçti. Bu o kadar açıktı ki, gidilen hiçbir yer aykırı bir tavır sergileyemiyordu. Sergileyenler anında etkisizleştiriliyordu. Büyük Rusya bile çok açık bir biçimde etkisizleştirilmişti. Yunanlıların tavrı zaten her şeyi açıklamaya yetiyordu. Yine İtalya'nın tutumu oldukça açıklayıcıydı. Tutsaklığa özgü olağanüstü tedbirler almışlardı. Dışarıya adım bile attırmadılar. Özel güvenlik timleri odamın kapısına kadar her yeri yirmi dört saat kontrol altında tutuyorlardı. D'Alema hükümeti sol demokrat bir hükümetti. D'Alema tecrübesizdi, kendisi yalnız başına karar alamadı. Tüm Avrupa'yı dolaştı. İngiltere ona kendi öz kararını alması gerektiğini belirtti. Pek dayanışma göstermedi. Brüksel'in tavrı net değildi. Sonuçta yargıya havale edildik. Bu tavırda gladionun etkisini görmemek mümkün değildi. Zaten İtalya gladionun en güçlü olduğu ülkelerden biriydi. Berlusconi tüm gücünü harekete geçirmişti. Kendisi gladionun adamıydı. İtalya'nın beni kaldıramayacağını bildiğim için ayrılmak zorunda kalmıştım. Tabii Türkiye bunun karşılığında ABD ve İsrail'in en güvenilir, ama en uydu ülkesi haline getirilmişti. Çılgınca küreselleşiyor denilen süreç, aslında Türkiye'nin küresel finans kapitalizmine peşkeş çekilmesi öyküsünden başka bir şey değildi.

Irak'ın işgal senaryosu da benim teslim edilmemle sıkı sıkıya bağlantılıdır. İşgal aslında bana yönelik operasyonla başlatılmıştır. Aynı husus Afganistan'ın işgali için de geçerlidir. Daha doğrusu, Büyük Ortadoğu Projesi'nin hayata geçirilişinin kilit adımlarından biri ve ilki bana yönelik olan operasyondu. Ecevit'in "Öcalan'ın niçin teslim edildiğini bir türlü anlamadım" demesi boşuna değildi. I. Dünya Savaşı nasıl Avusturya Veliahdının bir Sırp milliyetçisi tarafından vurulmasıyla başlatıldıysa, bir nevi 'Üçüncü Dünya Savaşı' da bana yönelik operasyonla başlatılmıştı. Operasyondan sonraki süreci anlamak için operasyon öncesinde ve sırasında olup bitenleri iyice anlamak gerekir. ABD Başkanı Clinton Suriye'den çıkarılmam sorununu görüşmek için Başkan Hafız Esad'la biri Şam'da, diğeri İsviçre'de dört saatten fazla süren iki toplantı yaptı. Hafız Esad o görüşmelerde konumumun önemini fark etti. Sürece yaymayı kendisi açısından daha uygun gördü. Geçici bile olsa, Suriye'den çıkmam konusunda bir talepte bulunmadı. Türkiye'ye karşı iyi bir dengeleyici unsur olarak sonuna kadar değerlendirmek istiyordu. Ben ise Suriye'yi stratejik tavır almaya zorladım. Ama gücüm veya durumum bunu başarmaya elvermiyordu. İran'da olsaydım, belki de stratejik bir ittifak geliştirilebilirdi. O konuda da ben İran'a güvenemiyordum; geleneksel tavırlarından (Simko ve Qasimlo cinayetleri ve bunun gibi komplolar, Med Kralı Astiyag'ın Harpagos tarafından düşürülüşüne kadar eskiye giden oyunlar) çekiniyordum. Clinton ve ilişki içinde olduğu Irak Kürt liderleri Suriye'de bulunmamı kendi stratejik amaçları için uygun görmüyorlardı. Çünkü Kürdistan ve Kürtler giderek kontrollerinden çıkıyordu. İsrail de bu durumdan çok rahatsızdı. Kürdistan'daki gelişmelerin seyri ve Kürtlerin kontrolünün ellerinden çıkması onlar için kabul edilemez bir durumdu. Kürdistan'ı kontrolleri altında tutmak, özellikle Irak'la ilgili planları için hayati rol ifade ediyordu. Mutlaka ayrılmam ve bağımsız Kürt kimliği ile özgürlük çizgisine son vermem dayatılıyordu.

Bizim varlık nedenimiz ise, partimiz ve özgürlük çizgisiydi. ABD ve İngiltere 1925'ten beri Türkiye'ye verdikleri sözü (Irak Kürdistan'ına dokunmamak şartıyla Türkiye Kürdistan'ını feda etmek) tutmak durumundaydılar. Türkiye bu temelde NATO'ya girmiş, kendisiyle bu temelde Kürt sorunu üzerinde anlaşmışlardı. Konumumuz ve stratejimiz, geleneksel ve güncel olarak büyük önem arz eden Ortadoğu'daki bu dengeyi ve hegemonyayı tehdit ediyordu. Ya bu hegemonyanın yörüngesine girecektik ya da tasfiye edilecektik. Türkiye Cumhuriyeti 1925'ten beri bu hegemonik güçlerle yaptığı antlaşmaları (1926'da Musul-Kerkük konusunda anlaşma, 1952'de NATO'ya giriş, 1958 ve 1996'da İsrail'le yapılan anlaşmalar) Kürtleri tarihten silme temelinde kullanmak istiyordu. Laik milliyetçi pozitivist ideoloji bu imkanı veriyordu. Cumhuriyet kadrosu buna inandırılmıştı. Bu aslında tarihsel Türk-Kürt ilişkilerinin ruhuna ve ittifakına çok aykırı bir durumdu. Ama İsrail'in kuruluş hesapları nedeniyle sistemin yapamayacağı çılgınlık yok gibiydi. Beyaz Türk gerçeği denilen yapay ideoloji, kadro ve sınıf oluşumu bu temelde inşa edilmişti. Ayrıca PKK bu oluşuma öldürücü darbe vurmuştu. Çünkü Kürt kimliğinin kabulü ve özgürlüğünün tanınması bu oluşumun inkarı anlamına geliyor, en azından bu ölümcül politikaların terk edilmesini gerektiriyordu. İsrail'le yapılan antlaşmalar bu oluşum için hayati anlam ifade eder. Zaten Türk ulus devleti proto İsrail olarak inşa edilmişti.

KDP bağlamında da benzer bir beyaz Kürt oluşumu inşa edilmeye çalışıldı. Aynı merkez hem Türklerde hem de Kürtlerde benzer, ama aralarında çelişkiler bulunan iki güç yaratmayı varlıkları için (ABD ve İngiltere başta olmak üzere, Batı'nın Ortadoğu'daki hegemonik çıkarları ve İsrail'in güvenliği için) hayati önemde görmekteydiler. Kendilerine bağlı, ama aralarında hep problemler olan bu iki güç bağlamında bölgedeki çıkarlarını kollamak son derece akıllı bir politikaydı. PKK'nin çıkışı, tarihsel olduğu kadar güncel geçerliliği de olan bu oyunu bozuyordu. 1993 ve 1998'deki çözüm ve barış imkanının doğması bu oyunun sonu demekti. Onun için bu tarz bir çözüme müsaade edilmedi. Büyük suikastlar ve komplolar düzenlendi. PKK'nin Kürtleri denetim altından çıkarıp, başta Türkler olmak üzere diğer toplumlar ve devletlerle barıştırması, bu güçlerin Ortadoğu'daki hegemonik oyunları ve çıkarlarının devamı açısından stratejik bir darbeydi. Gerekçelerini daha da kapsamlı biçimde sıralayabileceğimiz bu hususlar, 1998 komplosunun neden büyük ve stratejik amaçlı olduğunu yeterince kanıtlamaktadır.

Clinton o dönemde Ortadoğu'daki hegemonik hamleye büyük önem veriyor ve Türkiye'nin rolünün bundaki önemini hep vurguluyordu. Özel Danışmanı General Galtieri, bana yönelik operasyonu Clinton'ın emriyle yönettiklerini bizzat açıklamıştı. 'Üçüncü Dünya Savaşı' meselesine gelince, Irak, Afganistan, Lübnan, Pakistan, Türkiye, Yemen, Somali ve Mısır başta olmak üzere belli başlı ülkelerde olup bitenlerin bilançosunun çoktan I. ve II. Dünya Savaşlarındaki bilançoları birçok yönden aşmış olması, bu savaşın gerçekliğinin anlaşılması için yeterlidir. Zaten nükleer silahlar nedeniyle 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın parçalı olacağı, uzun bir sürece yayılacağı ve değişik teknolojilerle yürütüleceği anlaşılır bir husustur. NATO'nun son Lizbon Zirvesi, ABD'nin İran etrafındaki ablukayı derinleştirmesi, 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın seyri hakkında gereken bilgiyi vermektedir.

"'Üçüncü Dünya Savaşı' bir gerçektir ve ağırlık merkezi Ortadoğu coğrafyası ve kültürel ortamıdır. Sadece 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın yoğunluk merkezi olarak Irak'ta yaşananlar bile buradaki savaşın bir ülke ile ilgili olmadığını, dünya hegemonik güçlerinin çıkarları ve varlığı ile ilgili olduğunu gayet iyi açıklamaktadır. Bu savaş ancak İran'ın tamamen etkisizleştirilmesi, Afganistan ve Irak'ın istikrara kavuşturulması, Çin'in ve Latin Amerika'nın tehdit olmaktan çıkarılmasıyla sonlandırılabilir"

'Üçüncü Dünya Savaşı' bir gerçektir ve ağırlık merkezi Ortadoğu coğrafyası ve kültürel ortamıdır. Sadece 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın yoğunluk merkezi olarak Irak'ta yaşananlar bile buradaki savaşın bir ülke ile ilgili olmadığını, dünya hegemonik güçlerinin çıkarları ve varlığı ile ilgili olduğunu gayet iyi açıklamaktadır. Bu savaş ancak İran'ın tamamen etkisizleştirilmesi, Afganistan ve Irak'ın istikrara kavuşturulması, Çin'in ve Latin Amerika'nın tehdit olmaktan çıkarılmasıyla sonlandırılabilir. Dolayısıyla savaşın daha ortalarındayız. Savaş en az on yıllık (NATO'nun son stratejik planları da on yıllık bir süreyi öngörmektedir) bir süre daha devam edebilir. Kesin böyle olacaktır demek sosyal bilimler açısından doğru değildir, böyle olması yüksek bir olasılıktır. Bazen diplomasi, bazen şiddet yoğunlaşacaktır. Gündeme şiddetli ve kontrollü ekonomik krizlerle müdahale edilecektir. Alanların önceliği değişecek, ama şöyle veya böyle savaş komple olarak birçok alan-

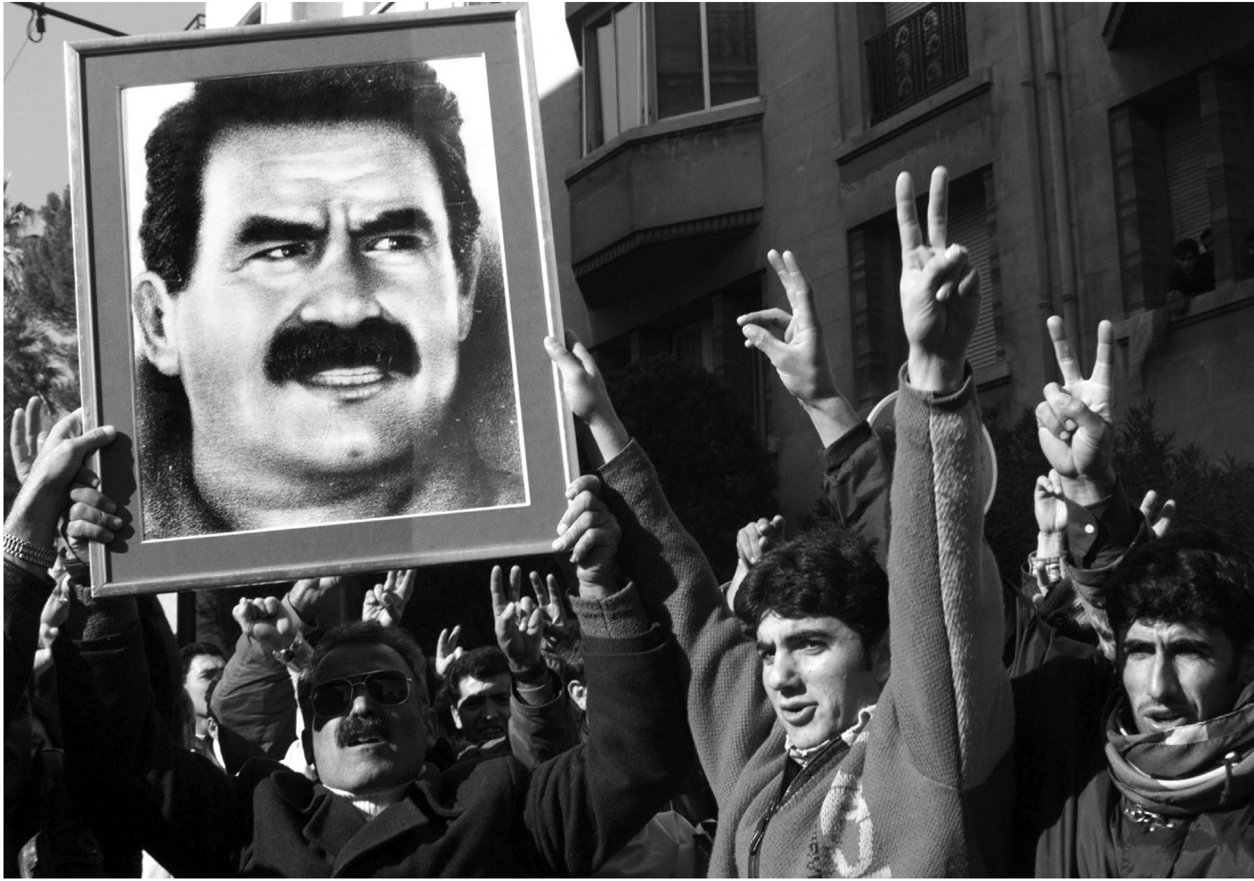
da cereyan edecektir. Ancak savaşın bu temel doğası göz önüne getirildiğinde, bana yönelik 1998 operasyonunun neden uluslararası çapta yürütüldüğü ve NATO'nun en büyük gladio operasyonu olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Şüphesiz büyük savaşlarda hep hegemonik güçler kazanmazlar, halklar da çok şey kazanabilirler. Hatta hegemonik güçler sistemsel kaybedebilir, halklar sistemsel kazanabilirler...

Komplonun ardındaki felsefi ve politik zihniyeti anlamak büyük önem taşır

İmralı sürecinin uluslararası komplo niteliğini göz önünde bulunduran bir savunma anlayışına öncelik tanıdım. Yaşadıkları ağır Türklük bilinci, Türklük adına hareket edenlerin gerçekle bağlarını kopartmıştı. Komplonun ardındaki felsefeyi kavramaları doğalarına aykırıydı. Çünkü onlar da en az yüzyıllık bu komplo felsefesinin inşa ettiği yapılanmaların ürünüydüler. Dolayısıyla inşa edilmiş bu yapılanmalarını inkar etmeleri ve eleştirel yaklaşmaları beklenemezdi. İster yargılanma komedisi sırasında ister hükümlülük sürecinde olsun, kendilerinden herhangi olumlu bir değişim iradesi beklemek anlamsız olurdu. Genelkurmay Başkanlığı temruhu durumundadır. Bu sanat Kürtler için kesinlikle komplo temelinde yürütülmek durumundaydı. Komplonun açıktan bir yöntemle uygulanması, çocuğun "Anne bak, kral çıplak" demesine yol açacaktı. Hedefinde soykırıma dek giden uygulamalar bulunan bir iktidar gücünün elinde komplo dışında bir araç ve buna yön veren zihniyet yoktur. Burada önemli olan, komploya dahil olan güçlerin doğru tanınması ve tanımlanmasıdır.

İmralı sürecinde bu konuda zorlandığımı belirtmeliyim. Öyle ki, komplonun içinde birbirleriyle oldukça çelişkili güçlerin varlığı söz konusudur. ABD'den Rusya Federasyonu'na, AB'den Arap Birliği'ne, Türkiye'den Yunanistan'a, Kenya'dan Tacikistan'a kadar birçok devlet komploya dahil olmuştu. Asırlık düşmanlar olan Türkler ve Yunanlıları birleştiren neydi? Neden benim sırtımdan bu kadar ilkesiz ittifaklar veya çıkar birlikleri kuruluyordu? Ayrıca hedeflenmeme için için sevinen Türk ve Kürt sol ve ulusal işbirlikçilerin sayısı hesaplanmayacak kadar çoktu. Resmi dünya sanki benim şahsımda en tehlikeli rakibini kıstırmış gibiydi. PKK içinde bile kendileri için ikbal günlerinin geldiğine ve diledikleri gibi yaşamaları fırsatının doğduğuna inananların sayısı küçümsenemezdi. Şüphesiz en başta için Kürdistan'daki gelişmeler kilit önemdeydi. Mutlaka etkisizleştirilmem en azından konjonktür gereğiydi. Tasfiye edilmem o günler için küresel politikalarına uygun düşmekteydi. Tarihinin çok önemli bir ekonomik krizini yaşayan Rusya'nın o dönemde çok acil krediye ihtiyacı vardı. Eğer derde derman olacaksa, bana karşı düzenlenen komploda yer alıp rolünü oynamaması için neden kalmayacaktı. Zaten diğerleri 'Büyük Ağabey'in uslu küçük kardeşleriydi. Ne söylese başları üzerinde yeri vardı. Türk solculuğu (istisnalar hariç), Kürt işbirlikçileri ve PKK'deki rahatsızlar için ciddi bir rakiplerinden kurtulma fırsatı söz konusuydu. Hepsinin bu tavırlarının derinindeki felsefe son tahlilde liberalizmin günlük çıkarcılığının, pragmatizminin, egoizminin felsefesidir.

Bunları söylerken sanırım gerçeği biraz daha aydınlatmış oluyorum. O günlerde Kürdistan'ın özgürlüğünden ve Kürtlerin kimliğini kazanmalarından yana olmak, her türlü günübirlik liberal çıkarları, pragmatizmi ve bencilliği aşmayı gerektiriyor; sağı ve soluyla kapitalist modernite yaşamından vazgeçmeyi veya bu yaşamın karşısına dikilmeyi emrediyor, buna zorluyordu. Tersine o günlerin dünyası, küresel liberalizmin dünyayı fethetme savaşında şahlandığı günlerin dünyasıydı. Liberal faşizmin

silcisinin fısıltı halinde söylediklerine uygun davranılacağına inanmak, mevcut koşullarda safdillik olurdu. Zaten sözlerini uygulayabilecek kadar bir karar gücünden yoksundular. Benim için ABD'nin arkasında durduğu ve AB'nin kontrol ettiği bir sistem icat edilmişti. Sistemin kurgulanması İngiltere'ye aitti, icrası da Türklerin payına düşmüştü. Komplonun ardındaki felsefi ve politik zihniyeti anlamak büyük önem taşır. Sıkça komplonun asırlık bir temeli olduğundan bahsediyor, döne dolaşa bunu açıklıyorum. Her dönemin kilometre taşı olan komplolardan bahsettim. Bunlardan sadece Kürtlere yönelik olanlarından Hamidiye Alayları komplosu, 1914 Bitlis'teki Melle Selim, 1925 Şeyh Sait, 1930 Ağrı ve 1937 Dersim komploları, 1959'da 49'lar ve 1960'ta 400'ler Davaları, Faik Bucak'ın öldürülmesi ve Sait Kırmızıtoprak'ın KDP tarafından katledilmesi, yine PKK'nin ideolojik aşamasından günümüze kadar aynı zihniyet tarafından organize edilen yüzlerce komplo bir çırpıda sıralanabilir. Komploları düzenleyenler bunu ustaca düzenlenmiş iktidar sanatı saymaktadırlar. Yani komplo iktidar sanatının en önemli aracı ve ve en genel bir tanımlama, tüm bu güçlerin kapitalist modernitenin liberal çıkarlar peşinde koşan önde gelen kesimlerinden oluştuğunu ortaya koyuyordu. Ben birçoğunun liberal faşist zihniyetini ve çıkarlarını tehdit etmekteydim.

Örneğin İngiltere bu güçler içinde en tecrübelisidir. Benim Avrupa'da politika yapmamam için ilk işaret fişeğini sıkan güçtür. Avrupa'ya adım atar atmaz beni hemen 'persona non grata', yani 'İstenmeyen Kişi' ilan etmişti. Bu basit bir adım değildi, sonucu önceden belirleyen adımlardandı. Peki, Humeyni için, Lenin için bile alınmayan böylesi bir tavır neden hemen benim için alınmıştı? Savunmamın birçok bölümünde buna yönelik birçok ipucunu açıklamaya çalıştım. Bu nedenle fazla tekrarlamaya gerek yoktur. Özcesi, Ortadoğu'ya yönelik iki yüz yıllık hegemonik hesapları önünde, özellikle Kürdistan politikasından ötürü (özetle TC'den "Ver Kerkük-Musul'u, yok et kendi Kürtlerini" politikası nedeniyle) ciddi bir engel olarak ortaya çıkmıştım. Bütün planları ve uygulamacıları karşısında tehlikeli olmaya başlamıştım. ABD'nin derdi daha başkaydı. BOP devreye konulmak istenmekteydi. Bunun dünya çapında egemenliğini ilan ettiği yıllar yaşanmaktaydı. Politik açıdan ise, Ortadoğu hegemonik mücadelenin merkezi konumundaydı. Kürdistan üzerindeki mücadele hegemonik hesaplar açısından kilit roldeydi. PKK'nin ideolojik ve politik konumu hegemonik hesaplarla açık çelişki içindeydi. Dolayısıyla tasfiye edilmem bu hesapların önünün açılması anlamına geliyordu.

Komplo benim şahsımda sadece Kürtlere değil Türklere de yapılmıştı

İmralı döngüsünde tüm bu tarihsel hesaplar şahsımda yeniden canlandı. İmralı sürecini çözümleyebilmem için uzun bir tarihsel temeli bulunan güncel çıkar çatışmalarının farkına varabilecek bir bilince sahip olmam gerekiyordu. Hegemonik sistemin komplo hesaplarında çok dikkat edilmesi gereken hususlardan biri de, ustaca planlanmış ve son iki yüzyılda uygulanan bölgeye ilişkin 'böl yönet' politikalarına alet olmamak, özellikle hedeflenen Türk-Kürt çatışmasının derinleşmesinde bu güçler yararına kullanılmamaktı. Bu politikalara alet olan Ermeniler, Grekler, Balkanlardaki etnik yapılar, Araplar, Süryaniler, Türkler ve Kürtler çok şey yitirmişlerdi. Bunlardan bazıları binlerce yıllık vatanlarından ve kültürel varlıklarından olmuşlar, hatta ulusal toplum olmaktan çıkarılmışlardı. Ayrıca Türklerle birlikte yaşadıklarından ötürü birçok güç Kürtlere karşı öfke içindeydi. Malazgirt Savaşı'ndan beri stratejik önemini her zaman koruyan bu birlik, özellikle 1925'ten bu yana uygulanan inkar ve imha politikasıyla berhava edildi. Cumhuriyetin bu asli unsurunun inkarı ve tasfiyesine yönelik süreç derinliğine araştırılıp tarih felsefesiyle yorumlandığında, özünde bu stratejik birliğin hedeflendiği açığa çıkıyordu. İngilizler ve iç uzantılarının Mustafa Kemal'i zorlamaları komplonun en önemli adımıydı. Geleneksel Türk yönetim olgusunda, felsefesinde Kürt düşmanlığı ve asimilasyonculuğu yoktu. Bu düşmanlık özel amaçlarla geliştirilmişti. İsyan süreçleri ve sonrasında yaşananlar bu gerçeği doğruluyordu. İmralı'da oldukça dikkatimi çeken ve üzerinde daha da yoğunlaştığım bu durum, politik felsefemde köklü bir dönüşüme yol açtı.

Üç versiyon halinde geliştirdiğim savunmalarımda bu siyasi düşüncenin gelişimini görmek mümkündür. Vardığım sonuçlar ana hatlarıyla şöyleydi:

a- Komplo benim şahsımda sadece Kürtlere değil, Türklere de yapılmıştı. Teslim ediliş biçimi ve bunda rol oynayanların niyeti terörün sona erdirilmesi ve çözüm olmayıp, bir yüzyıl daha sürecek anlaşmazlığın temelini derinleştirmekti. Beni komploya düşürmeleri bu niyetleri için ideal bir fırsat sunmuştu. Bu fırsatı sonuna kadar kullanmak isteyeceklerdi. Aksini düşünmek mümkün değildi. Çünkü isteselerdi, bu yönde çok olumlu gelişmelere katkı sağlayabilirlerdi. Oysa işleri sürekli çıkmaza sürüklüyorlar, sorunu çözmek yerine tam bir kördüğüme dönüştürüyorlardı. Tipik bir İsrail-Filistin ikilemi yaratılmak isteniyordu. Nasıl ki İsrail-Filistin ikilemi yüz yıldır Ortadoğu'da Batı hegemonyasına hizmet etmişse, ondan çok daha büyük boyutlu olan Türk-Kürt ikilemi de en azından bir yüzyıl daha hegemonik hesaplarına hizmet edebilirdi. Zaten 19. yüzyılda bölgedeki birçok etnik ve mezhepsel sorunun geliştirilmesinde ve çözümsüz bırakılmasında aynı amaç güdülmüştür. İmralı gerçeği bu yöndeki ham bilgilerimi iyice olgunlaştırdı. Fakat karşımda duran en önemli sorun, bunu Türk yönetici elidine kavratabilmekti.

b- Dolayısıyla komplonun benden, Kürtlerden daha çok Türklere yapıldığını kavratabilmek en önemli sorunum haline gelmişti. Bunu sorgusculara sıkça vurguluyordum. Ama onlar kendilerini başarı şehvetine kaptırmışlardı. 2005'te Kürt kimlik ve özgürlük hareketinin eskisinden daha diri olduğunu kavradıkları zamana kadar bu yaklaşımları devam etti. Konu üzerinde daha derinliğine yoğunlaştığımda, meşrutiyet ve cumhuriyet dönemlerindeki komplo unsurlarını daha yakından gördüm. Türk bağımsızlığı denilen olayın en fena bağımlılık türlerinden biri olduğunu fark ettim. Türklerin bağımlılığı ideolojik ve politikti. İnşa edilen milliyetçilik ve ulusçuluğun yabancı menşeli olduğunu, Türk toplumsal olgusu ve tarihiyle pek az ilgisinin bulunduğunu gittikçe daha iyi fark edebiliyordum. Hegemonik güçler Türk yönetici elitinin iktidar konusunda ne denli zaaflı olduğunu biliyorlar ve bu zaafı kullanıyorlardı. Kürtler üzerinde kurdukları sınır tanımaz hakimiyet de aynı zaaftan ileri geliyordu. Bu hakimiyet aynı zamanda mahkumiyetleri demekti. Hakimiyetleri hep gdümlüydü, öz ideolojileri yoktu; daha doğrusu, 'hakimiyet her şey, ideoloji hiçbir şey' kuralı işletiliyordu.

c- Hegemonik güçlerin Türk-Kürt ikileminin derinleştirilmesinde kullandıkları yöntem 'tavşan kaç, tazı tut' yöntemiydi. Öyle ki, hem tazı hem de tavşan bu kovalamacada yorgun düşecekler, sonuçta her ikisi de sahiplerinin hizmetine ve kullanımına gireceklerdi. Bana bizzat uygulananlar bu yöntemin doğrulanması anlamına geliyordu. Gerek AB Konseyi'nin yaklaşımları gerekse AİHM'in kararları tam da bu politikanın uygulanmasına hizmet ediyordu. İki tarafı da kendine sonsuz bağlama mantığı geçerliydi. Amaç adalet ve çözüm değildi. Savunmaları daha çok bu mantığı teşhir amacıyla geliştirdim. Hiçbir NATO ülkesinde görülmeyen bir biçimde gladio örgütlenmesini devletin tepesine oturtmak iyi niyet ve güvenlikle izah edilemez. İpleri kendi ellerinde olduğu ve ülkeyi diledikleri gibi yönetmelerine eşsiz bir fırsat sunduğu için, gladionun Türkiye uzantısına göz yummuşlardı. Bir bütün olarak gladio yakından incelendiğinde ve felsefesi açığa çıkarıldığında görülecektir ki, hedef en kısa yoldan ülkeyi işgal etmek, halkını parçalara bölmek ve karşılıklı çatıştırmaktı. Özellikle Ortadoğu'daki uzantılarında bu gerçeklik sıkça yaşanan uygulamalarla kendini ortaya koyuyordu. Bir halkı yönetmenin en etkili aracıydı. Hem halkını devlete karşı çıkartıyor, hem de ikisini birbirine ezdiriyordu. Tehlikeli gördüklerini bu yöntemle tasfiye ediyorlardı. Türkiye'nin son altmış yıllık yönetim gerçeğinde bu olgu çok çarpıcıydı. Ülke adeta gladio çatışmalarının laboratuarı haline getirilmişti. Sadece PKK'nin tüm önemli süreçlerinde yaşanan gladiodan kaynaklı çatışmalar, devletin ve halkların yüzyıllarca süren geleneksel dostluklarının sonunu getirmeye yeterli olmuştu.

d- İmralı sürecini bu oyunu bozmak için ideal bir platform olarak değerlendirdim. Bunun için gerekli olan teorik temelimi güçlendirdim. Barışın ve siyasi çözüm koşullarının bütün felsefi ve pratik argümanlarını geliştirdim. Demokratik siyasi çözümün özgünlüğü üzerinde yoğunlaştım. Zorlu ve sabır isteyen bu çalışmalar komplonun kısırdöngülerini kırabilir ve çözüm alternatiflerini geliştirebilirdi. Bu konuda kendime güvenmekten başka çarem yoktu. Aslında komplo sürecinde rol alanların niyeti farklıydı. Benim şahsımda PKK'nin ve Özgürlük hareketinin bitirilişini sağlamak istiyorlardı. Cezaevi uygulamaları, AİHM ve AB'nin tüm yaklaşımları bu ana amaçla bağlantılıydı. Benden arındırılmış bir Kürt hareketi aranıyordu. İğdiş edilmiş, efendilerinin hizmetinde olan geleneksel işbirlikçiliğin modern bir versiyonu oluşturulmak isteniyordu. Özellikle ABD ve AB'nin uzun vadeli çalışmaları bu doğrultudaydı. Türk yönetici elitiyle bu temelde ittifaklara açıklardı. Özcesi, özellikle İngiliz hegemonyacılığının önce işçi sınıfı hareketinde, daha sonraları ulusal kurtuluş hareketleriyle devrimci-demokratik hareketlerde başarıyla uyguladığı bu iğdiş etme modeli, liberal insan hakları ve özgürlükleri yöntemiyle başarıya ulaşmıştı. Devrimci önderleri ve örgütleri tasfiye etmişlerdi. Yüzlerce yıldır uyguladıkları tasfiye yöntemlerinin bir benzeri PKK'ye ve devrimci, kolektif özgürlük ve eşitlik hareketine uygulanıyordu. İmralı sürecinden beklenen esas sonuç buydu; üzerinde çokça çalışılan ve ustaca uygulanmak istenen plan buydu. Strateji ve taktikler bu plan çerçevesinde geliştiriliyordu. Benim bunlara mukabil geliştirdiğim savunma ne klasik Ortodoks dogmatik tutuma, ne de kendimi kurtarmaya ve koşullarımı iyileştirmeye dayanıyordu. Savunmama yön veren şey ilkeli, halkların tarihsel ve toplumsal gerçekliğine uygun onurlu barış ve demokratik çözüm yolu oldu.

Kadın özü yabancılaştıran tüm ötekileştirmelere karşı bir duruştur

Bir olguyu tanımlamak her zaman için kendisinden önceki bir koşulu gerektirir. Bir olgunun geçmiş temelleri olmadan onu somutluk içerisinde bir sisteme kavuşturmak, pratik adımlarını atmak, örgütlülüğünü gerçekleştirmek pek de mümkün görünmemektedir. Bu nedenle esasında aşılmaya yüz tutmuş ideoloji ve bakış açılarının yeniden hortlatılmaya çalışılması ve günlük yaşamın her yerinde ve anında yükseltilmeye çalışılan milliyetçilik ve ırkçılıkla mücadele edebilmek ve şovenist dalgaları kırabilmek için barındırdıkları zihniyeti ve çıkış kaynaklarını da iyi tespit etmek gerekir.

Esasında her ne kadar milliyetçiliğin 19. yüzyıl Batı Avrupası'nda belirginlik kazandığı ve kitleselleştiği ve bir ideoloji olarak kendisini örgütlediği genel kabul gören bir görüş olsa da, kökenlerini çok daha öncelerine ve sınıflı toplum uygarlıklarına kadar götürmek mümkün. Bu nedenle özellikle bugünü kavrama açısından önemli ipuçlarını elde edebileceğimiz yazılı tarihin ilk süreçlerinde ilk 'öteki'leştirmelere bakmak oldukça aydınlatıcı olacaktır. İlk sınıflaşmalar, ilk yabancılaştırmalar, ilk uyruklaştırmalar, 'biz'in 'ben'e dönüştüğü ilk nüveler, esasında tüm ötekileştirmelerin ve farklılıkların reddinin de temelini oluşturmaktadır. Tamamlayıcı 'öteki'likten, yabancılaştırılan, yok sayılan ve boyun eğdirilmesi gereken bir olguya dönüşen yeni 'öteki'lik aynı zamanda kendi çıkış özüne ihanet ederek yükselen sınıflı toplumun kendini kurumlaştırmasının da en temel dayanağı olmaktadır. Öncelikli olarak dışlanması ve boyun eğdirilmesi gereken bir varlık olarak ötekileştirilen kadınla başlatılan hamle, giderek toplumun tüm doğasını, kimyasını bozan bir hamleye dönüşmüştür. Elbette ki bunu şu şekilde de yorumlamak mümkündür; bu yabancılaştırma ve ötekileştirme, aynı zamanda insanlığın, insanlaşmaya değer katan tüm oluşumların, kadının komün yaşamının; devletçi iktidarcı toplumun kuruculuğunu üstlenen, deyim yerindeyse dönemin ideologlarınca gerçekleştirilen anlam kaybıdır. Kendisi dışındaki her şeyi anlamsızlaştıran ve yok etmeye çalışan bu zihniyet ve ideoloji, ilk hamlenin ardından yazılı tarihin tüm çağlarına ve zamanlarına kendisini yayarak, kendisinin en temel yayılma aracı olan insanın en küçük hücresine kadar nüfuz etmeye çalışarak, günümüze kadar birçok biçim ve nosyonla yaygınlık kazanmıştır ve halen yaşam bulmaktadır.

Kadının öncülüğünde ve büyük emek ve çabasıyla gerçekleşen ilk toplumsallaşmada, insanın kendinin farkına varma anlamına gelen ötekilik, bütünleyici bir işlev görürken, yabancılaştıran ötekilik, farklı renkleri, sesleri, biçimleri ve kendisi dışında gördüğü her şeyle bağını koparan, karşılıklı bağımlılığın tek yanlı bağımlılığa dönüştüğü bir anlam kazanmaya başlamaktadır. Bu yeni anlam, aynı zamanda ırkçılıkların, kanlı savaşların, jenositlerin, hiçleştirmelerin, inkar etmelerin, köksüzleştirmelerin de başlangıcını teşkil etmektedir. Ötekileştirilmenin ilk adımı ve adı olan kadının konumu, diğer tüm toplumsal dokuların yeni örgüsünün de örneğini ve öncelliğini taşımaktadır. İlk ötekileştirme kadında başlatılmıştır, çünkü kadın, özgürlükçü, eşitlikçi, adaletli, bütünleyici, anlam veren ve anlam katan dünyasıyla ayrımcılığa ve yabancılaştıran ötekiliğe karşı bir duruştur. Bu duruşun bertaraf edilmesi yeni tarihin yazılması ve birbirinin kurdu olan insanın yaratılmasının tarihini ifade etmektedir. Bu nedenledir ki günümüzde de hala en fazla savaşlardan, jenositlerden, ırkçı ve şovenist saldırılardan zarar görenler kadınlardır.

Tarih ve gelenekten kopuk bir düşünce, tasarım veya yaşam anlayışı köksüz olur

Elbette ki şu gerçekliği göz ardı etmemek gerekmektedir. Milliyetçilik ve ırkçılık akıldan ziyade duygulara hitap eden özelliklere sahip olmalarındandır ki, bu denli çabuk alevlendirilebilen ve bir anda yaşamın en ince ayrıntısında kendisini açığa vuran, en umulmadık anda linç kültürlerini kendisiyle beraber getirebilen bir durum ortaya çıkarmaktadırlar. Çünkü egemen ideolojiler kendilerini kurumlaştırırken, ötekiliği yaygınlaştırma en temelde akıldan koparılan duygu üzerinden gerçekleştirilmektedir. Toplumların, özellikle de kadının duygulanımlı özü inkar edilerek, esasında insanın özünde var olmayan duyguların belirli ideolojiler ve kavrayışlar aracılığıyla insanlığa empoze edilmesinin bir sonucu olarak, insan duyguları da bir egemenlik aracı haline getirilmektedir. Akıl ve duygunun karşı karşıya getirilmesinin bir sonucu olarak böylelikle egemenlik kavramları yaratılmaktadır. Devletleri, savaşları, sömürüyü yaratan da yine bu mantıktır.

Tarih bu anlamda ırkçılığa dayanan yüzlerce savaşa, kanlı kıyımlara, diasporalara, asimilasyonlara tanıklık etmiştir ve halen de etmektedir.

Özellikle son yıllarda hızla bir artış gösteren ve esasında kimi sosyal bilimcilerce son yirmi yılda belirgin bir artış gösterdiği belirtilen milliyetçi ve ırkçı dalgaların kuşkusuz bu anlamda toplumsal gerçekliklerle paralel gittiği açıktır. Çünkü milliyetçiliğin bir ideoloji olarak belirginleşmesi ve biçim kazanması modernite olarak tabir edilen dönemle başlamaktadır. Bu dönem aynı zamanda ulus devletlerin kuruluş aşamasına da denk gelmektedir. Milliyetçiliğin kendisi de zaten esasta dil, tarih, kültür bağlarıyla ulusal bir topluluk oluşturma amacıyla ve bağımsız bir devleti kurmak isteyen kimselerin oluşturduğu siyasal bir hareket olmaktadır. Bu düşüncenin ana ekseni ise kendi etnik köken ve ulus olarak tanımlanan topluluğa olan bağlılığın diğer tüm bağlılıklardan daha önemli olduğu görüşüne dayanmaktadır. Olaya bu açıdan baktığımızda kendi döneminde aslında geleneksel düşünceye karşı çıkan ve tez-antitez-sentez üçlemesiyle yeni bir bakış açısı doğuran modern kavrayış, diğer taraftan yine paradoksal bir biçimde geleneği koruyan ve ona yeni bir biçim ve içerik kazandıran bir durumu açığa çıkarmaktadır. Bu, milliyetçi ideolojilerin doğuşunda da büyük bir önem kazanmaktadır. Modern düşüncedeki süreklilik anlayışı, milliyetçi düşüncenin en temel muhteviyatını oluşturmaktadır. Nitekim milliyetçi söylemin en önemli özelliği, gelenekselliği sürdürmesidir. Bu anlamda milliyetçilik, gelenek içerisinde, diğer bir anlamda tarih kesitleri içerisinde en eski köklere inerek, ortaya çıkardığı olayları simgeleştirip kahramanlaştıran ve kendi gelecek hayallerini ve tasarımlarını bu geçmiş üzerinden kurgulayan bir anlayışla biçimlenir. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın da belirttiği gibi, şüphesiz tarih ve gelenekten kopuk bir düşünce, tasarım veya yaşam anlayışı köksüz olur. Fakat insanlık tarihi içerisinde özgürlükçü bir gelenek var olduğu gibi, aynı zamanda tahakkümcü bir gelenek de varlığını çok daha keskin bir şekilde sürdürmüştür. Milliyetçi ve ırkçı ideolojiler de bu tahakkümcü gelenek üzerinden geliştirilen ve yayılım sağlayan içeriye sahiptir.

Günümüz dünyasında milliyetçi ve ırkçı dalgalarda bir artış olduğunu belirtmiştik. Yeni bir hamle yapma istemiyle gerçekleşen bu artış, esasında bu geleneğe sıkı sıkı sarılmanın ve aşılmaya başlanan eski paradigmayla birlikte, çağın yeni getirilerinde de tahakkümcü geleneği sürekli kılmanın arayışını ifade etmektedir. Ve esasında denilebilir ki modernleşmede çoğu zaman milliyetçi söylemlere başvurarak kendi krizlerini atlatmaya çalışmıştır. Uygarlaşma, modernleştirme adına birçok savaş gerçekleştirilmiştir, birçok halk yok edilmiş ve kimi halklar da halen yok edilmeyle yüz yüze bırakılmaktadır.

Diğer taraftan uluslar sistemini ifade eden günümüz dünyasının, bugün bir ulus üstü sisteme dönüşmesi esasında ulus devletçi yapılanmaların aşılmayla yüz yüze kalmasını getirmektedir. Ama bu aşılma kendisiyle beraber daha da büyük bir tehlikeyi getirmekte, ilerleme insanlığın özgürleşmesi odağına doğru değil; özgürlüklerin, eşitlikçiliğin, toplumun köklerini ifade eden öz değerlerini yeniden açığa çıkaran istikameti tersine bir seyir izlemektedir. Ulus üstü hamleyle küresel ölçekte yeni bir egemenlik ve hükümranlık alanı yaratılmaktadır. İktidar, milliyetçilik, ırkçılık yalnızca tek bir elden ve merkezden değil, yaşamın her alanında ve her anda yaşamsal kılınarak, anbean üretilerek yürütülmektedir.

Günümüz dünyasında biyoiktidar diye tabir edilen insan bedeni üzerine kurulan iktidarla her an yeni iktidar alanları açılmakta, insanın düşünceleri, duyguları, bedeni, bir bütünen varlığı üzerinde kurulan denetimle tüm bir toplum aynı anda denetim altına alınmakta ve ona göre biçim kazandırılmaktadır. Milliyetçi, ırkçı yaşamlar da yine biyoiktidar yöntemlerle yaşam bulmaktadır. En bariz örnekler olarak Türkiye toplumunda görülen televizyon isimlerinden tutalım marka isimlerine, reklamlardan tutalım müzik kliplerine, film gösterilerinden tutalım normal bir şölene kadar öne çıkartılan Türk vurguları ve Türklük figürleriyle toplum bir bütünen milliyetçi bir bombardıman altına tutulmakta ve özellikle duygulara hitap edecek kültürel bir norm kazandırılmaktadır. Yine İran'da yayınlanan bir haberde mavi gözlü ve sarışın kişilere yönelik tehditvari yaklaşım ırkçılığın halen ne kadar güncel olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Asıl iktidar önce kadın bedeni üzerinde kurulmuştur

Diğer taraftan insan bedeni üzerine kurulan iktidarın en temelde kadın bedeni aracılığıyla gerçekleştirildiği de iyi bilinmektedir. Özellikle kadın cinselliği aracılığıyla halklar üzerinde kurulan denetim esasında yine her ne kadar bu

çağda biyoiktidar gibi belirli tanımlamalara ve formüllendirmelere kavuşturulsa da, esasında tarih boyunca ilk önce insanı ve daha sonraları halkları, farklı kesimleri, grup ve toplulukları da egemenlik ve denetim altına almanın da en temel aracı olarak kullanılmıştır. Tarih bunun sayısız örnekleriyle de doludur. Ele geçirilen ve denetim altına alınan kadın bedeni, esasta ele geçirilip kontrol edilebilen bütün bir toplum olmaktadır. Çünkü toplumun doğuş ve yaşam kaynağı olan kadın denetim altına alındığı müddetçe toplum denetim altına alınabilir. Bu nedenle insanın ve toplumun denetim altına alınmasının ilk koşulu da, kadın bedeninin öncelikli olarak denetim altına alınmasıdır. Yine nicel olarak az bir nüfusa sahip bazı ülkelerin nüfus oranlarını yükseltmek amacıyla kadını doğumlara teşvik etmesi, kendi etnik varlıklarını daha fazla güçlendirmenin en açık göstergeleri olmaktadır. Dahası çalışan genç nüfusun az olduğu Almanya gibi kimi ülkelerde, başta ekonomisini sağlam temeller oturtabilmek ve kendisinin belirlediği elit bir uzman kesimin dışında başka ulustan insanların kendi ülkelerine çalışma amacıyla irtica etmelerini engellemek ve nüfus oranlarını yükseltmek için daha fazla çocuk doğumu yönünde toplumun ve özellikle kadının bazı ödüllendirme yöntemleriyle teşvik edilmesi de milliyetçi ve ırkçı zihniyetin bir biçimi olarak kendini göstermektedir. Özellikle ırkçı zihniyetle nüfus yoğunluğunu sağlamaya çalışma, kendi ırkından olmayan kesimleri ya sistematik olarak açık veya gizli denetim altına alma, katliam ve farklı yöntemlerle yok etmeye çalışma bütün bir tarih boyunca sıkça görülen olaylar olmaktadır. Ve bugün bu, biyoiktidar denilen yeni iktidar biçimiyle sürdürülmektedir. Tüm zamanlarda ırkların, soyların sürdürülmesi kadının doğum yapma, nüfus yoğunluğunun sağlanması yoluyla gerçekleştirilmiştir.

Yine ırkçı ve milliyetçi zihniyetle toplumu ele geçirme, Aborjinler gibi komünal yaşamda direnen halkları melezleştirme politikalarıyla yok etmeye çalışma, en temelde kadın bedeni üzerinden gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Çünkü bu tahakkümcü zihniyet, kendisinden başka hiçbir kesimi, hiçbir etnik köken ve rengi kabul etmeyen ve adeta insanlığı yok etmenin bir zehiri gibi işletilmektedir.

Ayrıca Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın direkt yaşamına kastedilen zehirleme olayı da bu milliyetçi, ırkçı ve kendisinden başka hiçbir etnik kökeni, varlığı, düşünceyi tanımayan tahakkümcü geleneğin en açık ifadesi olmaktadır. Çünkü Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan ötekileştirmeleri, yabancılaştırmaları ortadan kaldıran, etnik ayrımcılığa karşı çıkan, tahakkümcü ideolojilere karşı özgürlükçü ideolojisini ortaya koyarak bir alternatif oluşturan, bir ulusun, bir etnik kökenin veya bir ırkın üstünlüğüne dayalı değil, tüm kesimlerin renklerini, seslerini bulabilecekleri bir toplumsal yapılanmayı öngörmektedir. Ve öncelikli olarak da ideolojik yaklaşımını ilk ötekileştirilen varlık olan kadının özgürlüğü ilkesine dayandırarak yapmaktadır. Başta kadın olmak üzere, Kürt halkının, ezilen tüm kesimlerin ötekiliğinin aşılması için, kendisinin bir 'öteki' olmayı göze alması, görünen o ki, bir tehlike olarak görülmesini beraberinde getirmiştir.

İnsanlığı ve dünya coğrafyasını sınırlara bölerek, her birinin kendisinin bir diğerinden daha eski ve daha köklü olduğunu iddia ettiği ve sürekli düşman olarak bellenen 'öteki'lere karşı benmerkeziyetçilikle başlayan ve ırk, ulus adına 'biz' kimliğiyle sürekli savaş açtığı ve bunu meşrulaştırdığı bir zihniyetle hemen hemen her gün karşı karşıya gelmekteyiz. Bu egemen zihniyetten kurtulmanın elbette ki şansı ve imkanları da bulunmaktadır. Kullanılabilirse bu şans oldukça da büyüktür. Sınıflı toplum tarihi esasında ötekileştirilen ile ötekileştiren arasında geçen keskin mücadelelerin bir yazımından ibarettir.

Tüm bunların en esasta komünal değerlerle, sınıflı toplum değerlerinin bir çatışması olduğunu Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan defalarca kez dile getirmiştir. Komünal değerler, kadın özünü ve kadın emeğiyle yoğrulmuş yaratımları, toplumsal dokuları, kadının duygu, düşünce dünyasıyla oluşmuş yapılanmayı ifade eder. Egemenlikli, iktidarcı, şiddeti içeren hiçbir yapılanmayı içermez ve geçit vermez. Bu nedenle de en fazla kadının bu ötekileştiren milliyetçi, ırkçı, iktidarcı zihniyetlere karşı mücadele etmesi ve en ön saflarda yer alması gerekir. Çünkü kadının özünde ayrımcılık, birbirinden koparma, yabancılaştırma ve bunun üzerinden çatıştırma yoktur. Özellikle milliyetçi ve ırkçı dalgaların yeniden yükseltilmek istenildiği ve bununla birlikte halkların birbirine kırdırılmaya çalıştığı bu süreçte, bu kez mücadele ve direniş ötekilikten kurtulmak için bir 'öteki' olmanın mücadelesi olmalıdır.

EKİM DEVRİMİ VE SOSYALİZM

Rusya'da 1917 yılında gerçekleşen Bolşevik Devrimi 94. yıldönümüne girmiş bulunmaktadır. Her ne kadar Rusya'da gerçekleşen bu devrim çözülmüş de olsa, bugün hala etkisini dünya üzerinde göstermektedir. Kimi Bolşevik Devrim'i yaşanan çözülmeden hareketle tarihin bir yanlış olarak değerlendirirken, kimileri de sadece uygulamadan kaynaklı yaşanan hataların bir sonucu olarak başarısız bir deney biçiminde değerlendirilmektedir. Gerçekten öyle midir? Yoksa çözülüşün başka nedenleri de var mıdır? Reel sosyalizmin çözülüşünden bu yana yapılan tartışmalarda cevabı aranan sorular olarak bunlar önümüzde durmaktadır. Bugün Ekim Devrimi'nin 94. yılında aranan bu soruların yanıtına cevap bulabilmek için yeniden devrimin gerçekleştiği yıllara ve bu devrime temel teşkil eden felsefik ve ideolojik yaklaşımın kökenine inmek gerekmektedir. Ancak böyle yapılırsa Bolşevik Devrimi'nin "tarihin yaşadığı bir yanlış mı?" yoksa başka nedenler sonucunda mı çözülmeyi yaşadığı sorularına yanıt bulunabilir.

Ekim Devrimi 1917 yılında Çarlık Rusya'sı toprakları üzerinde gerçekleşmiştir. O günün tarihsel koşulları itibariyle dünyaya hakim olan emperyalist güçler arasında dünyaya hakim olma yaklaşımları sonucunda Birinci Paylaşım Savaşı'nın yaşanması gündeme gelmişti. Rusya da bu savaşta yer almıştı. Savaş, Rusya'da siyasal, ekonomik ve toplumsal krizi derinleştirmiş, aynı zamanda muhalif güçlerin Çarlık rejimine karşı mücadelelerini yükseltmelerine de olanak sunmuştu. 1917 Şubatı'nda gerçekleşen devrim böylesi bir ortamda yaşanmış, Çar'ın iktidardan uzaklaştırılmasına olanak sunmuştu. Çar'ın iktidardan uzaklaştırılmasıyla kurulan yeni hükümet, Rusya için yeni bir dönemin başlangıcı anlamına geliyordu. Ancak bu süreç sosyalizme dayanan Bolşevik Devrimi ile sonuçlanmamış, bir anlamda bu devrimin öngünü olarak değerlendirilmişti. Genel olarak Çarlık karşıtı güçlerin içerisinde yer aldığı bir devrim olma niteliğini taşıyordu. O nedenledir ki gerçekleşen bu devrime "Şubat Burjuva Devrimi" denilmişti.

'Proleter devrimler çağı'

1917 Şubatı'nda Çarın iktidar koltuğundan uzaklaştırılmasını yeterli görmeyen Bolşevikler, bu dönem ve gelişmeleri "proleter devrimin" gerçekleştirilebileceği yeni bir süreç haline getirmek istiyorlardı. O nedenle de "Tüm İktidar Sovyetlere" sloganını geliştirerek yeni bir devrimci süreç başlatmışlardı. Aldıkları karar doğrultusunda başlattıkları bu sürecin ayaklanmaya dönüştürülmesi her ne kadar deşifre olsa da, aynı yılın ekim ayında gerçekleştirilen geniş katılımlı bir ayaklanma ile iktidar ele geçirilmişti. Tarihe Ekim Devrimi olarak geçen Bolşevik Devrimi böylece gerçekleşmiş, tarihte ilk kez ezilen sınıflar devlet yönetme gücüne ulaşıyorlardı ve bu sonraki yıllar ve insanlığın zihniyet ve yaşamı üzerinde büyük değişikliklere yol açacaktı.

Ekim Devrimi'yle birlikte başlayan süreç, aynı zamanda dünya açısından da yeni bir dönemin başlaması anlamına geliyordu. Emperyalizm önemli bir darbe yemiş, sömürge uluslar ve halklar kurtuluş sürecine girmişlerdi. O nedenledir Ekim Devrimi ile başlayan çağ sosyalistlerce; "Proletarya ve Ulusal Kurtuluş Devrimleri Çağı" olarak tanımlanmıştı. Sosyalistlerce Ekim Devrimi'yle başlayan sürece böylesine tarihsel anlam verilmesinin nedeni; işçilerin iktidar mekanizmasını egemenlerin elinden almaları ve kendi iktidarlarını kurmalarıydı. Böylece insanın eşitlik ve özgürlük ütopyası olan yeni bir dünya yaratma yolunda ilk adımlar atılmış oluyordu. Gerçekleşen bu devrim ile birlikte diğer halkların da burjuva egemenlikleri yıkıp iktidarı ele geçirmeleri için gerekli koşulların oluştuğu da öngörülüyordu. Böylece Ekim Devrimi ile birlikte dünya devrimler çağının başladığı da kabul edilmiş oluyordu.

Ekim Devrimi'nin ardından, dünyanın birçok yerinde proleter sınıf hareketleri belirli bir gelişme göstermiş, birçok ülke de Rusya Devrimi'nin örneğini izleyerek kendi iktidarlarını kurmaya başlamışlardı. İkici Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllara gelindiğinde ise, neredeyse "dünyanın üçte biri" diye adlandırılan bir kısmında da etkili hale gelmişlerdir. Yaşanan bu gelişme 70 yıl devam etmiş, ancak kendisini yenileyemediğinden giderek daralmış ve ardından yaşanan bir çözülme ile son bulmuştur. Ortaya çıkan bu sonuç Ekim Devrimi'yle başlayan ve insanlığın zihniyet yapısı üzerinde önemli sonuçlara yol açan bu sürecin sorgulanmasını da beraberinde getirmiştir. Yapılan sorgulamalarda ise, daha çok hayal kırıklığı ve kapitalizmin zafer kazandığı yaklaşımları öne çıkarılmıştır. Oysa gerçeklik, ulaşılan bu sonuçtan tamamen farklıdır. Yaşanan ne kapitalizmin zaferi ne de sosyalizmin yenilgisidir.

Sosyalist öğreti 1917 Devrimi'yle birlikte ortaya çıkmamıştır. Ekim Devrimi, sosyalist öğretinin bir pratikleşme biçimi olarak yaşanmıştır. Sosyalizm teorik kuram olarak 19. yüzyılda bir formülasyona kavuşmuş olsa da, kökleri insanlığın tarih boyunca yaşadığı baskı, sömürü ve zora karşı gelişen mücadeleler ve gerçekleşen arayışlarına kadar uzanabilmektedir. Ancak bir öğreti olarak gelişmesi, sistematize olması, temel prensiplere kavuşturulması ve devletçi sosyalizm biçiminde bir karaktere büründürülmesi 19. yüzyılda olmuştur.

18. yüzyıldaki ütopik sosyalistlerin arayışlarının sonuçsuz kalması ve Paris Komünü'nün yenilgisi, iktidarcı sosyalist arayışların gelişmesine imkan sunmuştur. Ütopikler tasarılarını gerçekleştirememiş ve komünün başarısız olmasının nedeninin iktidarın ele geçirilememiş olması biçiminde değerlendirilmesi böylesi bir yaklaşımın gelişmesine temel teşkil etmiştir. Bu süreçten itibaren sosyalizmin ancak iktidar olunarak kurulabileceği yaklaşımı, sosyalist öğretinin temel yaklaşımlarından biri haline gelmiştir. Bu yaklaşım Ekim Devrimi'nin gelişiminde de belirleyici olmuştur.

Devrimin iktidarın ele geçirilmesiyle gerçekleşeceğini düşünen Bolşevikler, eski takvime göre 23 Ekim, yeni takvime göre de 7 Kasım günü gerçekleştirdikleri ayaklanmayla iktidarı alaşağı edip kendi iktidarlarını kurmuşlardır. İktidarı ele geçirmelerinin ardından mülkiyet toplumsallaştırılmaya başlanmıştır ve bu temelde sosyalizmin kurulmasında temel önemde hamlelerin yapıldığına inanılmıştır. İktidarın ele geçirilmesi ve mülkiyetin toplumsallaştırılması, sosyalizm olarak algılanmıştır. Yanılgı da burada başlamıştır ve teori üzerinde etkili olmuştur. Bu temelde şekilde iktidara dayalı sosyalizm anlayışı ancak 70 yıl ayakta kalmış, ardından da yıkılmıştır. İktidara dayalı sosyalizm anlayışı ters tepmiştir. Ele geçirdikleri iktidar, iktidarı ele geçirenleri teslim almıştır. Bir paradoksmuş gibi görülse de aslında yaşanan bu gerçeklikten başka bir şey olmamıştır. Rêber Apo'nun devlet ve iktidar çözümlemeleri esas alınarak bir yaklaşım gösterildiğinde, neden böyle olduğunu anlamak o kadar da zor olmamaktadır.

İktidar toplumu sosyalist değerlerden uzaklaştırdı

İktidar ve devlet olgusu tarih sahnesine sınıflı, sömürücü, egemenlikli bir karakterle çıkmışlardır. Egemen sınıflı bir karaktere sahip olan devlet demokratik komünal değerler taşıyan topluluklar karşısında tarihte gerçekleşen ilk karşı devrimdir. Özü itibarıyla komünalite karşısında bir karşı devrim olan devlete ve iktidara dayalı sosyalizmin gerçekleşmesi de mümkün değildir. O nedenle ütopik sosyalistlerin başarısızlığı ve Paris Komünü'nün yenilgisinden çıkarılan yanlış bir sonuç olan iktidarcı, devletçi sosyalizm mantığı özünde sosyalist düşünce ve öğretiden de bir sapma anlamına gelmektedir. O nedenle de böyle bir sapmanın büyük oranda etkisini taşıyan Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinin ardında 70 yıl sonra çözülmesi ve yeniden burada devletin kazanması anlaşılmaz bir durum olmadığı gibi yadırganacak bir sonuç olarak da görülmemelidir. Ortaya çıkan bu sonucu da sosyalizmin yenilgisi olarak ele almamak gerekmektedir.

1917'de Rusya'da gerçekleşen Bolşevik devrim her ne kadar iktidarcı, devletçi bir nitelik taşımış olsa da, o zamana kadarki insanlığın sömürü ve egemenliğe karşı mücadelelerinin bir devamı olma özelliğine de sahiptir. Çünkü sömürülen sınıfların ve ezilen halkların mücadelelerine dayandırılarak gerçekleşmiştir. Ekim Devrimi'ne karakter kazandıran da bu yöndür. Rusya'da işçilerin ve köylülerin sürekli ayaklanmaları yaşanmıştır. Baskıya ve zora karşı tepkiler gelişmiştir. Toprak ve özgürlük talepleri temelinde büyük direnişler yaşanmıştır. Ekim Devrimi tüm bu ihtiyaçlara yanıt olma temelinde gerçekleşmiştir. O nedenle de ezilenlerin, sömürülenlerin sömürü ve egemenliğe karşı bir mücadelesidir. Ekim Devrimi'nin bu yönü görülmeli ve ona göre de sahip çıkılmalıdır.

Sadece bu da değil; geliştirilen mücadeleyle egemenlik sisteminin yıkılıp yerle bir edileceği de ortaya konulmuş ve bu samimi bir şekilde savunulmuştur. Tüm bunlar sömürü ve egemenliğe karşı olan mücadelelerin hanesine yazılan bir kazanımdır. Bu kazanımlar iyi değerlendirildiğinde sömürü ve egemenliğe karşı güçlü karşı koyuşlar yaşanacağı gibi belirli sonuçlara ulaşmak da olanaklı hale gelecektir. Buradan hareketle de sömürü ve egemenliğe karşı olanların Ekim devrimine sahip çıkmaları ve bunu verdiği mücadelenin dayandığı tarihsel temellerden biri olarak kabul etmeleri gerekmektedir.

Ekim Devrimi'yle birlikte devrimin açtığı yoldan ilerleyen halklar olmuştur. Çünkü Rusya'da Çar'ın yıkılması diğer halklar için bir umut yaratmıştır. Dünyanın birçok ülkesinde Ekim Devrimi'ni izleyen halklar bu şekilde umutlarını gerçekleştirmek için iktidar mücadelesine yönelmişlerdir. İktidara dayalı sosyalizm mücadeleleri her ne kadar başarısızlıkla sonuçlansa da, halklar egemenler olmadan da kendi yaşamlarını kendilerinin örgütleyebileceklerini görmüşlerdir. Bu onlar için bir kazanımdır. Sadece bu da değil, kendi yaşamlarını kendileri örgütlerken olmaması gerekenleri yine kendi pratikleriyle öğrenmişlerdir.

İktidar ve devlet araçlarına başvurarak toplumun kendi kendini yönetmesi mümkün olmamaktadır. İktidarı ele geçirdikten bir süre sonra kendi kendilerini yönettiklerini sansalar da, aslında o süre zarfında ele geçirdikleri iktidar onların yaşamına yön veren bir organ haline gelmektedir. Bu da yeniden toplum içerisinde bir farklı-

"Ekim Devrimi'yle birlikte başlayan süreç, aynı zamanda dünya açısından da yeni bir dönemin başlaması anlamına geliyordu. Emperyalizm önemli bir darbe yemiş, sömürge uluslar ve halklar kurtuluş sürecine girmişlerdi. O nedenledir Ekim Devrimi ile başlayan çağ sosyalistlerce; "Proletarya ve Ulusal Kurtuluş Devrimleri Çağı" olarak tanımlanmıştı. Böylece insanın eşitlik ve özgürlük ütopyası olan yeni bir dünya yaratma yolunda ilk adımlar atılmış oluyordu"

laşmaya neden olmakta ve sınıfları ortaya çıkarmaktadır. Reel sosyalizm pratiği, bu gerçeğin çok somut bir biçimde yaşanmasından başka bir şey değildir. Önce iktidar ele geçirilmiş, ardından ise kapitalizm iktidar koltuğunda kendini farklı biçimler kazanarak yaşatmıştır. Buradan çıkartılacak sonuç bile, kendi başına sosyalist öğreti pratikleştirirken, nelerinin olmaması gerektiğinin somut göstergeleri olmaktadır. Yaşanan bu pratiklere dayalı olarak sosyalizmin nasıl gerçekleşebileceği yönünde sonuçların çıkarılması olanaklı hale gelmiştir.

Sosyalizmin devleti ele geçirmek ve mülkiyeti kamulaştırmak olmadığı, komünalite olduğu açığa çıkmıştır. Bu da sosyalist öğretinin, sosyalizmin gerçek anlamda pratikleştirilmesinin nasıl mümkün olacağının doğru anlaşılmasını olanaklı kılmıştır. Bu da sosyalizmin gerçek tanımının yapılmasını beraberinde getirmiştir.

Ekim Devrimi sanıldığından çok daha fazla sosyalizm mücadelesine katkıda bulunmuştur. Devrimin bir iktidar sorunu olmadığı Ekim Devrimi pratiğiyle ortaya çıkmıştır. Devrimle iktidar ele geçirilse ve yeni iktidar kurulsa da kazanan devrim olmamaktadır. Bunu en yakıcı bir şekilde öğreten Ekim Devrimi'dir. Ekim Devrimi büyük fedakarlıklar ve mücadele ile gerçekleşmiştir. Halk büyük acılar yaşamıştır. Sosyalizmi kurmak ve korumak için tarihten o güne kadar eşine rastlanmadık büyük çaba ve kahramanlıklar gösterilmiştir. Tüm bunların bir sonucu olarak da büyük maddi değerler yaratmışlardır. Ancak tüm bunlar devlet ve iktidar odaklı olduğu için sonuçta kaybedişe dönüşmüştür.

Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği Rusya dünyanın en büyük devletlerinden biri haline gelmiş, ekonomik ve teknik olarak çok ileri düzeylere ulaşmış ve kendisiyle rekabet halinde olan fazla bir güç de kalmamıştı. Yakalanan bu düzey ile eğer iktidar ve devlet yoluyla sosyalizmi gerçekleştirebilseydi, halklar, özellikle de Rus halkı bugüne kadar çoktan sosyalizmi en ileri düzeyde yaşar duruma gelmiş olacaktı. Ama böyle olmadı. Devlet büyüdü, iktidar güçlendi, ekonomi gelişme kaydetti, teknik alanda büyük bir atılımlar kaydedildi. Bu gelişmelere rağmen iktidarcı devletçi yapılanma bunlardan başka bir sonuç yaratamadı. Aksine toplumu sosyalist değerlerden uzaklaştırdı. Sosyalizmin salt maddi olgu, maddi olgunun da ekonomik kalkınma olduğu gibi bir yanılsama yarattı. Sosyalizmin moral, ahlaki ve felsefi boyutu ikinci plana itildi. Kaba materyalist ve ekonomist yan öne çıkarıldı. Böyle olunca da karşı olunan sömürü ve egemenliğe dayanan sistemin bir parçası haline gelindi. Bu da kapitalizmin yeniden ve daha güçlü bir şekilde örgütlendirilerek yaşanmasında başka bir sonuç yaratmadı.

Toplum tepeden şekillendirilemez

Ortaya çıkan bu sonuç sosyalizmin gerçekliğinin ne olduğunu bir kez daha doğru temellerde sorgulanmasını beraberinde getirdi. Bu noktada da sosyalizmin devlet ve iktidar değil, komünalite olduğu gerçekliği açığa çıkmış oldu. Sosyalizm komünalitedir. O nedenledir ki, ancak komünlere dayanarak yaşamsallaşacaktır. Komünlerin oluşumu ise toplumun devlet dışında kendi kendine yeterlilik temelinde örgütlemesiyle mümkün olacaktır. Rusya'da Ekim Devrimi gerçekleşirken "Tüm iktidar Sovyetlere" sloganının

"Sosyalizm, kapitalizm ile birlikte oluşan bir düşünce ve öngörülen bir yaşam biçimi olarak ortaya çıkmamıştır. İnsanlığın toplumsallaşmaya başladığı doğal toplumda var olan komünal yaşam ilişkilerine dayanmaktadır. Egemenlikli devletçi toplum karşısında komünal yaşam değerlerini savunan ve yaşayan topluluklar geliştirdikleri mücadeleyle kapitalizm öncesi süreçte hep de var olagelmiştir"

belirlemesiyle ilk başta bu ilkeden sapılmıştır. Rusya'da tüm iktidarı Sovyetler devralmıştır. Böylece Sovyetler iktidarı devralırken, aslında devrimi de iktidara devretmiştir. Ekim Devrimi'nin ardından izlenen NEP (Yeni Ekonomik Politika) ile de ekonomide kapitalistleşmenin önü açılmıştır. Burada en çok dikkat çeken de; iktidarı ele geçiren proletaryanın burjuvazinin gerçekleştiremediği kapitalist gelişimi sağlama görevini de kendi işiymiş gibi üstlenmiş olmasıdır. Bununla da sadece iktidarın Sovyetlere geçmesiyle kazanan iktidar olmamış, ekonomik olarak da kapitalizmin gelişiminin önü daha fazla açılmıştır.

Burada kazanan proletarya olmamıştır. Sovyetler, iktidara dayalı kamulaştırmalar yoluyla kendini örgütlemeye başlamıştır. Kamulaştırılan mülk devletin elinde toplanmıştır. Devletin elinde toplanan mülkün kontrolü de memurların kontrolü altına verilmiştir. Burada gelişen komünalizm değildir. Tamamen Jakoben tarzda toplumun tepeden şekillendirilmek istenmesindir. Oysa komünalizm; ortaklaşacılık ve özyeterlilik temelinde toplumun tabandan başlayarak kendi kendisini örgütlemesidir. Aslında Ekim Devrimi'nin dayandığı stratejinin teorik temelleri de ortaklaşacılık ve devlet dışı örgütlenmeye dayanmaktadır. Ama buna rağmen devrim sonrasında izlenen politika ile bu yaklaşımdan ciddi bir sapma içerisine girilmiştir.

Proletaryaya göre devrim ile devlet ele geçirildikten sonraki var olan devlet tam devlet değildir; yarı ve sönmeye doğru yüz tutan bir devlettir. Oysa Ekim Devrimi'nden sonra izlenen yol tam da bunun tersi olmuştur. Devlet iyice büyütülmüş ve sağlamlaştırılmıştır. Dünyanın en güçlü devletlerinden biri haline gelinmiştir. Böylece devrimin hedeflerinden sapılarak karşıtlık temelinde ona karşı mücadele edilen sisteme güç verilmiştir. Rêber Apo'nun belirttiği gibi sonuçta "kapitalizmin mezhebi" haline gelinmekten kurtulunamamıştır.

Burada gerçek sosyalizmin ne olduğu ve dünya insanlığının sosyalizm mücadelesini hangi temellerde ve nasıl bir yöntem izleyerek geliştirmesinin gereği de ortaya çıkmış olmaktadır.

Sosyalizm, kapitalizm ile birlikte oluşan bir düşünce ve öngörülen bir yaşam biçimi olarak ortaya çıkmamıştır. İnsanlığın toplumsallaşmaya başladığı doğal toplumda var olan komünal yaşam ilişkilerine dayanmaktadır. Egemenlikli devletçi toplum karşısında komünal yaşam değerlerini savunan ve yaşayan topluluklar geliştirdikleri mücadeleyle kapitalizm öncesi süreçte hep de var olagelmiştir. Kapitalizmde ise bu mücadele devam etmiştir. Ancak kapitalizmde gelişen sosyalizm mücadeleleri önceki süreçteki yaşananlardan farklı yönler içermiştir.

Sınıflı uygarlığın bir gerçekleşme biçimi olan kapitalizmde sömürünün toplumun bütününe yayılması ve büyük toplumsal sınıfları ortaya çıkarması, sosyalizm mücadelelerine ilişkin yeni yorum ve biçimlerin yaşanmasına neden olmuştur. Toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı sosyalizm mücadelesinde temel güç ve dayanak olarak ele alınmaya başlanmıştır. Tarihin önceki dönemlerinde doğal toplum özelliklerini yaşayan toplulukların içerisinde yaşanan komünalitenin aksine, kapitalizm ile birlikte şehir uygarlığı içinde ortaya çıkan proletaryanın öncülüğünde geliştirilebilecek bir yaşam ve toplum biçimi olarak ele alınmaya başlanmıştır. Ekim Devrimi de böyle bir yaklaşımın sonucu olarak gerçekleşmiştir. Bu yaklaşıma göre, sosyalizm mücadelesi kapitalizmin geliştiği işçi sınıfının nitel ve nicel olarak var olduğu ülkelerde başarıya ulaşacaktır. Bu ülkelerin başında da Avrupa Kıtası'nda bulunan ve kapitalizmin geliştiği ülkeler gelmektedir.

Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi bu yaklaşımı çürüten bir durum yaratmıştır. Çünkü Rusya ne tam bir Avrupa ülkesi ne de kapitalizmin fazlaca geliştiği bir ülkedir. Buna rağmen Rus Devrimi'ni yapanlar var olan teorik tespiti reddetmemişler, gerçekleştirdikleri devrim ile burjuvazinin yapamadığı görevi üstlenmişlerdir. Bu da yapmış oldukları devrim ile hedefledikleri toplumsal yaşamın aksine karşı oldukları sistemin daha da güçlendirilmesi sonucunu yaratmıştır. Bu gerçeklik de göstermiştir ki komünalizme ulaşmak, Ekim Devrimi'yle birlikte izlenen sosyalizmi gerçekleştirme mücadelesinden farklı bir yol izlenerek mümkün olacaktır. Komünalite diye tanımlayabileceğimiz bu yol, devletin ele geçirilerek Jakoben bir tarzda toplumun tavandan sosyalizasyonunun gerçekleştirilmesi değildir. Bu yol, tabandan toplumun devletsiz, komünal yaşam üzerinde demokratik değerlere bağlı bir şekilde kendini gerçekleştirme yoludur. Komünalite reel sosyalizmi çağrıştıran yaklaşımlardan da farklıdır. Bu nedenle ayrılaştırılmamalıdır. Komünalizm reel sosyalizm değildir. Reel sosyalizm, kapitalizmin bir mezhebi haline gelen bir devletçiliktir. Gerçekleşme mantığıyla çeliştiği ve ona ters düştüğü için de çözülmekten kurtulamamıştır. Sonuçta ait olduğu yere dönmüştür.

Ekim Devrimi yaşamaya devam ediyor

Gerçekleşen bu sosyalizm pratiği, komünizmi de ideolojik anlamda aşındırmış, toplumun gözünde itibar kaybetmesine neden olmuştur. Ayrıca bu pratik komünizmin, yarı devletin kendi kendini yok etmesi ile gerçekleşebileceği fikrini esas almış, teorik olarak da doğa ve toplum arasında bir çelişkinin hakim olacağı bir toplum olarak algılanmasına neden olmuştur. Komünalizm her ne kadar bu komünist öğretiyle örtüşen, birbirini çağrıştıran yanlar taşısa da, birçok farkı da içermiştir. Öncelikle devleti reddetmektedir. Devletsiz toplumun kendi yaşamını örgütleyebileceği tezinden hareket etmektedir. Devletin var olduğu koşullarda kendini örgütleyebileceğini savunmaktadır. Komünalite ve komünizmin yorum ve teorilerinde ifade edilen yarın, belirsiz bir gelecekte yaşanacak bir ilişki ve yaşam biçimi değildir; bugünden oluşacak bir yaşam biçimi ve ilişki tarzıdır. Sahip olduğu bilinçte; sosyalizmin kapitalizm sonrasında insanlığın yaşayacağı bir evre olacağı düşüncesi bulunmamaktadır. Bu anlamda tarih bilinci tamamen farklı bir yaklaşımla sosyalizmi ele almasına neden olmaktadır.

Bu yaklaşım, doğal toplumla başlayan süreçte yaşanmaya başlayan komünalizmin, hiyerarşik ve egemenlikli devletçi toplumların yaşanmaya başladığı tarihsel süreçlerde de hep var olduğu şeklinde bir yaklaşımı savunması gibi bir sonuç yaratmıştır. Tarihi sınıflar arası bir mücadele ile değil, toplum devlet arasındaki çelişki ile açıklarken, komünalizmin ekolojik, demokratik, cinsiyet özgürlükçü bir yaklaşımla gerçekleşebileceğini savunmaktadır. Bu yönüyle komünizm yorum ve teorisinde dile getirilen doğa ve toplum çelişkisi dışına da çıkılmış olmaktadır. Tüm bu farklılıklar, reel sosyalizmi çağrıştıran komünizm yorum ve teorisi ile komünalizm arasındaki farkı ortaya koymaktadır. O nedenle de aradaki farkı koymak için komünalizm belirlemesinin yapılması çok daha gerekli hale gelmektedir.

Sonuç olarak Ekim Devrimi'nin 94. yılını geride bırakıyoruz. Kuşkusuz Ekim Devrimi ütopya ve verilen mücadele itibariyle halkların tarihinde önemli bir yer edinmiştir. Yetmiş yılı bulan iktidarlaşma süreci içerisinde yaşananlar da sosyalizm mücadelesi açısından büyük bir kazanım yaratmıştır. Bu kazanım, halkların mücadeleleri açısından büyük bir deney ve tecrübe yaratmıştır. Bu deney sayesindedir ki, sosyalizmin devlete dayalı olarak değil, devlet dışında gerçekleşebileceği, demokrasinin de toplumun devletsiz bir şekilde örgütlenmesi olduğu gerçeği açığa çıkmıştır. Artık halklar bu deneyden yola çıkarak yollarını daha gerçekçi bir şekilde görebilmiş ve buna göre bir mücadele içerisine girme şansına ulaşabilmişlerdir. Kimilerine göre Ekim devrimi "bir varmış bir yokmuş" misali ele alınan bir olgu değildir. Bir varmış, hep varmış biçiminde ifadeye kavuşturulabilecek halkların komünal yaşam arayışlarını gerçekleştirmek üzere verilen bir mücadeledir. Tarihte benzer örnekler de yaşanmıştır. Spartaküs, Şeyh Bedrettin vb de aynı yaşam utkusu ve mücadelesi içerisinde olmuşlardır. Arayışlarını somutlaştırmaya çalışmışlardır. Bir süre somutlaştırma süreçlerini de yaşamışlardır. Daha sonra çok ciddi zorlanmalarla karşılaşmış ve bir geri çekilme içine girmişlerdir. İzledikleri yöntem istemedikleri bir sonuçla karşılaşmalarına neden olsa da, o mücadeleler devam etmiştir. Spartaküs Şeyh Bedrettin'de yaşamış, Şeyh Bedrettin Marks, Engels ve Lenin'de yaşamıştır. Aydın Ortaklar'daki ortaklaşa yaşam, Paris'te Komüne, Rusya'da Sovyetlere dönüşmüştür. Tüm bu denemeler geri çekilmelerle sonuçlanmış olsalar da, hep birbirlerinin devamı şeklinde tarih içindeki yerlerini almış ve bugün farklı tarzda da olsa yaşamaya devam etmektedirler. 94. yılında Ekim Devrimi'ni ele alırken bu bilinçle bir yaklaşım içerisinde olmak büyük önem taşımaktadır. Bu bilinçle yürüttüğümüz komünalizm mücadelesinde Ekim Devrimi'nin yaşatıldığını da burada belirtmek gerekmektedir. O nedenle de 94. yılında Ekim Devrimi her ne kadar gerçekleştiği Rusya'da reel sosyalizmin çözülmesiyle bir geri çekilme yaşamış olsa da, yaşamaya devam etmektedir. Bu yaşam sadece Rusya'da değil, tüm sosyalizm mücadelesi veren ülkelerde halkların duygu, düşünce ve bilincinde yaşamaktır.

KCK Önderi Abdullah ÖCALAN değerlendiriyor

BEYAZ TÜRK FAŞİZMİNDEN YEŞİL TÜRK FAŞİZMİNE

Baştarafı sayfa 32'de

İslami kültürün Kürt kültürel kimliğinde önemli rol oynaması da bunda etkili olmuştur. Kürt toplumunda tarikatçı eğilimlerin yüzyıllardan beri etkili olması, Yeşil Türk faşist seçeneğini daha kullanılabilir bir argüman haline getiriyordu. Diğer iki kanat faşizminin ordu içinde ve siyasi partilerdeki (CHP ve MHP başta olmak üzere) temsilcileri içteki bu iktidar kaymasına şiddetle karşı çıktılar. 2001'den 2007'ye kadar dört darbe denemesine giriştiler. Fakat ABD ve AB desteğinden yoksun olmaları başarılı olmalarına imkan tanımadı. Ayrıca AKP'nin aşırı küresel finans sermaye yandaşlığı tek seçenek olmasını, hatta tek partili iktidar olarak kalmasını pekiştirdi. AKP'nin iktidara gelmesi, devlette yeni hegemonik dönemi ifade eder. Cumhuriyet'in seksen yıllık Beyaz Türk hegemonyası, yerini yavaş yavaş ve sancılı şekilde cumhuriyetin ılımlı islamcı geçinen Yeşil Türk faşizmine bıraktı. Şüphesiz bu durum devletin tümüyle fethedildiği anlamına gelmez, fakat o yola girilmiştir. Ankara merkezli Beyaz Türk faşizmi yerine, Konya-Kayseri merkezli Yeşil Türk faşizmi yavaş yavaş fakat emin adımlarla cumhuriyetin yeni hegemonik gücü olma yolundadır. Cumhuriyetin 100. yılı olacak 2023 yılının bu hegemonya altında karşılanması daha şimdiden açıkça planlanmaktadır.

Bu yeni hegemonik dönemde Türk kimliği ulus devletçi niteliğini olduğu gibi korumakla birlikte, sünni islamcı ideolojik aygıtlarla daha da pekiştirilecektir. Asıl kimlik problemini Kürtler yaşayacaktır. Ordunun bir kanadının yeni hegemonik güçle ittifak kurması, Kürt kimliğinin bastırılıp tasfiye edilmesinde islamcı ideolojik aygıtların önemli rol oynayacaklarına inanmasından ileri gelmektedir. Diğer iki faşist ideolojik aygıtın sıfırlanması, ordunun yeni komuta kademesini buna ikna etmede etkili olmuştur. Kaldı ki, 12 Eylül darbesinin komuta kademesinin de benzer bir eğilimi vardı ve birbirleriyle organik bağları açığa çıkmış durumdaydı. Önemli olan diğer bir husus, yeni hegemonik gücün Yahudi sermayesi ve ideolojik versiyonlarıyla olan ilişkisidir. Yeni hegemonik gücün ılımlı islami yapısı ve benzer islami güçler ve iktidarlarla ilişkisinin İsrail siyonizmiyle (katı milliyetçilik) çelişkiye yol açması kaçınılmazdı. Fakat bu durum AKP'nin Yahudi sermayesi ve diğer ideolojik aygıtlarıyla bağının olmadığını göstermez. Tersine, AKP, Yahudi sermayesinin siyonist olmayan evrenselci küreselci finans kanadıyla ve evrenselci Karaim Yahudi ideolojisiyle en sıkı bağlara sahiptir; daha doğrusu, siyonist kanat yerine bu kanadın daha güçlü biçimde ikame edilmesidir. AKP herhangi bir beyaz ve ırkçı Türk partisinden çok daha fazla evrenselci Yahudi sermayesi ve ideolojik aygıtının Anadolu'daki, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki temsilcisi, acentesi konumundadır.

Unutmamak gerekir ki, bu köklü Yahudi sermayesi ve ideolojik aygıtı son dört yüz yıldan beri kapitalist modernitenin küresel hegemonyasını geliştiren ve yürüten temel güçlerin başında gelmektedir. Yüzlerce devlet iktidarı ve sermaye tekelinin oluşumunda, dolayısıyla çatışma ve savaşların çıkmasında belirleyici rolü vardır. Kapitalist modernitenin dünya hegemonyasında ideolojik ve ekonomik olarak bu denli etkili olan bir gücün, kendisi için en stratejik alan saydığı bir coğrafyada, Anadolu ve Mezopotamya'daki iktidar oluşumunda ve modernite tesisinde etkisiz kalacağını varsaymak rasyonel değildir. Nasıl ki cumhuriyetin kuruluş yıllarında laik milliyetçi bir ulus devlet inşa ettiyse ve çıkarlarına (Proto İsrail; Sovyet hegemonyacılığına karşıt ve bölgeden izole edilmiş kapalı bir iktidar yapılanması) en uygun modernite modeli saydıysa, 2000'li yıllarda da benzer amaçlar temelinde ama tersine araçlarla (yeniden düzenlenmiş Türkçü-sünni ulus devlet, dışa açılan sınırlar, bölgeye daha çok karışan ve küresel sermaye ile bütünleşen bir Türkiye Cumhuriyeti) hegemonik güç düzenlemesine gitti. Bilinmesi gereken en önemli husus, bu yeni hegemonyanın tesis edilmesinde dünya hegemonik gücünün belirleyici rol oynadığıdır.

Tarihin en kapsamlı soykırımcı özel örtülü savaşı hayata geçirilmiştir

Kürt kimliğinin bu yeni hegemonik güç döneminde tasfiyesi için yeni komplo yöntemleri denenmektedir, denenecektir. Bunun provaları ilk defa açıkça Türkiye Hizbullah'ı (Kürdistan halkının hizbulkontra dediği oluşum) adıyla 1990'larda yapıldı. JİTEM'in kurucusu Albay Arif Doğan'ın açıkça dile getirdiği gibi, hizbulkontra kendilerinin inşa ettiği bir oluşumdu. Bu oluşumun on bini aşkın insanın 'faili meçhul!' bir biçimde katledilmesinde önemli rol oynadığı herkesçe bilinmektedir. Bu deneyimden sonra AKP ile ikinci aşamaya geçildi. AKP'nin müttefikleri (ittifak ettikleri tarikat holding güçleri, özellikle F. Gülen adıyla tanıtılan, özünde devlet içi olan ve ABD'nin ülkücü siyah kontralar yerine ikame ettiği yeşil kontra) ile birlikte Kürdistan için öngördüğü temel tasfiyeci model ve bu modelin temel uygulama aracı ılımlı sünni islamcılık iken, hizbulkontra yerine yeni tetikçi güç olarak öngördüğü yapılanma ise bir nevi Kürt Haması dediğimiz oluşumdur. Yeni tasfiye planı eski Beyaz ve Siyah Türk faşist yöntemlerini tümüyle devre dışı bırakmıyor, daha çok tamamlayıcı nitelikte olup onların etkisiz kaldıkları alanları yeni baştan düzenliyor. Bu alanları 'PKK ve şehir uzantısı KCK terörüne karşı' ekonomik, sosyal, kültürel, psikolojik, askeri, siyasi ve diplomatik olarak beş-altı önemli bölüme ayırarak, daha sistemli ve yoğun olarak düzenlemeyi öngörüyor. AKP, özellikle ABD ve ordunun resmi komuta grubuyla 5 Kasım 2007 tarihli Washington ve 4 Mayıs 2007 tarihli Dolmabahçe (Başbakan Erdoğan ve dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt arasında varılan, ölünceye kadar gizli kalması kararlaştırılan protokol) protokolleriyle bu düzenlemeleri hızla hayata geçirmeye çalıştı, çalışıyor. Daha önce eşi görülmeyen hava saldırıları, ABD ile anında istihbarat paylaşımı, KCK operasyonları, DTP'nin kapatılması, sahte Kürt burjuva sivil toplum inisiyatifleri, Roj TV'ye yönelik saldırılar, AB ülkelerinde geliştirilen yaygın operasyonlar ve tutuklamalar, Kürdistan'ın her ilindeki holdingleşme, çocukların yatılı il bölge okullarına (YİBO) kapatılmaları gibi en önemli uygulama örnekleri bu yeni düzenlemenin önemli ipuçlarını sunmaktadır. Kürt gerçekliği, Kürt kimliği özünde tarihinin en kapsamlı ve her alanda (ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal, askeri, diplomatik, sportif vb) planlanmış bir özel savaş kuşatmasıyla karşı karşıya getirilmiştir. Bazı sözde demokratik açılım örnekleri (Kürtçe kurslar, yayın serbestisi, TRT-6, beyaz eşya ve kömür dağıtımı) bu soykırımı gizleyip örtülemek amacıyla geniş propagandalarla sunulmaya çalışılmıştır. Buna Güney Kürdistan'daki sermaye yatırımlarını, diplomatik ilişkileri ve üçlü ittifakları (Irak-ABD-TC, Suriye-İran-TC ittifakı; iç kuşatmayı dış kuşatmayla tamamlamak) da eklemek gerekir. Böylelikle tarihin en kapsamlı ve tüm toplumsal alanları kapsayan soykırımcı, özel, örtülü, gizli ve açık savaşı hayata geçirilmiştir.

Bürokratik cumhuriyetin çöküş dönemine denk gelen yeni hegemonik iç iktidar döneminin ideolojik, sosyal ve ekonomik alanlardaki tekelci yapılarının kuruluş dönemindeki yapılanmalardan önemli farkları vardır. Ulus devletin inşası dönemindeki resmi ideoloji pozitivist laik milliyetçilikti. Katı Darwinist görüşler hakimdi. Homojen kültür oluşturmaya karar verildiğinde, diğer kültürlerin ve bunların başında gelen Kürt kültürel varlığının tasfiyesi, Darwinist 'güçlü olanın yaşama hakkı' kanunu gereğince ilerlemecilik adına meşru sayılmaktaydı. Aynı kanun Avrupa'da ulus devletlerin inşasında da uygulanmıştı. Sonuç, resmi ideoloji dışında kalan kültürlerin soykırımlara varana dek imhasıydı. Burjuvalaşmanın bürokratik karakteri bu biyolojist görüşü daha amansız bir uygulamaya götürüyordu. Anadolu'daki soykırımlar ideolojik güçlerini bu kaba pozitivist biyolojist görüşten almışlardı. Oluşturulan yeni toplumsal yapılanmanın hegemonik gücü devlet eliyle yetiştirilen (gayri müslimlerin el konulan malları ve sermaye birikimleri bu yetiştirmede önemli rol oynar) bürokratik burjuvazidir. Başka türlü Türk burjuvazisini oluşturmak mümkün görünmemektedir. Ekonomik olarak kapalı bir iç pazar etrafında tekelci devlet kurumlarıyla sanayileşmeye öncülük tanınmıştır. Aslında ticari, mali ve sınai tekelcilik iç içe olup, dönemine göre sektörler başat kılınmaktadır. Alman kapitalistleşme modeli (devlet eliyle kapitalistleşmeye ağırlık veren model) baştan ve zorunlu olarak tercih edilmişti. İktidar tekelinin kendisi tek partili oligarşik diktaydı. Kapitalist sömürü nedeniyle bu iktidar yapısının faşizmle göbek bağının olması anlaşılır bir husustur.

1950-1980 dönemi Beyaz Türk faşizminin olgunluk dönemidir

Bu ana yapılanma alanlarında inşa edilen ulus devletçiliğin baş hedefi homojen toplum yaratmak olduğu için, bu durumda Kürt gerçekliğini bekleyen akıbet, fiziksel ve kültürel soykırımlarla tasfiye olmaktı. Kürtleri tasfiye etme sürecinin isyanlara yol açması kaçınılmaz olduğu gibi, toplumun provoke edilmesi de aynı tasfiye amacının gereğiydi. Pozitivizm gereği buna inanılmıştı. Kürt gerçekliğinin tasfiye edilmesi ilerlemecilik sayılmaktaydı. Ulus devletçi güçler bu tasfiyenin kısa zamanda tam başarılacağından emindiler. Bunun anayasadaki ifadesi "kendini vatandaşlık bağıyla devlete bağlayan herkes Türk'tür" maddesiydi. Pozitivist ideoloji görünüşte kendini dünyevi (sekülarist), olgusal ve bilimsel olarak tanımlar. Dinsel ve metafizik düşünceden sonra üçüncü ve nihai insanlık paradigması sayar. Özünde ise o da metafizik bir düşünce kalıbı olup daha dar, kaba ve dogmatik bir dünya görüşüdür. Bu gerçekliği en açık biçimde laik ve ulusçu ideolojiye dayanan Türk ulus devletinin Türklük tanımında görmekteyiz. Sanki tanrının "Ol!" emriyle her şeyin oluştuğu gibi bir zihniyetle "Türk ol!" demekle Türk olunabileceğine kendini inandırmıştır. Sosyolojik bilimsellik bu örnekte görüldüğü gibi boşlukta kalmış, pozitivist metafizikçi karakterleri çarpıcı biçimde kanıtlamıştır. Çok acımasız olarak uygulanan da bunun gereğidir. Irkçı milliyetçiliğin baş ideologu Nihal Atsız bile, Beyaz Türklerin bu uygulamasını 'Türklük dehşeti' olarak yorumlamıştır.

1950-80 dönemi, Beyaz Türk faşizminin olgunluk dönemidir. Ancak komplo ve darbelerle yürütülebilmiştir. Dış hegemonik gücün değişmesinin (İngiltere'nin yerine ABD'nin geçmesi) gereği olarak farklı bazı uygulamalar (çok partili parlamenter demokrasicilik, liberal kapitalizme açılım, laiklikten kısmi tavizler verme) gelişse de, oligarşik faşist diktatörlük esas yapısını koruyarak sürdürmüştür. Sert toplumsal ve sınıfsal çatışmalar sonuç vermemiştir. Sonuç 12 Eylül askeri darbesi olmuştur. İç ve dış konjonktür gereği (Ortadoğu'da İran Devrimi, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesi nedeniyle bozulan dış denge, içteki devrimci mücadelenin yükselişinin durdurulamaması nedeniyle iç denge) tezgahlanmış olan darbe, tarihsel anlamda Beyaz Türk faşist sisteminin çöküş sürecine denk gelmiş ve çöküşü durdurmak istemiştir. Bunun için ideolojik planda laik ulusçuluk yerine Türk-islam milliyetçiliği esas alınmış, ekonomik alanda içe kapanmacılıktan küresel tekellerle bütünleşmeye açılım sağlanmış, bürokratik ağırlıklı burjuvaziden özel sermayenin öncülüğüne geçilmiş, siyasi iktidar alanında askeri vesayet geçerli kılınmıştır. Bu düzenlemeyi sağlayan 12 Eylül Anayasası zorla kabul ettirilmiştir. Çöküş döneminin vesayetçi rejimi ağırlıklı olarak son Bülent Ecevit hükümetine kadar (1999-2002) devam etmiş ve tam bir iç savaş düzeniyle sürdürülmüştür. Türkiye toplumu üzerinde yoğun bir pasifikasyon rejimi uygulanırken, Kürdistan'da özel savaşın her türü denenmiştir. Belki de tarihin örneğine az rastlanır bir iç özel savaş rejimi (kendi anayasalarını da fiilen çiğneyerek) tesis edilmiş, dolayısıyla anayasa göstermelik kalmıştır. Hem devlet içinde (1993'te Turgut Özal ve Eşref Bitlis'in tasfiyesiyle başlayan çok kapsamlı tasfiye süreci) hem de devletten topluma müthiş bir terör (binlerce Kürt köyünün boşaltılması, zindan vahşetleri, on binleri aşan faili meçhul bırakılmış cinayetler, Sivas'ta Madımak Oteli katliamı, hiçbir savaş yasasına uymayan kontrgerilla eylemleri, yüz binleri aşan tutuklamalar, kırk bini aşan öldürülmeler) estirilmiştir. Bu temelde belki ulus devletin çöküşü önlenmiş, ama klasik anlamda devlet de devlet olmaktan çıkmıştır. Cumhuriyet aydınlanmacı anlamda zaten bir türlü inşa edilememiştir ve 1980 sonrasında da askeri vesayete teslim olmuştur.

Bu süreçte başından itibaren PKK öncülüğünde özellikle 15 Ağustos Hamlesi'yle gelişen ve çok zorlu geçen bir direniş süreciyle sadece Kürt gerçeğinin varlık olarak tasfiyesi durdurulmamış, özgürlük yolunda da önemli mesafeler kat edilmiştir. Dış hegemonik güçlerin (başta ABD, İngiltere ve Almanya) yoğun desteğiyle (karşılığında ekonomik olarak küresel finans sistemine teslim olma, bölgesel politikalarına tam destek verme, askeri alanda NATO gizli ordusu gladionun Türkiye bölümünün büyüyerek savaşta kullanılmasına onay verme) sürdürülen özel savaşta, bir avuç hain ve işbirlikçi dışında, varlık ve özgürlük savaşındaki Kürtler yalnız bırakılmış ve tecrit edilmiştir. Tüm ulus devletler katı bir biçimde çıkarlarının gereğini yerine getirip bu vahşete ya taraf olmuşlar ya da seyirci kalmışlardır. Özellikle İsrail ulus devleti, 1958'den beri yapılan gizli askeri antlaşmaları 1996'da daha genişletmiş olarak, bu özel savaşta Türk devletine desteğini ileri boyutlara taşımıştır. Kapitalist modernitenin hegemonik

(buna Sovyet Rusya da dahildir) güçlerinin desteği (çıkarları gereği) olmadan, Anadolu ve Mezopotamya'da hiçbir toplumsal kültür soykırımdan geçirilemezdi. Bunda sermayenin azami kar peşinde koşma eğilimi sonucu belirleyici olmuştur. Bu gerçeklik bütün açıklığıyla, hukuk ve ahlak dışılığıyla yüz yılı aşan bir süreden beri gittikçe yoğunlaşan Kürt kültürel soykırımında kendini kanıtlamaktadır. Sermayenin kısa süreli çıkarları için binlerce yıllık kültürel varlıklar ve toplulukların tasfiyesine ya göz yumulmuş ya da açıkça destek verilmiştir. Soykırımla ulus devlet ve sermaye tekelleri arasındaki ilişki hiçbir ülkede Kürdistan'daki kadar açık biçimde kendini sergilememiştir. Filistin Kurtuluş Hareketi bile tavizkar davranıp (Türkiye iktidarlarıyla uzlaşmıştır) gereken desteği vermemiştir.

AKP yeni dönem Yeşil Türk faşizminin inşa edici ve yürütücü gücüdür

İç savaşta rejimin aşırı yıpranması ve ABD'nin Irak operasyonu (görünüşte provokatif El Kaide örgütünün İkiz Kulelere saldırısı bahane edilse de) Türkiye'de yeni bir iktidar hegemonyasını zorunlu kılmıştır. Yeni hegemonyanın iç araçları 1970'lerden beri zaten derlenmekteydi. Türk-islam sentezinin benimsenmesi, 24 Ocak 1980 Ekonomik Kararları (küresel finans sermayesine açılım), 12 Eylül darbesi, Beyaz Türk ulus devletçi partilerin kapatılması, Genelkurmay'da kural dışı atamalar, Doğru Yol Partisi'nde Tansu Çiller operasyonu ve hükümeti, 28 Şubat süreci, Erbakan hükümetinin düşürülüşü ve en son Bülent Ecevit'in hem kişisel hem de hükümet olarak tasfiyesi bu sürecin belirgin aşamaları olarak sıralanabilir. AKP'yi böylesi aşamaların tüm iç ve dış unsurlarının bir düzenlemesi olarak değerlendirmek büyük önem taşır. Bu, Türkiye çağdaş tarihinin cumhuriyet hamlesi kadar önemli bir hamledir; o ayarda bir dönüşümün adıdır. Nasıl ki CHP Tanzimat, Birinci ve İkinci Meşrutiyet ve ulusal kurtuluş sürecinin merkezi devlet partisiyse, AKP de aynı süreçlerde çoğunlukla muhalif kalmış, Abdülhamit rejimiyle uzlaşmış, Alman hegemonyasına karşı İngiltere hegemonyasını esas almış, laik ulusçuluğa karşı islami milliyetçiliği geliştirmiş, siyonist milliyetçiliğe karşı Karaim Yahudi evrenselciliğiyle ittifak kurmuş, ordunun 12 Eylül darbesinde desteklediği Türk-islam ideolojisini kendine destek yapmış, bizzat ordunun 28 Şubat süreciyle radikal millici Necmettin Erbakan'ın partisini parçalaması sonucu hayat bulmuş uzun bir sürecin merkezi ulus devlet partisidir. Deniz Baykal önderliğindeki CHP'nin ana muhalefet partisi olması karşılığında, R. Tayyip Erdoğan'ın önderliğinde kurulmuş stratejik hegemonik bir parti kimliğiyle, yeni dönem Yeşil Türk faşizminin inşa edici ve yürütücü gücü olarak, uzun bir tarihi geçmişe dayanan, hegemonik iç ve dış güçlerin desteğini arkasına alarak iktidara oturmuş bir partidir.

AKP önderliğinde somutlaştırılmaya çalışılan rejime ikinci cumhuriyet veya ılımlı islam cumhuriyeti demek erken bir yorum olacaktır. Esas karakteri idea edilmesine ve anayasada ifadesini bulmasına rağmen, rejim hiçbir zaman demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti haline gelememiş, kuruluşundan beri oligarşik faşist karakterini hep korumuştur. Cumhuriyet rejimi klasik anlamda hep bir ad olarak kalmıştır. Özellikle demokratik cumhuriyet haline gelememiştir. Tıpkı CHP hegemonyasına karşı olduğu gibi, AKP hegemonyasına karşı da demokratik cumhuriyet ve anayasası mücadelesi gündemde olacaktır. Dolayısıyla yaşanan sürece oligarşik dikta ile ona karşı verilen demokratik cumhuriyet mücadelesi dönemi demek daha doğru olacaktır. Her ne kadar ısrarla ve çok bilinçli medyatik çarpıtmalarla seksen yıllık Beyaz Türk faşizminin alternatifi olarak sunulsa da, bu rejimi özünde uyuştuğu renk farkıyla sürdürme kararındadır. Yıpranan, içte ve dışta desteklerinin önemli bir kısmını yitiren Beyaz faşist rejimin hem gizli desteği hem de yıpranmasının doğal sonucu olarak, AKP'nin Yeşil faşist rejiminin önü, yolu açılmıştır.

AKP iktidarının ilk sekiz yılı CHP'nin ilk sekiz yılına (1923-31) çok benzemektedir. İkisinde de tek partili rejim egemendir. Tıpkı 1931'den itibaren (M. Kemal'in Serbest Fırka denemesine rağmen) ağırlaşan İsmet İnönü ve Recep Peker faşizmi gibi, AKP'nin de 2011 seçimlerinden itibaren (Hitler'in 1933 seçimlerindeki konumuna oldukça benzemektedir) diktatoryasını yoğunlaştırma ve kendi anayasasıyla pekiştirme olasılığı yüksektir. Yine tıpkı dönemin CHP'sinde olduğu gibi sürecin sancılı geçmesi ve iç çelişkilerin artması (Mustafa Kemal ile İsmet İnönü arasında olduğu gibi) AKP'yi farklı rotalara saptırabilir. R. Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül çekişmesi gelişebilir. Demokratik uzlaşıya yatan bir kesim ayrışabilir. Demokratik Türkiye ve Demokratik Anayasa olasılığı da ciddi bir seçenek olarak gündemde ağırlığını hissettirebilir. AKP'nin hegemonik iktidarı henüz kesinleşmediği gibi, demokratik anayasal bir rejimin kaderi de kesinleşmiş değildir. Her iki olasılıktan hangisinin kesinlik kazanabileceğini hegemonik güçlerle Türkiye'nin demokratik, sosyalist ve Kürdistan'ın Demokratik Özerklik mücadelesinin durumu belirleyecektir.

Yeni hegemonik iktidar döneminde Kürt varlığı ve özgürlüğünü tasfiye amaçlı özel savaş rejimi daha da güçlendirilerek yürütülecektir. Zaten AKP'nin ordu şahsında rejimin eski iktidar sahipleriyle yaptığı uzlaşmanın temelinde Kürt varlığının (ontolojik gerçeklik) ve özgürlüğünün (bilinç ve örgütlülük) tasfiyesi ve kültürel soykırımın sürdürülmesi yatmaktadır. İktidar başka türlü AKP'ye teslim edilemezdi. 1925'teki siyonist milliyetçilik ve Türk ulusçuluğu arasındaki uzlaşmanın temelinde de Kürt varlığının inkarı ve isyancı güçlerin şiddetle tasfiye edilmesi yatmaktaydı. Bu uzlaşma AKP döneminde sadece olduğu gibi kabullenilmekle kalmamış, islami argümanlarla daha da güçlendirilerek devam ettirilmiştir. Özcesi, her üç ana akım milliyetçiliklerin (siyonist ve Türk ulusçuluğu, ırkçı Türk milliyetçiliği ve Türk-islam milliyetçiliği) ortak paydası Kürtlerin kültürel soykırımıdır. Her üç milliyetçilik diğer tüm konularda birbirlerine karşı darbe yapıp kanlı mücadelelere girseler de, Kürt gerçekliği karşısında hep ortak tavır alırlar. Faşist rejimin 'tunç yasası' denen olgu budur. Bu yasayı tanımayan hiçbir güce sistem içinde yaşama ve siyaset yapma hakkı tanınmaz.

AKP Kürt gerçekliğini tasfiye etmeyi amaçlayan ulus devlet partisidir

AKP hegemonyasının daha değişik taktik uygulamaları ortak stratejiye (Kürt varlığı ve Özgürlük hareketinin tasfiyesi) ters düşmediği gibi, bu stratejiyi daha yaratıcı biçimde başarıyla uygulamak için giriştiği taktik manevralar olmaktadır. Örneğin R. Tayyip Erdoğan 2005'te Amed'de önce "Kürt sorunu bizim de sorunumuzdur" diyerek Kürt halkının önemli desteğini arkasına aldıktan sonra, 2006'da çocuklar ve kadınları kapsamına alıp daha da geliştirilen TMK'yı (Terörle Mücadele Kanunu'nu, tüm cumhuriyet dönemlerinin anti Kürt yasalarının en şiddetlisini) sinsice çıkarmaktan çekinmedi. Çocukların ilk defa yaygın olarak tutuklanmaları, KCK operasyonları, hava saldırıları bu stratejinin gereğidir. Psikolojik savaşın her türlüsü, işbirlikçi bir Kürt sermayenin hem Güney hem de Kuzey Kürdistan'ın önemli kentlerinde çekim merkezi olarak oluşturulmaya çalışılması ve sahte Kürtçü sivil toplum örgütlerinin kuruluşu da bu yeni stratejiyle yakından ilgilidir. Buna işbirlikçi Kürt medyasını da (psikolojik savaş araçları) eklemek gerekir. Spor ve sanatın birçok dalı da benzer stratejik amaçlarla kullanıma açılmıştır. Belki de en vahim uygulama, hizbulkontra yerine Kürt Haması'nın oluşturulması deneyimleridir. Dinci yayın ve örgütlenmelerin temel hedefi, son aşamada KCK'ye karşı kendi Kürtçü Hamas'ını kurup harekete geçirme ve başat kılmadır. Örneğin Filistin'de mücadeleyle hiçbir ilgisi olmayan, MOSSAD'ın FKÖ'yü zayıf düşürmek için kurdurduğu Hamas, bugün FKÖ'yü ve özellikle temel güç olan El Fetih'i tasfiyenin eşiğine kadar getirmiştir. Aynı model Kürdistan'da KCK'ye karşı geliştirilmeye çalışılmaktadır. Yeni dinci liseler ve Kuran kursları da bizzat açıklandığı gibi bu amaçla aceleyle tesis edilmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığı tüm camileri kültürel tasfiyeciliğin hizmetine sokmuştur. Din tamamen politize edilip Kürt varlığının inkarında ve özgürlük mücadelesinin karalanmasında kullanılan bir araç durumuna indirgenmiştir.

Benzer yüzlerce uygulama yeni hegemonik gücün sadece niyet ve politikalarını değil, çok tehlikeli tasfiyeci uygulamalarını da açıkça ortaya koymaktadır. Nasıl ki CHP 1925-40 döneminde Kürt direnmesi ve varlığının kanlı tasfiyeci ulus devlet partisiyse, 2000'li yıllardan itibaren AKP de aynen ve daha da ağırlaştırılmış koşullar temelinde Kürt gerçekliğini ve Özgürlük hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan ulus devlet partisidir. Şüphesiz içindeki bazı aykırı sesler ve farklı dönemsel uygulamalar stratejik amacını değiştirmemekte, bilakis doğrulamaktadır. AKP'nin 2002 yılının sonundan itibaren PKK içinde yürüttüğü tasfiye hareketi (ABD, Güney Kürdistan otoritesi ve PKK'li işbirlikçi tasfiyeci unsurlarla yürütülen tasfiye girişimi), 2006'dan beri diyalog adı altında DTP ve KCK'nin Avrupa temsilcileriyle sürdürülen ve Abdullah Öcalan'a kadar yansıyan görüşmeler, bazı devlet yetkililerinin iyi niyetine rağmen, aynı stratejinin duvarlarına çarparak boşa çıkarılmıştır. Açık ki, bu barış düşmanı tasfiyeci strateji terk edilmedikçe, yeni AKP hegemonyası altında özel savaş yoğunlaşarak devam edecektir. AKP ve dayandığı iç ve dış güçler barış konusunda stratejik bir yaklaşımı kamuoyuna açıkça deklere etmedikçe ve demokratik bir anayasa için bağlayıcı kararlar almadıkça, Kürt gerçekliğine ve Özgürlük hareketine yönelik sergilenecek her tutum, eylem ve söylem tasfiyecilikten öteye bir anlam ifade etmeyecektir.

Sonuç olarak, çağdaş Kürt gerçekliğine ve Özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşın son iki yüz yıllık deneyimi giderek daha da ağırlaşan bir kültürel soykırıma dönüşmüştür. Kürt varlığı ve özgür yaşam tutkusu, amansız soykırım hamleleri altında kendisini sürdürmeye çalışmıştır. Çağdaşlaşan (modernleşen) Osmanlı İmparatorluğu döneminde başlatılan Kürdistan beylik, aşiret şefliği ve şeyhlik otoritelerini tasfiye etme hareketleri, giderek Kürt kültürel gerçekliğinin tasfiyesine yönelmiştir. Cumhuriyetin ilk döneminde Beyaz Türk faşizmi bu politikayı daha da derinleştirerek tüm topluma yaymış, Kürtleri ulus devletin içinde eriterek yok etmenin eşiğine kadar getirmiştir. Buna karşı gelişen direnmeler, dayandıkları sosyal temel ve önderliklerinin karakteri nedeniyle tasfiyeyi daha da derinleştirmekten öteye sonuç vermemiştir. Olgunluk döneminde Kürt gerçeğini inkar etme temelinde varlıklarına izin verilen işbirlikçi katmanlar daha da geliştirilerek kültürel soykırım derinleştirilmiştir. 1980'lerden itibaren içine girilen çöküş döneminde, ABD'nin kendi çıkarları temelinde sağladığı destekle eşi görülmedik özel savaş yöntemlerine başvurularak, Kürtlük sadece Özgürlük hareketi olarak değil, bizatihi varlık (dil yasağında görüldüğü gibi ontolojik varlık olarak da) olarak sona erdirilmeye çalışılmıştır. Bu eşi görülmemiş kırım hareketlerine karşı PKK öncülüğünde geliştirilen Özgürlük hareketi, birçok eksikliğine ve yanlışlıklarına rağmen, sadece Kürt kültürel varlığını kesinleştirmekle kalmamış, özgürleşen varlık olarak da önemli bir aşamaya taşımıştır. Bu yönlü gelişmeler diğer Kürdistan parçalarını da etkisi altına almış; Irak Kürdistan'ında ulus devletçi yanı ağır basan bir siyasi oluşuma yol açarken, İran ve Suriye Kürdistan'ında halkın büyük uyanışı, Özgürlük hareketine katılımı ve demokratik özerkliklerini geliştirmeleriyle sonuçlanmıştır.

Türk hegemonik güçlerinin KCK'ye karşı tasfiyeci özel savaşının önümüzdeki dönemde stratejik, politik ve toplumsal açıdan önemi büyük olan gelişmelere yol açacağı kesindir. Stratejik barış kararı verilmezse, Kürdistan somutunda ve giderek komşu coğrafyalarda gelişecek olan en önemli bir olasılık da demokratik modernite perspektifli Devrimci Halk Savaşı'nın üst boyutlarda gelişimidir; öz savunma savaşıyla iç içe demokratik özerk yönetimlerin ekonomik, sosyal, kültürel, hukuksal ve diplomatik boyutlarda geliştirilmesidir.

TC'de hegemonik iktidar kayması

Anadolu'da 1920'lerin başlarında verilen Türk-Kürt ulusal kurtuluş savaşımı sonrasında Osmanlı devlet enkazı üzerinde Misak-ı Milli çerçevesinde demokratik cumhuriyet şansı doğmuştu. 1919'daki Amasya Tamimi ile Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bu yönde temel adımlar atılmıştı. 1920'de açılan TBMM'nin ilk Anayasası'nda (1921) kurulacak rejimin demokratik nitelikleri açıkça yansıtılmaktaydı. Kürtlere ilişkin 10 Mart 1922 tarihli Kürt Özerklik Yasası TBMM'de ezici çoğunlukla kabul edilmişti. M. Kemal 1924 başlarında düzenlediği İzmit Basın Konferansı'nda, Kürtler için çözüm modeli olarak sınırlara dayanmayan en geniş 'muhtariyet'ten, yani Demokratik Özerklikten bahsetmekteydi. Misak-ı Milli kapsamında olan bugünkü Irak Kürdistan'ı üzerinde İngilizlerle varılan uzlaşma sürecinde, Kürtlere yönelik en tehlikeli komplo sürecine de adım atıldı. İngilizlerin M. Kemal önderliğine dayattığı 'ya cumhuriyet ya Musul-Kerkük' ikilemi bu komplonun temelindeki politik girişimdi. Sonuçta Musul-Kerkük'ün İngilizlere bırakılmasına karşılık, TC'nin payına düşen Kürdistan'ın inkarı ve imhası oldu. Bu ikilem cumhuriyeti hızla tek parti diktatörlüğünün kılıfı haline getirdi. 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait önderliğine düzenlenen komployla Kürtlerin ipi çekildi. Bundan

"Türk hegemonik güçlerinin KCK'ye karşı tasfiyeci özel savaşının önümüzdeki dönemde stratejik, politik ve toplumsal açıdan önemi büyük olan gelişmelere yol açacağı kesindir. Stratejik barış kararı verilmezse, Kürdistan somutunda ve giderek komşu coğrafyalarda gelişecek olan en önemli bir olasılık da demokratik modernite perspektifli devrimci halk savaşının üst boyutlarda gelişimidir"

önceki ilgili bölümlerde üzerinde uzun uzadıya durduğumuz bu konuyu ana tezler halinde değerlendirirsek:

a- İttihat ve Terakki'nin İkinci Meşrutiyet iktidarında Yahudi kadro ve sermayesince desteklenen Jön Türklerin, yani genç Türk burjuvazisinin gelişmesi cumhuriyetle birlikte daha da hızlandı. Ulusal kurtuluş savaşında müttefiki olan komünistleri, ümmetçileri ve Kürtleri sadece iktidardan dışlamakla kalmadı, ötekileştirdi. Sadece İngiltere destekli Yahudi siyonist kadrolarla sermayedarları kendisine müttefik seçti. İktidar ve ekonomik tekel esas olarak bu iki güç arasında paylaşıldı. Yahudiler açısından bu sistem Pro-İsrail anlamına gelmektedir. Rejime verilen İngiliz desteği de bu çerçevededir. Asıl müttefiklerinden kopartılan ve çeşitli komplolar ve suikastlarla etkisizleştirilen M. Kemal sembolü, tanrısal nitelikler atfedilerek Çankaya'daki yeni tapınağa mahkum edildi. Cumhuriyetin diğer kurucu kadrolarınca oluşturulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (1925) ve Serbest Fırka (1930) tasfiye edilerek, tek partili pro-faşist Beyaz Türk rejimi kesinleştirildi. Cumhuriyet'in demokratik inşa şansı böylece ortadan kaldırıldı.

b- Bu rejimi gerek Osmanlı dönemine gerekse cumhuriyete yol açan ulusal kurtuluş savaşındaki rollerine ihanet sayan Kürtler, kendilerini 15 Şubat 1925 komplosuyla karşı karşıya buldular. Kürtler tarihte Türklerle karşılaştıklarında, ortak stratejik çıkarlar nedeniyle hep ortaklığa yakın bir müttefiklik statüsünde yaşamayı tercih etiler. Bu yaşamı fethedildikleri ve zorla boyun eğdirildikleri için değil, çıkarlarına uygun buldukları için benimsediler. Malazgirt (1071), Çaldıran (1514) ve Ridaniye (1517) savaşları ile ulusal kurtuluş savaşının (1919-22) neredeyse beş yüz yıllık aralıklarla aynı stratejik gerekçeler temelinde ortaklaşa girişilmiş ve kazanılmış savaşlar olması bu gerçekliği doğrular. Türk-Kürt ilişkileri tarih boyunca karşılıklı rızaya dayanan ve güçlü stratejik, dinsel, siyasal, ekonomik ve kültürel temelleri bulunan ilişkilerdir. Kürtler pro-faşist Beyaz Türk komplosuyla birdenbire tek taraflı bir inkar ve imha çemberine alınınca, varlıklarını savunma konumuna düştüler. Bu sürece isyan bile denilemezdi. Tek taraflı komplolarla yürütülen ve amacı Kürtleri etnik ve ulusal kimlik olmaktan çıkarmak, yani tasfiye etmek olan saldırılar karşısında daha da ezilmekten kurtulamadılar. 1938'lere kadar fiziki olarak sürdürülen bu inkar ve imha kampanyası, daha sonrasında ağırlıklı olarak asimilasyonist yöntemlerle sürdürüldü. Kürtler Kürt olarak tüm askeri, siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel sahalardan silindiler. Kürtçe adlar bile yasaklandı. Pazarlarda bile dillerini kullanamaz oldular. Homojen, tek tip vatandaşlık üzerinden bir ulus devlet inşa ediliyordu. Açık ki, Prusya modelini esas alan bu devlet, Hitler'le varılan Alman faşist devletinin de protipini oluşturuyordu. Öyle kökleşti ki, tüm cumhuriyet tarihi boyunca sağcısı, solcusu, islamcısı ve liberali ile bu modelden etkilenmeyen düşünce, siyasi elit ve çevre kalmamış gibidir. Kısacası bu döneme Birinci Cumhuriyet dönemi de diyebiliriz. Banisi yani kurucusu 1930'ların pro-faşist CHP'sidir. Değişik pratiklerle de icra edilse, bu sistem 1980'lere kadar taşınabilmiştir.

c- 12 Eylül 1980 askeri darbesi, içte halkların artan muhalefeti, dışta değişen Ortadoğu konjonktürü (İran İslam Devrimi, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali) nedeniyle ilk cumhuriyetin 'laik Beyaz Türk milliyetçiliği' yerine 'Türk islam-Yeşil Türk milliyetçiliği'ne dayalı ikinci cumhuriyetin inşasına girişti. Bu girişimin hedefinde de esas olarak demokratik ve sosyalist Türk muhaliflerle Kürt ulusalcı muhalifler vardı. Ümmetçileri, daha doğrusu islamcı evangelistleri (musevi-islam yenilikçi tarikat) kendisine ideolojik zemin seçti. Aslında Nurculardan tutalım tüm Nakşi ve Kadiri tarikatları kendilerini hızla yenileyip ABD'deki hıristiyan-yahudi evangelistlerin Türkiye versiyonu olan modern islami-yahudi ekolüne dönüştüler. 12 Eylül faşizminin esas ideolojik zemini bu ekoldür. Reagan-Thatcher-Kohl hegemonyasının Türkiye versiyonu oluşturulmuştu. Bu yeni sistemde ilk etapta demokratik ve sosyalist güçler tasfiye edildikten sonra, tümüyle PKK öncülüğünde direnişe geçen Kürtlere yüklenildi. Cumhuriyetin bir nevi 1925-38 süreci tekrarlanır gibiydi. Yani 1984-98 döneminin ikinci cumhuriyeti, birinci cumhuriyetin 1925-38 döneminin tekrarıydı. Sistemin çıkmazını gören ve siyasi yöntemle çözümden yana olanların tasfiyesiyle birlikte rejim kendini iyice kurumlaştırdı. İkinci cumhuriyet de faşizm ile sonuçlandı. Fakat bu seferki ideolojik maya beyazdan yeşile çalmaktaydı. Daha muhafazakar bir cumhuriyet anlamını da taşımaktaydı. Kürtlerin payına düşen aynı inkar ve imha siyasetiydi. 1925-45 döneminde inkar ve imha politikasının arkasındaki küresel hegemonik güç, esas olarak küresel sistemin de hegemonik gücü olan İngiltere'ydi. İkinci cumhuriyetin arkasındaki küresel hegemonik güç ise, yine küresel sistemin de hegemonik gücü olan ABD'ydi. Hegemonik sistemin 1920'lerden beri Kürtlere biçtiği 'sorunlu tutma statüsü' 2000'lerin başlarına kadar değişmeden sürdü.

> **"AKP kendisinden önceki bütün devlet partilerinden daha fazla devlet partisi, hükümeti de tüm önceki hükümetlerden daha fazla 'özel savaş' hükümetidir. JİTEM bağlantılı Hizbullah tetikçi örgütünden daha kapsamlı bir islami kontra örgütlenmesi peşindedir. Başta Diyanet İşleri'nin kadrolu imamları olmak üzere, birçok tarikat cemiyetinin üyelerini Hamas tarzı bir çatı örgütlenmesi halinde çok amaçlı olarak kullanmaktadır"**

AKP hegemonik iktidarını kendi anayasasıyla taçlandırmak istemektedir

d- 1980 darbesiyle başlayan İkinci Cumhuriyet değişimi, 2000'lerin başlarında yaşanan şiddetli bir bunalımla birinci cumhuriyetten kopmayı yaşadı. Birinci cumhuriyetten kalma ideolojik, politik, ekonomik ve sosyal yapılar krizden ağır darbe alarak zayıf düştüler. ABD'nin de destek vermesiyle temeli 1980 öncesinde atılan evangelik islam-yahudi ideolojik ve ekonomik tekelleri, AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi) somutunda devlet iktidarına da el attılar. Zayıf düşen birinci cumhuriyet'in zihniyet ve kurumlarına karşı ikinci cumhuriyetin ideolojik ve altyapısal kurumlarını hızla inşa etmeye yöneldiler. AKP iktidarı denilen olgunun arkasında ABD neoconlarıyla (yeni liberal muhafazakarlar) hızla palazlanan Anadolu Konya-Kayseri merkezli sermaye tekellerinin işbirliği yatmaktadır. Bir anlamda 1923'lerden beri iktidardan dışlanan islamcı anlayışa devletin kapısı tekrar açılmış oluyordu. Fakat sosyalistler, radikal demokratlar ve kolektif Kürt kimlik ve özgürlükçülerine devlet kapıları sımsıkı kapalı tutulmaya devam ediyordu. AKP bir anlamda CHP'nin birinci cumhuriyetteki rolünü daha kısa bir süre içinde ikinci cumhuriyette oynamış olmaktadır. Şüphesiz sermaye ve iktidar tekelleri arasında bir hegemonik kaymadan bahsedilebilir. İki hegemonik güç arasında elbette Çin Seddi yoktur. Cumhuriyetin birçok ideolojik ve politik kurumunu ortaklaşa paylaşmaktadırlar. Fakat yine de aralarında önemli farklar, dolayısıyla çelişkiler vardır. Görünüşte çatışmalar laiklik-şeriat ekseninde, daha çok da sembolleşmiş olarak türban tartışmalarında geçmektedir. Özünde ise iki hegemonik kesim arasında ciddi ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel çelişkiler vardır. Çelişkiyi tarihsel arka planıyla bağlantılandırırsak, osmanlı-cumhuriyet çelişkisi yeni osmanlılar-laik cumhuriyetçiler çelişkisi olarak devam etmektedir. AKP'yi 12 Eylül rejiminin ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel kurumlaşması olarak değerlendirmek daha gerçekçidir. Birinci cumhuriyetin CHP'si neyse, 12 Eylül'ün ikinci cumhuriyetinin AKP'si de odur. AKP hegemonik iktidarını kendi anayasasıyla (aslında 12 Eylül anayasasının liberal versiyonudur) taçlandırmak istemektedir. 2011 seçimlerinin temel hedefi budur.

e- AKP hegemonyasının Kürt politikası CHP hegemonyasının politikalarından farklı değildir. Her iki parti de Kürtleri inkar ve imha politikasını eskisi gibi sürdüremiyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü ve bastırılamayan mücadelesi yatmaktadır. Yoksa kendisine kalsa, AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'ninkinden geride kalmaz. Hatta bazı yönleriyle, özellikle dinci ideoloji fanatikliğiyle (hizbulkontra örneğinde görüldüğü gibi) CHP'ninkine taş çıkartır. PKK'de yaşanan 2002-2004 tasfiyeciliğinin arkasındaki teşvik edici güç esas olarak AKP'dir. Yine devlet içinde başlayan siyasi çözüm arayışlarını tıkayan güç de esas olarak AKP'dir. Devletin çözüm eğilimini kendi hegemonik tırmanışı için kullanmaktadır. Hem bu eğilimin içeriğini sulandırmakta, hem kendi propagandası için kullanmakta, hem de içini boşaltıp boşa çıkarmaktadır. Bu yönüyle daha açık tavırlı MHP ve CHP'den çok daha tehlikeli olmaktadır. Ergenekon davalarını da aynı amaçla kullanmaktadır. Gerçek darbecilerle Kürt tasfiyeciliğinde uzlaşıp ayak takımını yargılar gibi gözükerek meşruiyet kazanmaktadır. Ordunun vesayetine karşı çıkması ve demokratik davranması söz konusu değildir. Kürt meselesinin bastırılmasında orduyla uzlaşma, ilk defa AKP döneminde daha planlı ve kapsamlı olarak hayata geçirildi. Bu politikanın kilit kavramlarından biri olan 'bireysel ve kültürel haklar', özünde Kürt sorununu çözme adı altında kolektif ve özgür Kürt kimliğini tasfiye etme planını ve uygulamalarını maskelemek içindir. 2002-2004 tasfiyeciliğinin boşa çıkarılmasından sonra geliştirilen 'bireysel ve kültürel haklar' çözümü, KCK çözümüne karşı ordunun komuta kesimiyle birlikte ABD, AB, Irak Arap ve Kürt yönetiminin desteğiyle (ayrıca İran ve Suriye ile başka destekleyici bir ittifak daha devreye sokuldu) 2005'ten itibaren uygulamaya konuldu. Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın deyimiyle 'teröre karşı askeri, politik, ekonomik, kültürel, diplomatik ve psikolojik boyutlarda topyekun bir seferberlik ve mücadele' dönemine geçildi.

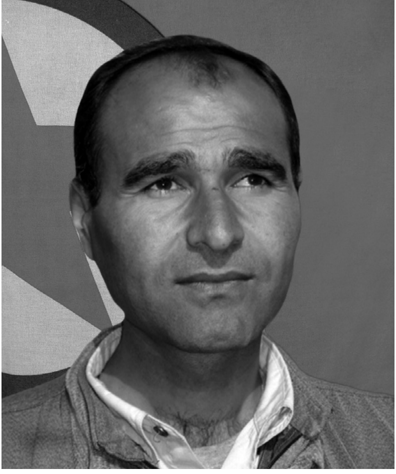
AKP hükümetinin hiçbir hükümetin yükümlenmeye cesaret edemediği kapsamda kendi gladiosunu da (beşinci gladio savaşı dönemi) oluşturarak yürüttüğü bir savaş söz konusudur. AKP savaştan vazgeçmedi; savaşın kapsam ve boyutlarını geliştirip derinleştirerek devam ettirdi. AKP kendisinden önceki bütün devlet partilerinden daha fazla devlet partisi, hükümeti de tüm önceki hükümetlerden daha fazla 'özel savaş' hükümetidir. JİTEM bağlantılı Hizbullah tetikçi örgütünden daha kapsamlı bir islami kontra örgütlenmesi peşindedir. Başta Diyanet İşleri'nin kadrolu imamları olmak üzere, birçok tarikat cemiyetinin üyelerini Hamas tarzı bir çatı örgütlenmesi halinde çok amaçlı olarak kullanmaktadır. Ekonomi üzerindeki denetimini özel savaşın hizmetinde yürütmektedir. Dinsel yaşam kültürünü aynı amaçla değerlendirmektedir. Diplomasinin ağırlık merkezi aynı yönde işletilmektedir. Özcesi, hükümetin faaliyetlerinin merkezinde Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi vardır.

AKP hükümeti sadece adım adım devlet iktidarını ele geçirmiyor, aynı zamanda hegemonikleştiriyor. Tıpkı cumhuriyetin kuruluş döneminde olduğu gibi çöküş sürecinde de iktidarı hegemonikleştirerek sürdürmek istiyor. Kuruluş sürecinde Kürtlere yönelik tasfiye hareketi nasıl Beyaz Türk faşist hegemonyasına götürdüyse, faşizmin çözülüş sürecinde de Kürt özgür kimlik hareketi hedeflenerek aynı hegemonya yeniden inşa edilmektedir. Kürtlerin tasfiye edilmesi, cumhuriyeti tüm aydınlanmacı ve demokratik özünden uzaklaştıran etkenlerin başında gelmektedir. Nasıl ki Kürtlerin tasfiyesi cumhuriyetteki tüm olumsuz gelişmelerin temel etkeniyse, tersi de doğrudur. Yani başta demokratikleşme olmak üzere, cumhuriyetin olumlu temelde ilerlemesi de Kürtlerin özgürleştirilmesiyle bağlantılıdır. Doksan yıllık cumhuriyet tarihi, bu gerçeği bütün çıplaklığıyla artık gün yüzüne çıkarmış bulunmaktadır.

f- Önümüzdeki aşamada TC tam bir yol ayrımıyla karşı karşıya gelecektir. Kuruluş aşamasında İngilizlerce anti Kürt savaşımına yönlendirilen cumhuriyet, ne yazık ki yine aynı İngiltere ve bir numaralı müttefiki olan ABD tarafından yönlendirildiği anti Kürt savaşımıyla kendini daha büyük bir çıkmazın içinde bulacaktır. Zaten ikinci cumhuriyetin son otuz yılı bu çıkmaz içinde debelenmekle geçti. Yaşanan sadece 'düşük yoğunluklu savaş' değildi; toplumsal değerlerin hücrelerine kadar ayrışması ve yozlaşmasıydı. Çöküş veya çözülüş kavramlarından daha ağır bir toplumsal çürüme ve dağılma yaşandı. Bir gladio organizasyonu olarak kendini icra eden irade her tipten karanlık bir rejim olabilir, ama asla cumhuriyet rejimi olamaz. Savaşta ısrar ancak gladionun son hamlesi olabilir ki, bunun da bertaraf edilmesi için sadece kozmik odadan çıkarılıp aydınlatılması yeterlidir. Cumhuriyetin önündeki kavşakta beliren ikinci yol, ulusal kurtuluş savaşında yaşanan demokratik birlikteliğin tekrar cumhuriyetin temeli yapılarak yürünecek yoldur. Cumhuriyeti cumhuriyet yapan 1919-22 yıllarındaki ulusal demokratik savaş ittifakıdır. Antihegemonik yönü de olan bu ittifakın reddi, demokratik cumhuriyet şansının kaybedilmesi ve yerine komplocu, pro-faşist ve gladiocu darbe ve çete iktidarlarının kurulmasıyla sonuçlanmıştır. Defalarca denenip başarısızlığı kanıtlanan bu yolun cumhuriyetin gerçek yolu olamayacağı açıktır. Daha başlangıçta içine girilmesi gereken demokratik cumhuriyet yolu, önümüzdeki aşamada toplumsal barışın ve sorunların çözümünün yegane yoludur. AKP ve hükümeti için son şans olan bu yolda KCK bir engel değil, çözüm fır-

Sömürgecilerin topyekun imha savaşına karşı topyekun yurtseverlik direnişini geliştirelim

Adı, soyadı: **Rüstem OSMAN**
Kod adı: **Rüstem Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Serêkaniyê, 1965**
Mücadeleye katılım tarihi: **1987 Lübnan**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 2011 Xakurkê**

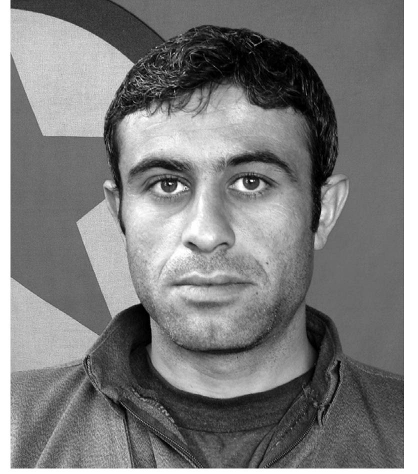
Adı, soyadı: **Guhar ÇEKİRGE**
Kod adı: **Çiçek Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şirnax, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, Şirnax**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 2011, Xakurkê**

Adı, soyadı: **Yücel HALİS**
Kod adı: **Alişêr Koçgiri**
Doğum yeri ve tarihi: **Sêwaz, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 2011, Xakurkê**

Adı, soyadı: **Rındihan KAYRA**
Kod adı: **Nazlıcan Amara**
Doğum yeri ve tarihi: **Êlîh, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002, Êlîh**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 2011, Xakurkê**

Adı, soyadı: **Emrah BAYER**
Kod adı: **Baz Mordem**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Romanya**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 2011 Kato-Colemêrg**

Halkımıza ve komuoyuna

Önderliğimizin ve hareketimizin bütün barışçıl çabalarına rağmen Kürt sorununun çözümünde savaş, şiddet ve baskı yönteminden vazgeçmeyen AKP hükümeti Önderliğimize ağır tecrit, hareketimize savaş, halkımıza ve Kürt siyasetine ise polis terörü, işkence ve tutuklama ile başlattığı topyekun taarruzu sürdürmektedir. Bu çerçevede 17 Ağustos'tan bu yana, taşeronluk karşılığında uluslararası güçlerden elde ettiği teknoloji ve istihbarat imkanlarına dayanarak hareketimize karşı hava saldırılarını devam ettirmektedir. Bu hava saldırılarında daha önce HPG'nin kamuoyuna açıkladığı gibi Haftanin'de 5, Zagros'ta 3 ve Xakurke'de 4, Xinere'de 1 kaybımız yaşanmıştı.

En son 10 Ekim tarihinde Xakurkê-Xinere alanına dönük gerçekleştirilen bir hava saldırısında, içinde hareketimizin yönetim üyelerinin de bulunduğu ağır bir kaybın yaşanmış olduğunu derin üzüntüyle ifade etmek istiyoruz. Bu alçakça saldırıda KCK Yürütme Konseyi Üyesi Rüstem Cudi (Rüstem Osman), HPG Askeri Konsey Üyesi Çiçek Kıçı (Guhar Çekirge), HPG Askeri Konsey Üyesi Alişer Koçgiri (Yücel Halis) ve HPG'nin değerli militanlarından Nazlıcan, Eşref, Roj Amara ve Dr. Amara arkadaşlarımız şehit düşmüşlerdir. Ayrıca 8 Ekim günü Kato Marinos alanında yaşanan çatışmada şehit düşen, KCK Yürütme Konseyi eski üyesi değerli komutan Baz Mordem ve Bager Tatvan arkadaşların şehadetleri de yaşanmıştır.

Bu değerli öncü konumundaki arkadaşlarımızın şehadeti bizler için ciddi bir kayıp ve acı verici bir olaydır. Bu değerli komutan ve savaşçı arkadaşlarımızın şehadetinden dolayı başta aileleri olmak üzere tüm Kürdistan halkına başsağlığı diliyoruz. Onların anısını, Özgürlük mücadelesini yükselterek yaşatacağımız sözünü tüm kamuoyun önünde veriyoruz.

Yurtsever Kürdistan Halkı!

HPG yönetimi, bu değerli arkadaşların anısına misilleme eylemi yaptıktan sonra kamuoyuna açıklanmasını karar altına almış ve bu amaçla Çelê alanına dönük "Şehit Çiçek Harekatı" ile başarılı bir biçimde kapsamlı bir devrimci operasyon gerçekleştirerek bu kahraman öncü militanların anısına nasıl sahip çıkılacağını herkese göstermiştir. Kan dökmekten vazgeçmeyen sömürgeci AKP devletinin şunu çok iyi bilmesi gerekir ki, bu hareketin her konsey üyesinin şehadeti karşılığında Çelê eylemi gibi eylemler sürekli yapılacaktır. Hareketimizin ulaşmış olduğu askeri performans ve tecrübe yoğunluğunun Çelê eylemini katbekat aşacak düzeyde eylem kapasitesine sahip olduğu kesindir. Kürdistan halkının öz evlatları olan HPG komuta ve savaşçısının bu fedai ruhu ve performansı olduğu müddetçe hiç kimse Kürt halkının iradesini yok sayamaz ve istediği gibi saldırı yapamaz. Bu büyük devrimci eylemde şehadete ulaşan 7 HPG savaşçısının direnişi ve kahramanlığı büyük bir gerçeği ifade etmiş ve bu yiğitlerin şahsında büyük bir başarıya imza atılmıştır.

Tüm Türkiye halkı ve kamuoyu bilmeli ki, her iki taraftan yaşanan tüm bu kayıpların tek sorumlusu çözüm aşamasına gelmiş olan Kürt sorununda şiddet, katliam ve tasfiyeden vazgeçmeyen AKP hükümetidir. Katliam amaçlı karadan ve havadan geliştirdiği askeri operasyonlarla birlikte, Önderliğimiz üzerinde hiçbir ahlaki anlayış ve hukukta yeri olmayan tecridin yanı sıra, halkımız üzerinde sınırsız bir baskı ile, teslim olmayı reddeden onurlu duruşu esas alan tüm Kürt siyasetçilerini tutuklayan AKP hükümetinin topyekun savaş kararı bu kayıplara yol açtığı gibi, bu şiddet siyasetinden vazgeçmemesi halinde kayıpların daha da artacağı da açıktır. Kan dökerek sonuç almak isteyen, analarım gözyaşlarına yol açan bizzat Başbakan olmasına rağmen, çok pişkin bir biçimde başkalarını bununla suçlaması, gerçeklerin ters yüz edilmesinden başka bir şey değildir. "İntikamımız büyük olacaktır" diyenler bilmeli ki, Kürt halkı ve onun özgürlük hareketi kendini savunabilecek ve sömürgeci saldırılara gereken cevabı verebilecek güçtedir. Artık eskisi gibi Kürt halkını tek taraflı olarak katledip, teslim alarak başkalaşıma uğratma zamanı geçmiştir.

Kürt özgürlük hareketine karşı 1990'ların tasfiye konseptini aşan düzeyde faşist uygulamalar ve ilan edilmemiş Olağanüstü Hal durumu ile savaşı derinleştirmek isteyen sömürgeci AKP sistemine karşı Kürt halkının özgürlük direnişi gelişecek ve daha da yükselecektir. Sömürgeci ırkçı bir zihniyetle, empati yapmaktan uzak, özgürlük savaşçılarının ve Kürt halkının katlini reva gören, böylece halkımızı iradesizleştirerek köleleştirmek isteyen bu sömürgeci saldırıya karşı halkımız; Rüstemlerin, Çiçeklerin ve Alişerlerin çizgisindeki direnişi daha da yükselterek başarıyı kesinleştirecektir.

Her biri 25 yıla yakın bir zamandır ülkenin çeşitli alanlarında değişik mücadele zeminlerinde bulunmuş olan, mücadelede değişik roller oynamış ve görevler almış, emekler vermiş, mücadelenin çeşitli aşamalarında kahramanlıklar sergilemiş, kendilerini bu alanda kanıtlamış olan siyasi ve askeri konsey üyelerimiz Rüstem Cudi, Çiçek Kıçı ve Alişer Koçgiri arkadaşlar ile başta Baz arkadaş olmak üzere diğer şehitlerimiz gibi yaşamının tümünü halkının özgürlüğüne adamış olan devrimin büyük emekçilerinin şehadeti tüm Kürdistan halkı, gençliği ve hareketimizin tüm kadroları için bir direniş mesajıdır. Onlar yaşamları boyunca yüksek bir kararlılıkla bu mücadelede yer alarak eylem ve yaşamlarıyla her zaman yolumuzu aydınlatacak örnek pratiğe sahip Apocu hareketin yılmaz militanları konumuna yükselmiş değerlerdir.

Yurtsever Kürdistan halkı

Mücadelemiz, tarihinin en önemli bir aşamasına gelmiş bulunmaktadır. Bu süreçte kendini dayatan siyasal çözüme gelmeyen ordu gücüne ve arkasındaki uluslararası güçlere güvenerek şiddetle mücadelemizi bastırmayı önüne koyan sömürgeci AKP hükümeti bugün sadece Özgürlük hareketine değil, tüm yurtsever halkımıza karşı özel savaş yöntemlerini uygulayarak ve siz değerli halkımızı polis terörüyle sindirerek sonuç almak istemektedir. Bu cani zihniyet halkımızın öz evlatlarını katletmek için her türlü saldırı biçimini geliştirmektedir. Buna karşı meşru misilleme hakkı kullanıldığında ise bizzat Cumhurbaşkanı ve Başbakan hareketimizi ve halkımızı tehdit etmekte, faşist paramiliter güçlerini halkımıza karşı kışkırtmakta ve linç girişimleriyle sonuç almak istemektedirler. Amaç halkımızı korkutmak ve sindirmektir. Buna karşı tüm yurtsever Kürdistan halkı bulunduğu her yerde her düzeyde iç örgütlenmesini geliştirerek öz savunmasını güçlendirmeli ve toplumsal Serhildan hareketini daha da yükselterek gereken cevabı vermelidir. AKP'nin resmen ilan ettiği sömürgeciliğin topyekun savaşına karşı topyekun yurtseverlik direnişini yükseltmeye ve özgürlüğü kazanmaya çağırıyoruz.

Sömürgeci Türk devleti, sadece Kuzey Kürdistan'ı değil, diğer parçaları da tehdit ve şantajla etkisiz kılmaya, Kürt yurtseverliğini parçalamaya çalışmaktadır. Bu amaçla Güney Kürdistan üzerinde kurduğu baskıyı bizzat askerini de harekete geçirerek daha da ileri düzeye getirmeyi hedeflemiş bulunmaktadır. Biz burada açıkça şunu belirtmek istiyoruz: Türk devletinin Güney Kürdistan'daki hiçbir operasyonu başarılı olamayacak ve girdiği her yer batakhaneye dönüşecektir. Bunun farkında olan Başbakan, Güney Kürdistan siyaseti üzerinde durarak sonuç almaya çalışmaktadır. Tarihin bu önemli aşamasında Kürt siyaseti büyük bir imtihanla karşı karşıyadır. Eğer Kürt siyaseti sömürgeci güçlerin baskıları karşısında geri adım atmayıp ulusal birliği güçlendirme yönünde tavır sahibi olursa bu önemli tarihi halkada sömürgecilerin yenilgiye uğraması ve Kürt halkının özgürlüğe kavuşması mümkündür. Hiç kimsenin Türk sömürgeciliğine umut ve cesaret vermemesi önemlidir. Bu konuda başta Federal Kürdistan Bölge liderliği olmak üzere tüm Güney Kürdistan siyasetçilerinin rolü ulusal duruşun gelişmesi açısından çok önemlidir. Özellikle yurtsever fedakar Güney Kürdistan halkının olumlu tutumunun ulusal birliğe ve direnişe güç katacağı kesindir.

Yaşadığımız çağda 20 milyonluk bir halka anadilde eğitim hakkını bile vermeyen, hiçbir statü tanımayan, farklı bir biçimde asimilasyonu dayatan ve barışçıl çözüm imkanlarına rağmen devlet terörüyle sonuç almak isteyen Türk sömürgeciliği, halkımızın haklı davasını terörizm gibi göstererek tüm dünyayı kendisiyle beraber Kürt halkını bastırmaya çağırmaktadır. Uluslararası ve bölgesel güçleri Türk devletinin gerçekleri çarpıtan bu gerçeğini görmeye ve geliştirdiği şiddet politikasını değil, Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümün gelişmesini desteklemeye, bu konuda insani görevlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Mücadele tarihimizde yaşanan tüm büyük şehadet halkaları yeni bir hamleye dönüşerek büyük gelişmelere yol açan direnişler olmuşlardır. Şimdi de Rüstemlerin, Çiçeklerin, Alişerlerin ve yurtsever gençlik önderi Bazların şahsında yaşanan yeni şehadetlerin zafer hamlesine dönüşmesi temel bir görev durumundadır. Bu değerlerimize sahip çıkmak, bu kahraman öncü militanların yoldaşı olmaya layık olmak, ancak ve ancak Apocu çizgide devrimci hamlenin yılmaz bir kadrosu olmak ve mücadeleyi başarıya taşırarak anılarını zaferde yaşatmakla mümkün olacaktır. Hareketimizin bütün komuta, kadro ve savaşçılarını, tüm değerli sempatizanlarını, mücadelenin her alanında kahraman şehitlerimizin anısını yaşatmaya, gerillada ve serhildanda mücadeleye tüm gücüyle katılmaya, Kürdistan gençliğini gerilla saflarına katılarak kahraman şehitlerimizin anılarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

20 Ekim 2011
KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı

Halkımıza ve komuoyuna

10 Ekim 2011 günü Xakurkê-Xinêre alanlarımıza dönük TC işgalci güçlerinin kapsamlı bir hava saldırısı gerçekleşmişti. Bu alçakça saldırıda KCK Yürütme Konseyi Üyesi Rüstem Cudi (Rüstem Osman), HPG Askeri Konsey Üyemiz Çiçek Botan (Guhar Çekirge), HPG Askeri Konsey Üyemiz Alişer Koçgiri (Yücel Halis), Bölük komutanımız Nazlıcan (Rındaxan Kayra), Eşref Argeş (Ömer Çetinkaya), Roj Amara (Rabia Atan) ve Dr. Amara Çiya (Gülistan Çiftçi) arkadaşlarımız şehit düşmüşlerdir.

İşgalci TC devleti 17 ağustos 2011 gününden bu yana dış devletlerden aldıkları istihbari, askeri vb her türlü destekle aralıksız olarak alanlarımıza dönük hava saldırılarını sürdürmektedir.

Daha önce halkımıza ve demokratik kamuoyuna TC işgal ordusunun düzenlendikleri hava saldırıları sonucunda Haftanin, Zagros ve Xakurke'de şehit düşen yoldaşlarımızın isimlerini paylaşmıştık.

Bundan böyle de devrimci ilkelerimiz temelinde her zaman halkımıza ve demokratik kamuoyuna açık ve şeffaf olmaya devam edeceğiz.

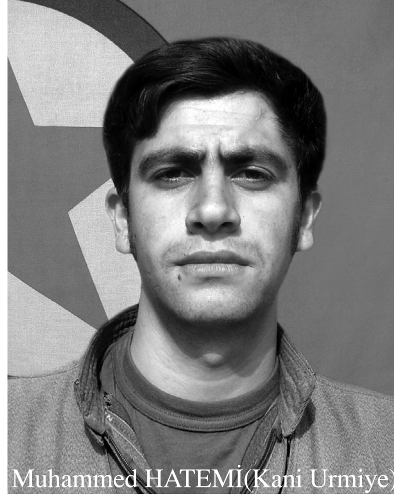
Kahraman gerillamızın Colemêrg (Hakkari)'in Çelê (Çukurca) alanındaki tüm düşman hedeflerine yönelik 18-20 Ekim tarihleri arasındaki gerçekleştirdikleri devrimci harekat öncelikli olarak 10 Ekim 2011 günü Xakurke alanında şehit düşen yoldaşlarımızın intikamını almak üzere gerçekleşen bir harekat olarak bilinmek durumundadır. TC işgalci ordusuna karşı gerçekleştirilen bu harekatı bunun için bu kalleşçe hava saldırırsında şehit düşen Çiçek Botan yoldaşımızın adına "Şehit Çiçek Botan Devrimci Harekatı" olarak isimlendirdik.

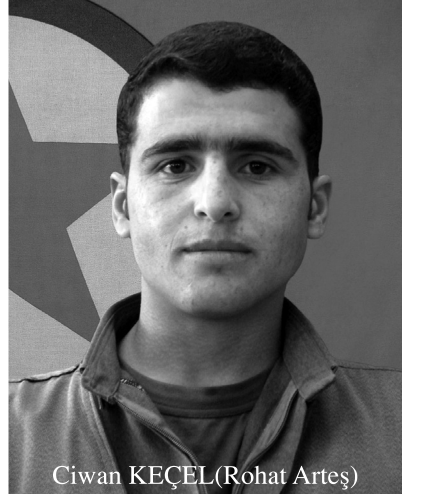
Bundan böyle de TC işgalci ordusunun yeşil faşist iktidarının her saldı-

Gülistan ÇİFTÇİ(Amara)

Ömer ÇETİNKAYA(Eşref Argeş)

Erhan SUCAİ(Zinar Xeribo)

Muhammed HATEMİ(Kani Urmiye)

Ciwan KEÇEL(Rohat Arteş)

rısına karşı cevabımız Devrimci Halk Savaşı temelinde çok kapsamlı ve sert olacağı bilinmek zorundadır.

Gerillamız 19 Ekim 2011 günü gerçekleştirilen Şehit Çiçek Botan Devrimci Harekatıyla işgalci Türk ordu birliklerine ezici darbeler vurmuştur. Bundan böyle de Kürdistan özgürlük gerillası gücünü ve yenilmezliğini dost düşman herkese bu tarz devrimci harekatlarla gösterecektir. Yüzden fazla TC askerinin öldüğü ve yaralandığı, yüzlercesinin de savaşamaz duruma düşerek saf dışı olduğu bu devrimci hamleyi, özgürlük gerillamıza karşı kalleşçe kullanılan dış destekli teknolojik ölüm araçlarına karşı verilen köklü bir cevap olarak görülmelidir.

10 Ekim 2011 günü Xakurke alanımızda şehitler kervanına katılan 7 yoldaşımız:

Rüstem demek disiplin ve ilke demekti

Asıl ismi Rüstem Osman olan Rüstem Cudi yoldaşımız mücadele tarihimizde oldukça saygın yeri olan bir militanımız olarak bulunduğu her alanda tüm yoldaşlarının ve halkımızın gönlünü fetheden özellikleriyle yeri zor doldurulacak bir PKK militanıdır.

Henüz gençlik yıllarında sol, sosyalist düşüncelerle tanışan Rüstem yoldaş erkenden yurtseverlik duygularıyla bu ideolojik arayışlarını buluşturur.

Rüstem yoldaşımız gençlik yıllarında önceleri başka sol hareketlere yakınlık gösterir. Ardından Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirilen 15 Ağustos Hamlesi'yle daha köklü olarak ailesinin de derin yurtseverlik bilincinden kaynaklı özgürlük mücadelesini araştırmaya başlar. Rüstem yoldaşın bir özelliği oldum olası her zaman köklü bir araştırma ve sorgulama gücüne sahip olmasıydı. O hiçbir şeyi peşinen alan, kabul eden ve benimseyen olmayıp her zaman derin araştırmalarla doğruların peşine takılarak bulan biridir.

Nitekim bu araştırmacı yeteneklerinden dolayı erkenden Özgürlük mücadelesiyle bulaşacak ve gençlik çalışmalarına yer alacaktır. Peşinden ise işçi, öğrenci çalışmalarına katılacaktır. O Kürt Halk Önderi'yle ilk kez 1987 yılında, ileri düzeydeki özgürlük harekatı çalışanlarıyla yaptığı bir toplantıda karşılaşacak ve bu toplantı ardından profesyonel olarak PKK harekatına katılma kararı verecektir.

Daha sonra 1989 yılında gittiği Lübnan'daki Mahsum Korkmaz Akademisi'nde köklü bir eğitim almıştır. Burada arayışlarını daha sağlam temellere oturtarak bir müddet yeniden halk çalışmalarına gönderilecektir. İlkeli yaşam duruşu, birikimi, bilinci sonucunda halk çalışmalarında erkenden yönetim düzeyinde çalışmalar yürütecek ve ardından önce Gap eyaletine geçecek, orada 1993 yıllarında eyalet komutanı olacaktır. Peşinden de uzun yıllar Botan'da Gabar alanında gerilla çalışmalarına aktif katılacaktır. Gabar'da özelde Qûbîn, Êlîh, Misirc gibi ova alanında ayak basmadığı ve örgütlemediği bir alan bırakmayacaktır.

Rüstem yoldaş Botan alanında aktif çalışmalarını sürdürürken 1995 yılında PKK 5. Kongresi'ne katılacaktır, kongre sonrası gideceği yer yine Gabar olacaktır.

1998 yılından Botan alanından döndükten sonra uzun bir süre Rusya'da parti temsilciliği düzeyinde çalışmalar yürütecektir.

Rüstem Cudi yoldaşımız Rusya alanında döndükten sonra farklı çalışmalarda yer almaya devam edecektir. 2003 yılnda Kongra Gel yönetim üyesi olarak o yıllarda PKK harekatına karşı yaşanan ihanetçi, işbirlikçi, bozguncu çete eğilimlerine karşı en ileri düzeyde mücadele eden bir yoldaş olarak ön saflarda yerini alacaktır.

Rüstem Cudi yoldaş bu ilkeli, devrimci duruşunu da her zaman bir PKK militanı olarak koruyarak Rêber Apo'nun en iyi militanlarından biri olmasını bilmiştir.

Rüstem Cudi yoldaş derken öncelikli olarak müthiş teorik ve ideolojik birikim akla gelir. En ileri düzeyde disiplinli ve ilkeli militan akla gelir. Derin tarihi bilinç gelir. Müthiş eğitici gücünün yanı sıra müthiş bir eğitmen akla gelir. Ve de Rüstem Cudi yoldaş derken akla her zaman sol, sosyalist çizgide saygın bir militan akla gelir.

Zorlu görevlerin militanı Çiçek Botan

Çiçek Botan yoldaşımızın asıl ismi Guhar Çekirge'dir. 1975 Cizîr doğumludur. 1989 yılında gerilla saflarına en erkenden yer alan bir kadın militan olarak her zaman özgürlük saflarında minnetle anılacaktır.

Çiçek Botan yoldaş ismi gibi en çok kaldığı alanlarına başında Botan gelir. Sırasıyla Mêrdîn, Zagros, Zap, Gare, Xakurke, Kandil ve birçok farklı alanlarda gerilla pratiklerinde yer almıştır.

Çiçek Botan yoldaşımız özgürlük mücadelesi içerisinde her zaman en zorlu alanların kendisine hedef seçerek mücadele eden karakterinden dolayı çok erkenden komutanlaşmıştır. Yüzlerce kadın erkeği kendi komutasında savaşın en amansız alanlarında yürütme gücü gösteren Çiçek Botan yoldaş, bunun içindir ki Özgürlük hareketi içerisinde oldukça saygın bir yer edinmiştir. O bir kadın militan olarak hiçbir yoldaşın reddedemeyeceği, itiraz edemeyeceği pratiklere imza atmıştır. Birçok kez ölümün badiresinden geçerek yoldaşlarını kurtarmasını bilmiştir.

Kişilik olarak oldukça mütevazı, sıcak, sempatik olan Çiçek yoldaş daha önce Botan'da efsaneler yaratan büyük komutanlarının da her zaman en iyi yoldaşı olmuştur. Rojhat Bluzeri, Azime Muş, Adil Bilika, Pılıng Kıçi, Şerif Sperti, Enver Omyanus gibi nice yoldaşla kalan bir yoldaş olarak da gerilla mücadelemizin en deneyimli kadın gerillası olmuştur.

Çiçek Botan yoldaş bu bağlamda kadın özgürlük mücadelemiz içerisinde de en uzun vadeli savaşan ve komuta düzeyinde öncülük etmesini bilen bir yoldaş olarak da kendi emeğiyle yarattığı saygın yerini hep koruyacaktır.

Çiçek Botan yoldaş komuta duruşundan dolayı HPG Meclis Üyeliği, YJA STAR Meclis Üyeliği ve PKK Meclis Üyeliği'ne yaşamdaki duruşu, militanlıktaki keskinliği ve mücadeledeki engin deneyimleri sonucu seçilmiş ve bu unvanları hakkıyla temsil etmesini bilmiştir.

İdeolojik derinliği ile her zaman öncü Alişêr Koçgiri

Alişer Koçgiri yoldaşımızın asıl ismi Yücel Halistir. Özgür basın geleneğinden gelen Alişer Koçgiri yoldaşımız erkenden özgürlük mücadelesiyle buluşarak 1988 yıllarında PKK saflarına katılmıştır. Birçok sahada çalışmalar yürüten Alişer yoldaşımız öncelikli olarak Lübnan Mahsum Korkmaz Akademisi, Türkiye basın çalışmaları, Dersim eyaleti, Koçgiri eyaleti derken Zagroslar, Zap, Gare ve Xakurkê alanlarında gerilla çalışmalarına katılmıştır.

Alişer yoldaşımız çok erkenden Şemdin Sakık çeteciliğine karşı gösterdiği devrimci duruş ve mücadelesiyle bilinen bir yoldaş olmuştur. Şemdin Sakık'ın henüz çeteci pratikleri açığa çıkmadan örgüte bu kişinin çeteci pratiklerini, halka ve mücadeleye verdikleri zararları bildirmesini bilmiştir.

Alişer yoldaş bulunduğu her ortamda birikim ve bilinç düzeyiyle, ideolojik hassasiyetleriyle, sol sosyalist düşünce ve kimliğiyle tanınmış ve bu konularda mücadele içerisinde önemli bir yer tutmuştur.

Alişer yoldaşın birikimi, ideolojik teorik derinliği ve çok yönlü deneylerinden ve militanca duruşundan dolayı HPG Meclis Üyeliği'ne seçilmiş ve şehadetine kadar da bu görevi yerine getirmek üzere alanlarda çalışmalarda yer almıştır.

Nazlıcan Amara (Rındihan Kayra)

1979 Batman Kozluk doğumlu, Nazlıcan Aras kod isimli, Rındaxan Kayra yoldaşımız 2002 yılında özgürlük saflarına katılmıştır. Botan, Gare, Haftanin, Zap ve Şehit Beritan Özgür Kadın Akademisinde kalmıştır.

Nazlıcan yoldaşımız çok erkenden özgürlük mücadelesine ve onun gerillasına adapte olmuş ve Kürdistan dağlarıyla bir olmuştur. O Kürdistan tarihinin direniş geleneğin en köklü olduğu alanlarında gelen biri olarak tarihteki Rındaxanlara layık bir militan olarak özgürlük saflarında yerini almıştır.

Kişilik olarak canlı, girişken, öğrenmeye açık, sempatik ve mütevazı kişiliği sonucu erkenden özgürlük saflarında sevilen bir militan olmuştur. Nitekim bu güçlü militan özelliklerinden dolayı erkenden komutalaşmış ve şehit düştüğünde ise özgürlük gerillasının bir bölük komutanı olmasını bilmiştir.

1994 Amed doğumlu olan Eşref Argeş (Ömer Çetinkaya) yoldaşımız 2010 yılında özgürlük saflarına katılmıştır.

Yurtsever bir ortamda gelen Eşref yoldaşımız henüz eğitimden yeni çıkmış bir gerilla adayı iken şehitler kervanına katılmıştır.

Amara Çiya (Gülistan Çiftçi)

1985 Êlîh doğumlu olan Amara Çiya (Gülistan Çiftçi) yoldaşımız 2004 yılında Adana'da özgürlük saflarına katılmıştır.

Amara yoldaşımız Xakurkê, Garê, Zap, Zagros alanlarıyla Şehit Beritan Özgür Kadın Akademisi'nde kalmıştır.

Kişilik olarak sıcak, girişken, sempatik bir yoldaş olarak bulunduğu her ortamda kendisini kabul ettirmesini bilen Amara yoldaş bir Koçer kızı olarak da her zaman inisiyatifli yapısıyla tanınmıştır.

Zeki, gözü açık ve yaratıcı özellikleriyle de Amara yoldaş erkenden mücadele adapte olarak güçlü bir militan olmasını bilmiştir. Amara yoldaşın başka bir özelliği ise çok yönlü olmasıdır. Bu çok yönlü oluşundan dolayı bir dönem önemli düzeyde sağlık çalışmalarında yer alarak gerilla yoldaşlarına en büyük katkıyı sunmasını bilmiştir.

Roj Amara (Rabia Atan)

1981 Êlîh-Hezo doğumlu, Roj Amara asıl ismi Rabia Atan yoldaşımız 1995 yılında Garzan alanında özgürlük saflarına katılmıştır.

10 Ekim 2011 günü TC işgalci güçlerince gerçekleştirilen alçakça hava saldırısında şehit düşen PKK Meclisi ve KCK Yürütme Konseyi Üyemiz Rüstem Cudi, PKK Meclisi ve HPG-YJA Star Konsey Üyemiz Çiçek Botan, HPG Askeri Konsey Üyemiz Alîşêr Koçgiri, Bölük komutanı Nazlıcan, savaçılar Doktor Amara, Roj Amara ve Eşref yoldaşların etrafında başta Küçük Güney olmak üzere tüm Kürdistan halkını kenetlenmeye çağırıyoruz.

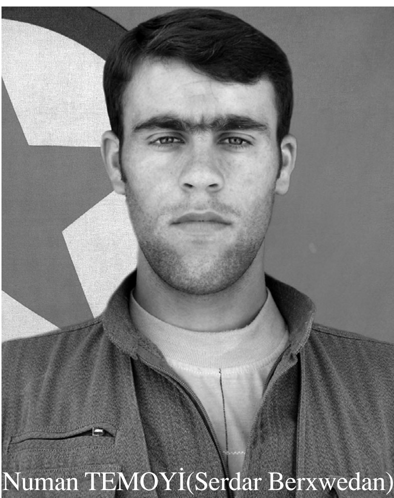
Gerilla güçlerimizin 10 Ekim 2011 günü şehadete ulaşan yoldaşlarımızın intikamını almak için yürüttüğü devrimci eylemler bundan sonra da yürütülmeye devam edecektir.

Bir Kürt ve PKK'li ölünce neredeyse bayram eden, ama bir Türk askeri veya polisi vurulunca da ağzından salya ve küfürler akanlara da şunu söyleyelim ki, herkesin yaşama ve özgür olma hakkı vardır. Kürtler de bu hakkı elde etme ve kullanmada herkes gibi kesin kararlıdır.

Sonuç olarak, birkez daha kahramanca savaşarak şehit düşen özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Tüm Kürdistan halkını, gençliğini ve kadınlarını, değerli ve onurlu yaşamlarını Kürdistan özgürlük mücadelesine vermiş olan ölümsüz komutanlarımız Rüstem, Çiçek ve Alîşêr yoldaşların anılarına sahip çıkmaya ve direniş mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz!

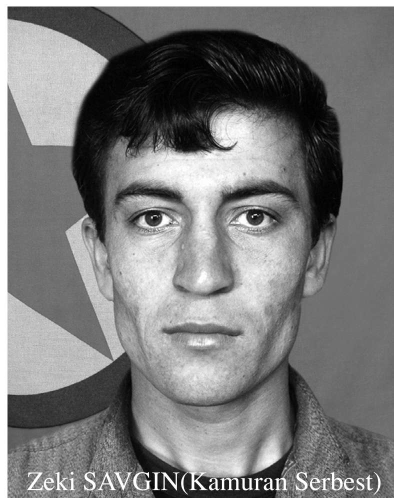
Demokratik Özerkliği inşa ve Önder Apo'ya Özgürlük hamlemizin gelişerek kesin sonuç alıncaya kadar devam edeceğini birkez daha belirtiyoruz!

22 Ekim 2011
HPG Ana Karargah Komutanlığı

Numan TEMOYİ(Serdar Berxwedan)

Pervane DELAYİ(Viyan Tolhildan)

Rahim YUSUF(Agit Rojhilat)

Zeki SAVGIN(Kamuran Serbest)

Rabia KAYA(Zozan Tolhildan)

Keşifler dünyası

"yüzü en az bu dağlar kadar asi ve temizdi. çocuğun güzel yüzünü kalbime çizdim"

Zagros dağlarına 1982 yılının mart ayında geldim. İlk kez Zagroslara geliyordum ve ilk kez gerillaydım. İçimde bir çocuğun keşfedilmemiş bir oyundan duyduğu heyecana benzer bir kıpırtı vardı. Ayrıca kitaplarda okuduğum gerilla yaşamına yabancılığım bir yana, ülkeme karşı duyduğum yabancılık beni daha derinden etkiliyordu.

Her gerilla kendi doğup büyüdüğü yöreyi tanıyabilir, ama ülkesi ile buluşma, dağlarla buluşması ile başlar. Tıpkı yüzme bilmeyen birinin denizin içinde adım adım dalgalara doğru ilerlemesi gibi. Ya yaşamını kurtarmak için ellerini, ayaklarını ve tüm vücudunu her yönüyle kullanacak ya da kendisini ölümün kucağına bırakacak. İnsanın doğduğu coğrafyaya göre şekillenen bedensel yapısı ve sağlık durumu başka koşullarda zorlayıcı olabiliyor. Urfa gibi sıcağın ve düzlüğün diyarında, bir dağı görebilmek için gözümüzü kısıp uzaklardaki mavi, gri sise bürünmüş dağlara bakmak gerekir. Dağlarda ne yapılır? Nasıl yaşanır? Nasıl yürünür ve dağlardan nasıl güç alınır? Bilmiyordum. Bu nedenle yeni öğrendiğim, benim için ilk olan hiçbir şeyi unutmadım. Ve onlar tüm gerilla yaşamımda birer ders ve tecrübe olarak hep hafızamda kaldı.

İlkbaharın canlı, renkli kırıntısı görünüyorsa da, kışın ne kadar şiddetli geçtiğini, su kenarında henüz erimemiş boyu iki metreye varan kar yığınlarından anlayabiliyorduk. Güneşin kızgın ışınlarının vuramadığı yerlerde karlar dururken, dağların güneye bakan yamaçlarında ağaçların tomurcukları açılmıştı bile. Çiçek kokusu geliyordu.

Yollarımız ince, belli belirsiz patikalar şeklindeydi. Belli başlı yerlere giden yollar vardı. Ne büyük caddeler ne de toprak yol... Bu dağlarda her şeyi olduğu gibi yolları da biz yaptık. Hatta köylülerin dahi gidemediği yerlerde patikaları biz oluşturduk. Tepelere, çeşmelere, vadilere zamanla biz ad koyduk. Gizli kalmış yaşamı açığa çıkardık ve onun adını koyduk.

Grubumuzda Fuat arkadaş, Xalit arkadaş (Mehmet Karasungur), ben ve ilkel milliyetçi guruptan 70 kişi vardı. Onların tecrübe durumlarını fazla bilmemekle beraber, bizden sadece Xalit arkadaş gerilla yaşamına ve bu alanın coğrafyasına hakimdi. Yola çıkmadan önce mola verdiğimiz köyde gece saat iki sularında gidip gitmeme tartışması yürütülüyordu. Xalit arkadaş bu toplantıya gitmeden önce ben ve Fuat arkadaş onu, durumların iyi olduğunu, yola çıkmakta herhangi bir sakıncanın olmadığını söylemesi için ikna etmeye çalışıyorduk. Normal koşullarda Xalit arkadaşın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini iyi biliyorduk. Ama gerillaya ilk kez geliyor olmamızın coşkusu öyle sarmıştı ki, gözümüz hiç bir şeyi görmüyordu. Kaldı ki Xalit arkadaş, duygularımızı ve coşkumuzu çok yakından takip ediyordu.

O gece toplantıdan sonra Xalit arkadaş, yolda karşılaşacağımız tehlikeleri vurguladı ve yola çıkabileceğimizi söyledi. Bu tehlikelerden biri de, yolumuzun üzerinde geçmemiz gereken büyükçe bir suydu. İlkbaharda kar suları ile dolup taşan bu suyu sağ salim geçebilirsek, önümüzde fazla bir sorun yoktu. Suyu geçeceğimiz yere geldiğimizde vadinin kenarında, donmuş kardan merdiven yapılmış olduğunu gördüm. Tek tek buradan iniyor, ayakkabılarını çıkarıyor – ayakkabılar ıslanırsa yürüyüş zorlanır– suyu geçiyorlardı. Benim ise ne suyun soğukluğu, ne de akış debisi hakkında herhangi bir bilgim olmadığı gibi karda yürüyüşüm de rast geleydi. Onlar merdivenlerden inerek suyu geçerken, ben kestirme olur diye biraz yukarı kısımdan indim. İnerken öyle bir kayıp düşmüştüm ki, kurtulacağımı zannetmiyordum. Ama daha kötüsü geldi başıma, ayakkabılarım elimden kayıp suya düşmüştü. *"Sol gitti, solu tutun"* diye bağırdım. Guruptakiler şaşkın şaşkın bakıyor ve hiç hareket etmiyordu. Sonradan öğrendim ki buralarda ayakkabıya "Sol değil pêlav" diyorlar. Onlar bana şaşkın şaşkın bakarken, benim bir daha zor bulacağım, güzelim yeni ayakkabım çoktan geçmişti onları. Birisi *"sol nedir?"* diye sorduğunda, bu iletişimsizliğin bedelinin ayakkabım olacağını tahmin etmiyordum.

Sanki dünya ayaklarımızın altındaydı

Yolun geri kalan kısmına parkemin kollarından yaptığım ayakkabım ile devam ettim. Bu, benim ilk dersim olmuştu. Yolculuğumuzun sonunda, halk arasında Şi Kuvi, gerillada ise Şekif denilen dağın eteklerine konumlandık. Lolan'da yani Şekif dağının güneyinde altmış arkadaş kalıyordu. Bıradost denilen alanda da bir kampımız vardı. Ayrıca farklı bir alanda da 10-20 arkadaş konumlanmıştı.

Alana gittiğim ilk günden içimi Şekif dağına çıkma tutkusu sarmıştı. Fuat arkadaş ile Xalit arkadaşı bize öncülük yapması için ikna etmeye çalıştık. 3-4 saatlik sarp ve karlı çıkışa fazla sempatik bakmadığını bilsek de, ondan bize öncülük yapmasını istedik. Tüm yolculuğumuz boyunca ısrarlarımızın hepsini gerçekleştirmiş olmanın verdiği tecrübe ile kabul etti.

Şekifi, Xalit arkadaşın nasıl yürünür derslerini dinleyerek çıktık. Öyle yüksekti ki, Şekif'e değil de dünyanın zirvesine çıkıyorduk sanki. Çıkmakla bitmiyor ve sonu gelmiyordu. Sonunda bir yerde durduk. Etrafıma baktığımda sonsuz bir uzaklık önümde serilmişti. Gökyüzü berraktı. Hayatımda ilk kez gözümü kısmadan öyle uzakları görüyordum. Adeta sonsuzluğu izlercesine... Çarçela, Govendê uzansam tutacakmışım kadar yakındı. Dağı, suyu, karı, toprağı ve gökyüzünü ilk kez görüyor gibi heyecan duyuyordum. Belki de hepsini bir arada ve bu kadar canlı görmemiş olduğumdandı. Keşfetmek duygusu bitip tükenmek bilmiyordu, biri bir diğerinin keşfini daha heyecanlı kılıyordu. Kısa bir sürede çevrede görebileceğimiz her yeri gördüm, öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Artık ufukların arkasını merak etmeye başlamıştım. Mesela Kuzey'i...

Üç kişilik bir gurupla Oramar'a geçiş yapmak istedik. Xalit, ben ve bir başka arkadaş yola koyulduk. Ama nereden, nasıl gideceğimize dair herhangi bir bilgimiz yoktu. İlk gece tarif üzerine KDP makarasına fazla zorlanmadan ve yolu kaybetmeden ulaştık. Makara komutanı olan peşmerge, aşiret reisi Arif Yasin'di. İnsana feodal dönemin derebeylerini hatırlatır gibiydi. KDP komutanı olan bu kişi, hem TC, hem İran, hem de Irak ile ilişkilerini sıcak tutuyordu. Tabii bizimle de öyle bir ilişki içinde olacaklarını zannediyorlardı. Yol için bize yardımcı olmasını istedik. Adam son derece sıcak bir havayla; *"Tabii size bir not yazayım. Herki'de Türk karakolu var. Oraya gidersiniz 'biz Arif Yasin'in adamlarıyız' derseniz. Size hiçbir engel çıkarmazlar"* dedi sakince. Bu konuşma bizi dehşete düşürdü. Kendisi bu yöntemle yaşamını sürdürüyordu ve bizim de böyle yaşayacağımızı zannediyordu. Oysaki, böylesi bir politika bizim için ölüm anlamına geliyordu.

> *"Bir çocuğun bize öncülük yapacağını duyduğumda çok şaşırmıştım. Ama yola çıktığımızda bu şaşkınlığımdan ve inançsızlığımdan eser kalmamıştı. Çocuk dağların dilini iyi biliyordu. Bir keklik gibi yürüyordu. Bir taştan diğer taşa atlıyor ve sanki adımını bastığı yer düzleşiyordu"*

Oradan ayrılıp sınırın güneyindeki Key köyüne geldiğimizde yaşlı bir amcaya Sate köyüne nasıl geçeceğimizi sorduk. Yaşlı amca, on bir yaşındaki oğlu Kamil'i göstererek, *"o sizi sınıra götürüp, Sate'nin yolunu gösterecek"* dedi.

Bir çocuğun bize öncülük yapacağını duyduğumda çok şaşırmıştım. Ama yola çıktığımızda bu şaşkınlığımdan ve inançsızlığımdan eser kalmamıştı. Çocuk dağların dilini iyi biliyordu. Bir keklik gibi yürüyordu. Bir taştan diğer taşa atlıyor ve sanki adımını bastığı yer düzleşiyordu. Ne kayıyor, ne yolunu şaşırdığından şüphelenip arkasına bakıyor, ne de bizimle konuşuyordu. Sadece babasının verdiği öğüt doğrultusunda sınıra doğru ilerliyordu. Kamil'in doğuştan gerillacılığa yatkınlığı bende gizli bir hayranlık uyandırmıştı. Bir an bu araziyi kendisinin çizmiş olabileceğini düşündüm. Ona olan sempatim, kara göz bebeklerindeki saf ışıltıyı görünce daha da gelişti. Yüzü en az bu dağlar kadar asi ve temizdi. Sürekli olarak yanımda taşıdığım fotoğraf makinesini çıkarıp, fotoğraf çekmek istedim. Çocuk makineyi görünce ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlayamamıştım. Sonradan aldığı talimatın dışına çıkma korkusundan dolayı ağladığını anladım. Yabancıydık ve babası sadece bu iş için bize güvenebileceğini söylemişti. Vazgeçtik. Çocuğun güzel yüzünü kalbime çizdim. Hala gözlerimin önünde capcanlı durur.

Oramar'da gece yürümek ölüme davetiye çıkartmaktı

Artık Kuzey'e gelmiştik. Sate, Şuke, Burye ve diğer köyleri gezdik. Genelde gündüz yürüyorduk. Çünkü Oramar doğasını bilmeden gece yürümek, ölüme davetiye çıkarmaktı. Yüksek uçurumları ve birbirine benzeyen kayalıklı tepeleri vardı. Sonradan avucumuzun içi gibi öğrendik Oramar'ı. Ve en az gündüz kadar geceleri de kolay hareket edebiliyorduk.

Bir gün öğleden sonra Bedewê (Ayranlı) köyüne gittik. Köyün girişinde beyaz binanın tepesinde asılı bayrağı görünce, karakol sandık. Biraz takip ettik sonra ilkokul olduğunu anladık. Daha önceden öğretmenlik yapmış olmanın verdiği bir rahatlık ve özlemle okula gittik. Öğretmen bizi görünce çok korktu. Kendisine herhangi bir zarar vermeyeceğimizi belirtmemize rağmen hiç konuşmuyordu. Korkudan dilini yutmuş gibiydi. Ona köyü ve çocukları sorduğumuzda; *"çocuklar iyidir, köy iyidir"* diyordu. Türk'tü ve göreve yeni başlamıştı. Başta bizden çok korkmuş olsa da, çocukların yakınlığını ve bizim saygılı yaklaşımlarımızı görünce rahatladı.

O gün bir saatlik ders verdim öğrencilere. Gerilla öğretmen olarak o duygu anlatılamaz. Çocuklara yitik ülkeyi ve onun arayıcılarını anlattım. Sonra geleceklerini kendilerinin belirlemelerini söyledim. Şaşkın, meraklı biraz da haylaz olan çocuklar itaatsizliğe o kadar yatkındılar ki, bizlere sanki bambaşka diyarlardan gelmişiz gibi bakıyorlardı. En çok silahlarımız ve askeri elbiselerimiz dikkatlerini çekiyordu. Onların birçoğu daha sonradan gerilla saflarına katıldılar.

Daha sonra köy halkını, onlarla konuşmak, onların derdini dinlemek, birbirimizi tanımak için köy meydanına çağırdık. Köylü erkekler şapkalarını ellerinde buruşturuyor, bir bize bir yere bakıyorlardı. Yüzlerinde asırların ezilmişliği ve bunu kabulleniş vardı. Öfkelenmek mi, yoksa acımak mı gerekir bilemiyorduk. Her seferinde karşılarında böyle durdukları tüm egemenlere öfke duyuyordum ve halkımın özünde yatan asiliği, baş eğmezliği, insaniyeti görebiliyordum. Bu konuyu diğer iki arkadaşımla günlerce tartıştık. Anlamaya çalışıyorduk. İnsanlarımızı tanıdıkça mücadelenin ne kadar vazgeçilmez olduğunu daha iyi anlıyorduk.

Köyün ortasından küçük bir dere akıyordu. Derenin karşısındaki evlerde kırmızı kefyeli erkekler vardı. Bir köylüye "bunlar kim?" diye sordum. Ve yaşamımın en çözülmesi zor cevabını aldım, "Iraklılar" dedi. Bu taraftakiler ile diğer taraftakiler ilişkilenemiyordu. Sınır diye hesap edilen bu küçük dere, ona böylesi bir suç yüklendiğini biliyor muydu acaba? Köyün bir tarafı Irak, diğer tarafı Türkiye'ydi ve o köy halkı buna inandırılmıştı.

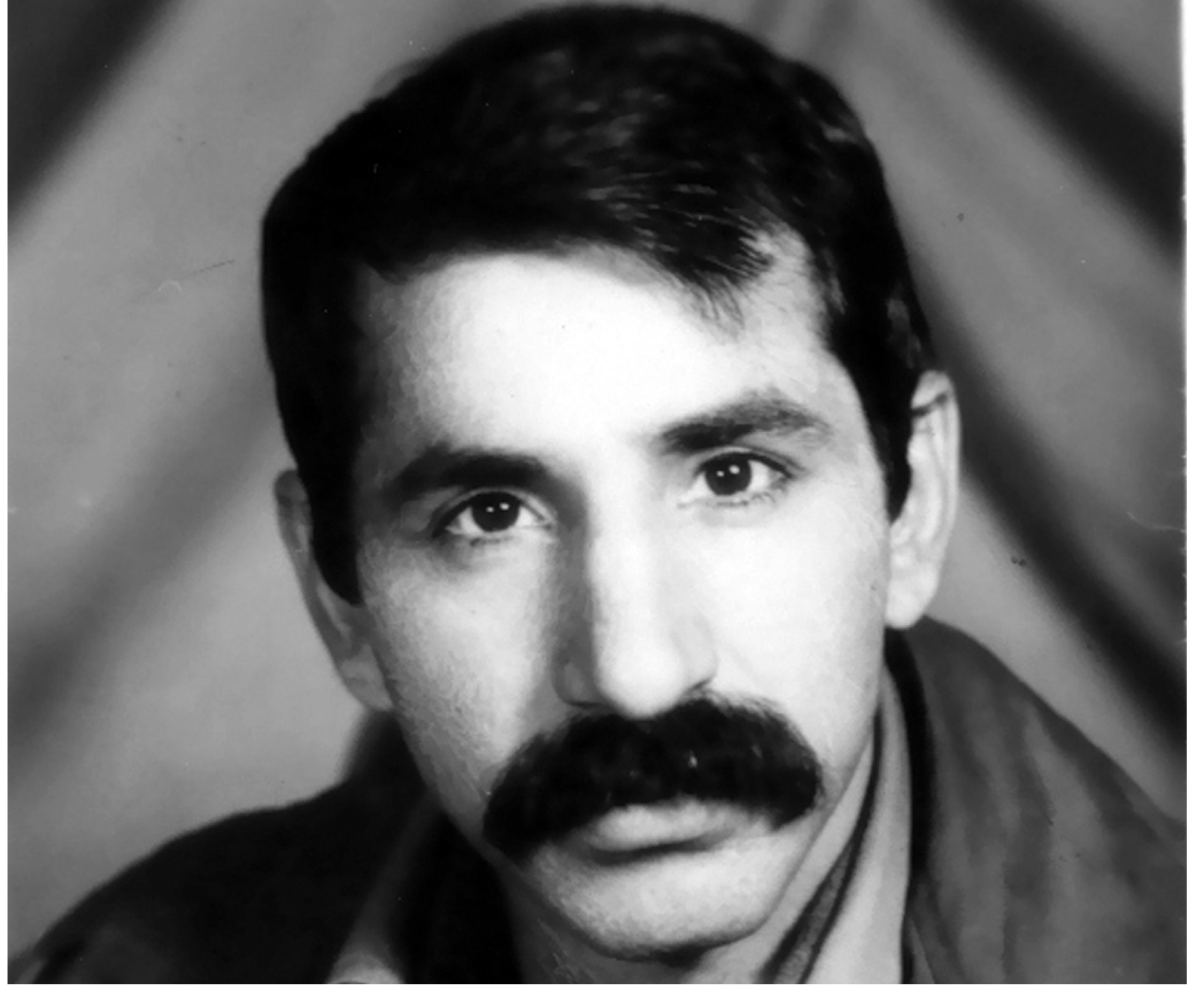
Sınır denilen neydi ve o ne anlıyordu? Belki de akraba oldukları o insanlarla ilişkilerini koparan küçük sınır deresi yüzyılların korkusuydu.

Gerilla yaşamım farklı bir boyut kazanmıştı. Artık ülkemin coğrafyasını keşfetme merakımın yerini Kürt halkının ve onun yaşadığı acıları anlama ve bunu çözme merakı almıştı. En az doğası kadar keşfedilmeyi bekleyen halkımı anlamak ve onların korku dolu gözlerinde bir parça umut ışıltısı görebilmek için çalışacaktım.

SAVAŞÇI VE ONUR

Şehit Bedran (Mehmet Sevgat) yoldaşın 9 Haziran 1984 tarihinde "Peşmerge" dergisinde yayınlanan yazısı

"Direniş ve mücadele tarzının çizgileri bugün daha belirgin ve kesindir: Her koşulda ve yerde; dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla en amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadeleci bir kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve parti politikasını düşman karşısında temsil edip, partinin ve savaşçı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi, artık herkesçe açıkça görülmek durumundadır"

PKK direnişçiliği ve direniş çizgisi, bizde en çok işlenen konuların başında gelmektedir. Bugün de aynı şey işlenmeye devam ediliyor. Söz konusu çizgi ve anlayışın başta Partili kadro ve militanlara olmak üzere, tüm Kürdistan insanına kavratılması, benimsetilmesi ve yalnızca bu çizginin izlenmesi gerektiğini vurgulamak açısından konunun tekrar tekrar ele alınması zorunlu ve anlaşılır bir şeydir. Gerçi direniş ve mücadele tarzının çizgileri bugün daha belirgin ve kesindir: Her koşulda ve yerde; dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla en amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadeleci bir kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve parti politikasını düşman karşısında temsil edip, partinin ve savaşçı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi, artık herkesçe açıkça görülmek durumundadır. 12 Eylül faşizminden sonra ise bu durum daha da gelişerek zirveye ulaşmıştır. Bu, marksist leninist devrimci direniş çizgisinin ülkemiz koşullarındaki Apocu yorumlaması ve pratiğidir. Daha düne kadar hayal bile edilemeyen şey, bugün yakıcı bir gerçektir. Son birkaç yılda gerçekleşen kahramanlık destanları da bu çizgi ve pratiğin yüceliği ve azametini belirtmeye yeter.

Halk savaşçısı olmak her Kürt için bir onurdur

Öyleyse; böyle bir çizgi ve anlayışın temsilcisi, militanı olmak kadar şerefli ve onurlu bir şey olabilir mi? Hele hele bu çizginin bir gerillası savaşçısı olmaktan daha onurlu bir mertebe düşünülemez. Ülkesi işgal altında iken, toprağı ülke insanları için gerçek bir zindan haline getirilmişken, bunun tek sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmine karşı çıkarılan bu direnişe ne denmelidir? Açık ki denebilecek tek şey; bu mücadelenin bir neferi, bir militanı, hiç değilse bir destekleyicisi taraftarı olabilmektir. Bu nedenle, Kürdistan'da bu çizginin bir elemanı olmak çok anlamlıdır.

Bir halk savaşçısı olmak, gerçekten Kürdistan'da insanoğlunun erişebileceği en soylu ve en yüksek onura sahip olmak demektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, savaşçısına böyle anlamlı ve onurlu bir yer sunmaktadır. Her devrimci militanın ve Kürt insanının buna layık olma gücünü kendinde bulması ve buna erişmesi gerekir. Bu mertebeye erişmenin güç ve yetenek çerçevesinde birçok biçimi vardır. Ancak, en anlamlı ve yüce biçimlerinden birisi, bu çizginin düşman üzerinde doğrudan ve en fazla etkide bulunabilen unsuru olarak onun savaşçısı, gerillası olmaktır. Ama savaşın olduğu kadar, savaşçılığın da kendine özgü yanları, yasaları vardır. Bilindiği gibi savaş; düşman güçlerine karşı sürdürülen mücadelenin –politikanın– şiddet araçlarıyla, yani silahla sürdürülmesi biçimidir. Savaşta düşmanın aktif güçlerinin imhası amaçlanır. Savaşın esas yanı budur. Düşman açısından da durum böyledir. Biz bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmak için düşmanın askeri güçlerini imha etmek ve kovmak amacıyla savaşırken, düşman da buna meydan vermemek için bizim silahlı ve diğer güçlerimizi imha etmek amacındadır. Buna karşılık düşman askeriyle bir halk gerillasının konumu birçok bakımdan farklıdır.

Halk gerillası, bağımsızlık ve özgürlük isteminin halk ve ülke kurtuluşunun bir temsilcisi iken; düşman askeri ise, bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ve bu istemimizin celladı, vatan ve ulus düşmanlarımızın temsilcisidir. Bundan ötürü bir gerilla ne kadar şerefli ve onurlu biriyse, bir düşman askeri de (Türk askeri) o denli şerefsiz ve onursuz biridir. Bu nedenle savaş, aynı zamanda onur ve onursuzluğun çatışması eylemidir de. Bir gerilla, amaç ve onurunu düşman karşısında en iyi bir tarzda temsil etmek ve korumak durumundadır. Bunu koruma ve temsil etmenin en önemli anı çatışma ortamıdır. O anda, savaşçının liyakati ölçülür, şeref ve onuru sınanır ve en önemlisi de temsil ettiği düşünce ve politikaya bağlılığı denenir. Bu anda şehit düşebileceği kadar, kurtulabilir veya düşman imha edilebilir. Sonuç açısından önemli olan düşman karşısında takınılan tutumdur. Yani direnilip direnilmediği önemlidir. Bir askerin savaşçılığı, fedakarlığı, cesareti ve yurt sevgisi gibi meziyetleri bu anda belli olur.

PKK gerillası asla teslim olmaz

Halk savaşçısı olarak bir gerilla, silahlandığı daha ilk gün ne için, kime karşı ve nasıl savaşacağını bilen kişidir. O, yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşama tutkusuyla silahlanan ve bundan dolayı düşmanla savaşmaya, gerekirse bu uğurda ölmeye hazır biridir. Yurt sevgisi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi isteminden yoksun, fedakar olmayan birinin halk savaşçısı olamayacağı açıktır. Bu nedenle birçok ülkede, halk savaşçılarına fedai ismi takılmıştır. Birçok meziyetin yanı sıra en başta bir savaşçıda yurtseverlik, fedakarlık ve cesaret esastır. Yurtsever olunmadan işgalciler, düşman bilinemez; fedakar ve cesur olunmadan zorluklara katlanılamaz, savaşa girilemez ve amaçlar uğruna ölüm göze alınamaz.

Düşman askeri karşısında bir savaşçının kesin tavrı nasıl olmalıdır? Bu, PKK'nin mücadele tarihinde çok açık ve belirgin ölçülerle cevaplandırılmıştır. Düşmanla dişe diş ve amansız mücadele ve asla teslim olmama biçiminde defalarca örneklendirilmiştir. Bu, yüce bir yurt sevgisi, cesaret ve fedakarlık ile yakın tarihimizde onlarca defa Kızıldere destanı yaşanmış ve yenilenmiş bulunuyor. Elde silah bir savaşçının düşmana karşı tutumu belirtilen tutumdan başkası değildir. Çünkü ilkin o, düşmanı imha etmek, ikinci olarak da ondan korunmak amacıyla silahlanmıştır. Dolayısıyla en amansız koşullarda bile bu amaçtan vazgeçilemez. Gene, savaşçı burada parti bayrağını ve savaşçı onurunu temsil etme ve korumayla da görevlidir. Silahlanma amacı unutulmaksızın, sonuna kadar direnmek, çarpışmak ve gerekirse ölmek takınılacak en doğru ve devrimci tavırdır.

Ne var ki, birkaç unsurla sınırlı da olsa bazı unsurların halk savaşçısı bir yana, sıradan aşiret savaşçısının bile gösteremediği bazı teslimiyetçi tutumlara girdikleri görülmektedir. Tek tük de olsa düşmanın "teslim ol" çağrısına direnmeden uyan, teslim olarak devrime, inançlarına, parti ve halk yapımıza, geleneğimize sırtını dönen bazı tipler çıkmıştır. Elinde silahı olduğu halde, düşmanla karşılaşınca beyaz bayrağı çeken bu tipler, bir zaman aramızda bulunmuş olsalar da, açık ki hiçbir zaman PKK'li olmamış, onun direniş ruhunu özümsememiş, düşmanın kendilerine mal ettiği kölelik ruhunu yenememiş halk, parti ve mücadele gerçeğimize yabancı tiplerdir. Çatışmaksızın meydana gelen her teslim olma, –bu dönemde– en azından bir alçaklık ve ihanettir. Bırakalım PKK savaşçılarını, birçok, belki de yüzlerce aşiret insanının basit ailevi amaçlar için de olsa, sömürgeci düşman askeriyle sonuna kadar çarpışarak öldüğü hepimiz tarafından yakından bilinmektedir. Bu, Kürt yiğitliği ve mertliğinin en önemli bir göstergesi de değil midir? Eğer biraz yurtseverlik, cesaret ve fedakarlık varsa, düşmandan aman dilemek, insafına sığınmak niye? Savaşılması gereken bir güç olduğu içindir ki, Türk sömürgeciliğine baş kaldırılmıştır. Savaşılması, imha edilmesi ve kovulması gerektiği içindir ki, savaşçı olunarak silah taşınmaktadır. Bunun Kürt insanına ne gibi bir haysiyet bahşettiği açıkça ortada iken; Delillerin, Bloka kahramanlarının ve daha nice devrimci savaşçının örnekleri bilinirken, temsil edilmesi gereken tek tutum bu değil midir? Silahlı bir savaşçının düşmana –özellikle de askerine– kin duyması, onu yok etme düşüncesi ve eylemi güçlüdür. Kin duyulmayan, yok edilmek istenmeyen bir düşman tasavvur edilemez.

Yenilmezlik inancın ve davranışın birliğinden gelir

Onuruna düşkün olmakla birlikte üzerinde uygulanan sömürgeci politikalar nedeniyle onuru ayaklar altına alınmış bir halkın içinden çıkmış savaşçıları olarak, zorlu ve ağır görevlerle yüklü bir dönemden geçmekteyiz. Düşman, halkımıza ve partimize karşı daha çok saldırganlaşmış ve bizimle açıktan savaşmaktadır. Halk ve ulusal kurtuluşçu güçler olarak düşmanla kıyasıya bir çatışma içinde olacağımız günler uzak değil. Düşman, böyle bir gelişmeyi engellemek için her zamankinden daha sinsi planlar içinde bulunmaktadır. Özellikle büyüyen direniş eğilimine karşı teslimiyeti egemen kılmak için, şu an aklımıza bile gelmeyen her türlü yöntemi kullanacaktır. Büyük bir kararlılıkla elimizde bulundurduğumuz silahı nerede ve hangi koşulda olursa olsun düşmana karşı, onu yok etmek için kullanmamız gerektiğini bir saniye bile unutmaksızın düşmanla kıyasıya bir onur savaşımı içine girmekten çekinmemek, halkımız ve partimizin onurunu düşmana çiğnetmemek, bu konuda başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere tüm devrim şehitlerimizin düşman karşısındaki tutumlarını temel almak gerçek bir savaşçı olmanın gerekleridir. Hiçbir şey düşmanla karşı karşıya gelen bir savaşçının, silahını, dolayısıyla onurunu düşmana teslim etmesi kadar aşağılayıcı ve lanetli olamaz. Bunun örnekleri az da olsa görülmüştür. Ama gelinen noktada artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bağımsızlık ve özgürlük gibi büyük bir mücadelenin yaratıcısı PKK, kendi içinden tek tek kararsız unsurlar çıksa da, bir bütün olarak direnişi tüm Kürdistan'a yaymış ve halk kitlelerini böyle bir eğilimle etkileyerek, düşmanın teslim alma, ajanlaştırma gibi oyunlarını boşa çıkarmıştır. Şu anda Kürdistan'da gelişen direnişin gücü, halkımızın patlamaya hazır kin ve öfkesiyle bütünleşmektedir.

PKK'nin direniş çizgisi ve savaşçılığı kitleler arasında yayılıp örgütlendirildikçe yenilmezdir. Bu yenilmezlik nereden gelir? İnancın ve davranışın birliğinden gelir; bunlar PKK savaşçılığının yenilmezliğidir. Parti, ülke, halk ve savaşçı, onurun bağnazca temsili ve korunması, bir Kürt gerillasının hareket ve yaşam tarzıdır. PKK savaşçılığının Kürdistan'da insana sunduğu şerefe ve onura layık olmayan, ya da buna erişmek istemeyen biri, sonsuz bir onursuzluğa mahkumdur; ve o, rezil, uşak ve alçak ruhlu biridir. Oysa artık korku, uşaklık ve teslimiyet yurtsever bir Kürt insanına yakışmamaktadır. Dönem cesaret, haysiyet ve mücadele dönemidir. Bu da, vatan sevgisi, cesaret ve fedakarlığın bilince çıkarılması ve pratiğe yansıtılmasını zorunlu kılar. Zaten, PKK'nin Apocu direnişçiliği, –bir yanıyla da olsa– engin bir yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşam tutkusunun ve Kürt yiğitliği ve mertliğinin yeni anlamı değil midir?

– Yaşasın PKK savaşçılarının mücadeleciliği, devrimci direniş ve devrimci onur!

– Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve uzlaşıcılık!

– Kahrolsun faşist Türk militarizmi!

Ben kendimi PKK'de buldum

Adı, soyadı: **Tahir YARA**
Kod adı: **Aras Dêrsim**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003 Hacı Ümran**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ekim 2008 Şemzînan**

"Şimdiye kadar çok kaynaktan su içtim, ama düşünce ve yüreğimi sağlığa kavuşturan tek kaynak PKK kaynağı oldu"

Doğa, yaşama can vermenin arifesindeydi. Kar yığınları şimdi kendisini damla damla, ağır ağır tüketiyor. Güneşin sıcaklarına daha çok zaman var. Fakat doğa baharı hissetmişçesine, daha bir umutlu, daha bir coşkulu. Yeryüzü bahara bir gün daha yakın. Her geçen saniye, her geçen dakika, her geçen saat, bir adım daha…

Kurumuş toprağa, yeşile durmayı özlemiş yapraksız meşe dallarına yeni yeni suyun yürümesi eli kulağındayken, bir adım daha yakınlaşıyor bütün evren bahara. Kim bekler böylesine baharı? Kim susar nisan yağmurlarına bu denli? Konduların yakıt parasından kurtulmak isteyen mavi tulumlu işçileri mi? Yoksa beyaz bir mevsimin bütün ağırlığıyla abanıp yollarını kapattığı dağ köylüleri mi? Hangisi ölümüne isteyebilir karların eriyip toprağın yeşermesini? Ya da bu ülkede bir avuç mutlu yaşayan insan manzaralarının özlem duyduğu, Akdeniz sahillerinin düşlerini süslediği yüksek desibel ses düzenekleriyle kuşanmış eğlence merkezlerinin aşina insanları mı? Kim ister eceli öne alınmış bir baharı sabırsız bir beklentiyle yakalamayı? Yaşamın sonbaharına kurarak gövdesinin akrep ve yelkovanını ve patlamaya hazır saatli bir bombayı yüreğinin üzerinde, zulasında taşıyarak bahara kim koşar, kimler koşar? Hangimiz akıl edip hangimiz düşünmüşüzdür böyle bir şeyi? İşte bu yaşam ve insanlar dağların öte yüzünde soluklanan yaşamların, görmediğimiz, duymadığımız, ön yargılara kurban edilen dağ hikayelerinden bir buket çeşitleme...

Baharı, dağların çehresinin beyaz kostümlerinden sıyrılmasını amansızca ve anbean iple çeken; bir coğrafyanın ya da bu ülkenin kimliğini taşımadan, bu ülke için kendini ölüme hazırlayan insanların bilinmeyen yazgısı. Ne mavi tulumlu bir işçi, ne dağ köylüsü, ne de mutlu insanlar, bunu gönüllü yaşayören, gülü dikeninden tutarak dağ rüzgarlarını soluyanlar olmalıydı bu insanlar…

Soğuk bir sonbahar günüydü. Avaşin'in kenarları buz tutmuş gibi, suyu yalayan rüzgarın şiddetli esintisi on rüzgarın birleşerek yapacağı etkiyi yapıyordu. Akan sanki suyun kendisi değil Çarçela ve Cilo'nun bütün rüzgarıydı. Bezelê eylemi kaç gün önce olmuştu. Eylem Türk basını tarafından çok gündem yapılmıştı. Ama Türk cephesinde yaptığı etkiyi burada görmek zordu.

Ben o zaman alana yeni gitmiştim. Basın çalışmaları için birkaç çekim yapacaktım. Soru sormadan, alışık olduğumuz biçimiyle cevaplarını yaşamın kendisinden almaya çalışmak en doğrusu olmalıydı. Çok kısa bir süre sonra meseleyi anladım. Bu taburdan bazı yoldaşlar şehit düşmüştü. Taburda çok kalıp, eylemde şehit düşen bir yoldaşın ismi çok geçiyordu. Savunma yerinden, saldırı yerine arkadaşları savunmak için gittiğinde şehit düşmüştü. Alana yakın bir yerde kardeşi de kaç yıl önce şehit düşmüştü. Bu eşsiz fedakarlığın yarattığı sonuç buradaki yoldaşları etkilemişti. Doğu Kürdistan'ın Bokan şehrinden gelen iki kardeşin aynı eyalette şehit olmasından etkilenmemek anormaldi. Bilmemenin getirdiği anormal durum içinde olan bendim. Adı anılan yoldaşın ismi Aras'tı. Onu tanıyanların onun üzerine uzun uzadıya yazı yazma imkanaları yoktu. Onların gönlünde yeri vardı ama sözcüklere dönüştürmenin imkanı çok da yoktu. Savaş vardı ve daha kaç saat önce uçaklar iki yüz metre ötemizi vurmuşlardı. Arkadaşı uzun zamandır tanıyan, birlikte kalıp aynı zorluk ve coşkuyu paylaşmış bir yoldaştan Aras yoldaşı dinlemiştim. Not defterimi aldım ve fırsat bulduğumda kısa da olsa yazmaya karar verdim. Şöyle anlatıyorlardı silah arkadaşları Aras'ı;

"Zagros'ta birlikte kaldık. Doğulu bir arkadaştı. Soran bölgesinden katılmıştı. 2003 yılında parti saflarına gelmişti. Dağda birçok alanda kalmıştı. Biz Xakurkê alanında tanıştık. Eğitimde aynı kampta kaldık. Hem örgütsel, hem yaşamsal, hem de askeri konularda eğitim gördük. Aras yoldaş genel yoldaşlar içinde göze çarpan bir duruşa sahipti. Yaşamdaki duruşu dikkat çekiciydi. Sorumlu bir şekilde yaşama yaklaşıyordu. Eğitime katılımı çok güçlüydü. Bir militanlık arayışı vardı. Önderliğin yaratmak istediği kişiliğe ulaşmak için sürekli bir arayış içindeydi. Heval Aras yetki peşinde koşmuyordu. Yaşamdaki en küçük şeylerden en büyük şeylere karşı aynı düzeyde, ciddiyetle yaklaşıyordu. Aras yoldaş genel arkadaşlar içinde her konuda danışılan, fikri alınan bir arkadaştı. Aynı taburda da birlikte kaldık. Taburdaki yoldaşlar yeniydi ve gerek örgütsel gerekse de yaşamsal tecrübeleri yoktu. Fakat Aras yoldaş her zaman onlara yardımcı oluyordu. Bunlardan kaynaklı yoldaşlar onu muhatap alıyorlardı.

Morallerde yoldaşlarını coşturmak için, onları etrafında topluyor çok çaba sarf ediyordu. 2007'de Herki'de aynı taburda kaldık. Partinin yıl dönümünü kutlamak için fazla imkanlarımız yoktu. Fakat Aras yoldaş kendi imkanlarıyla moral etkinliğini hazırladı ve yoldaşları buna kattı. Fener ışığında partinin kuruluş yıl dönümünü kutladık. Moral etkinliği imkansızlık içinde yapılmış olsa da yoldaşlar çok güzel zaman geçirmiş ve moral almışlardı. Yaşam Aras yoldaşın yanında anlamlıydı. Bunu da bize kavratmak için çok emek sar fediyordu. Bizim zayıflıklarımızla savaşıyordu. Bunu da yaşama anlam vermemiz için yapıyordu.

Herki alanında pratiğe geçtik. Aras yoldaş takım komutanıydı. Önderliğe ve şehit yoldaşlara layık olabilmek için çok çaba sar fediyordu. Gerilla taktiği üzerinde çok yoğunlaşıyordu. Aras yoldaşın kardeşi de bu alanda şehit düşmüştü. Bu onu yaşama karşı daha da bağlı kılıyordu. Bahar ayındaki yapılan bütün keşiflerde Aras yoldaş yerini aldı. Bu süreçte biz hem örgütsel hem de düşmanın yaptığı operasyonlardan kaynaklı zorlanıyorduk. Bu süreçte düşmana karşılık vermek gerekiyordu. Aras yoldaşın bu konularda sürekli bir yoğunlaşması vardı.

Bu dönemde düşman sadece askeri alanda yönelmiyordu. Bazı Kürt gençlerini kandırıp içimize ajan olarak göndererek yaşamsal anlamda da bir saldırı içindeydi. Bizim takımda da son yapılan düzenlemeler ile böyle bir iki şahsiyet gönderilmişti. Niyetlerini sinsi bir şekilde yansıtıyorlardı. Ancak içimizde belki de en fazla çekindikleri yoldaş Aras yoldaştı. Çünkü, Aras yoldaş düşünce ve duygularında çok netti. Aras yoldaşın yaşam ölçüleri çok keskindi. Bu şahıslar pratik başarı çıkmasın diye büyük sorun çıkartıyorlardı. Ama onları ilk fark eden, ortaya çıkaran Aras yoldaşımızdı. Çoğu kez bu şahıslar yaşamı karıştırmak istiyorlardı. Bunun için Aras yoldaşı kendilerine hedef yapmışlardı. Fakat Aras yoldaş onlar karşısında sürekli tavır sahibi oldu ve hiç yılmadı. Sadece düşmanın gönderdiği ajanlara karşı değil, içteki tasfiyeci kişiliklere karşı da çok fazla mücadele etti. Düşmana moral veren, düşman saldırılarına karışı açık kapı bırakan kişilikleri de kabul etmiyordu. Yanlış tarzdan kaynaklı bir düşman saldırısında yaralanan Aras yoldaş, birkaç yoldaş ile geçici bir süre tedavi amaçlı uygun bir yerde kaldı.

Aras yoldaş burada bile yanındaki arkadaşlara yardımcı oluyor, yaralı olduğunu unutuyordu. Aras yoldaş yaralandıktan sonra Xakurkê alanına yeni savaşçı kampına eğitim vermek için geçti. Bir devre eğitimden sonra bir takım yeni savaşçı alarak tekrar eski taburuna gelmişti. Tabura geldiği zaman Bezelê eyleminin olacağını duymuştu. Aras yoldaş daha yeni gelmesine karşılık kendi dayatması ile eyleme katıldı. Bu eylemde Aras yoldaş şehit düştü.

Savaşta gözü kara bir saldırı ruhuna sahipti. Yoldaşlar ona çok değer veriyorlardı. Bu yoldaşın direnişi ve saldırı ruhu arkadaşlar üzerinde çok etki yaptı. Fedakarlık anlamında da en öndeydi. Aras yoldaş tecrübe sahibiydi. Kürdistan için mücadele veriyorum iddiasında olan birçok örgütte kalmıştı. Savaşa bu örgütlerde de katılmıştı. Aras yoldaş bu örgütler için bazen derdi ki: *"Ben çok kaynaktan su içtim fakat en son suyunu içtiğim kaynak beni beyin ve kalpte sağlığa kavuşturdu bu da PKK kaynağıdır."* Aras yoldaş uzun bir süreyi alan özgürlük arayışı içinde: *"ben kendimi PKK de buldum. PKK'de tanıdım"* der.

Aras yoldaş bir grup arkadaşla birlikte, Şıker tepesine saldırıya gitmişti, düşman bu tepenin düşmemesi için çok tedbir almıştı. Aras yoldaş öndeki arkadaşları kurtarmak için saldırı yerine gidiyor. Burada tellere takılıyor. Yaralı düşüyor. Bu haliyle bile düşman ile sonuna kadar çatışıyor. En son düşmanın eline geçmemek için, bombayı kendinde patlatarak şehit düşüyor. Kısa bir anlatımla bu pratik ve yaşam kesintisinde anlatılamayanların daha çok olduğu ve asıl yaşamın bu anlatılamayanlarda gizli olduğunu bilmekteyiz. Avaşin suyu gibi coşkun akan bir yaşamın birkaç yazı cümlesi ile anlatılamayacağını bilsek de, sadece yazma acemiliğimizi ele verdiğimizi de bilmekteyiz. Ama şehit yoldaşlarımıza dair sadece kelimelik de olsa bir anlamı kim ne kadar anlayabiliyorsa anlatmalı ve halkımıza mal etmeliyiz.

Direnişçiler, namı diğer gerillalar. Bu ülkede doğmuş, bu ülkede okula gitmiş, bu ülkede çalışmış, yine bu ülkede dili yasaklanmış, bu ülkede köyleri boşaltılıp yakılmış, insansızlaştırılan bir coğrafyanın asi çocukları. Bir ülkenin geleceğini yüreğinde taşıyanlar onlar. İşte bu ülkenin unutulmuş, unutulmak, unutturulmak istenen çocukları. Bu coğrafyada, bu topraklar üzerinde gülmüş, ağlamış, sevdalanmış, acı çekmiş, yürekleri hasretin ellerinde ufalanmış, ele avuca sığmayan 'haylazlar'. Bir yangından, yok sayılan bir coğrafyanın yağmasından geriye kalan ne varsa, göstermekten utanmadıkları yüreklerine doldurup var olmanın umudunu birkez daha dağlara taşıyanlar. Ataları gibi, onlar da zor zamanların vefalı dostları dağlara sığınanlar. Peki ya şimdi? Dağların bile avutamadığı, öfkelerini dindirmeyen bir şeydi yaşadıkları. Gözlerini kırpmadan uğruna ölecekleri önderleri, liderleri, bir halkın belki de son umudu esir düşmüştü. Son umut, Mudanya açıklarında tutuluydu şimdi. Ve bir de dağların umudu vardı. Her şeye rağmen ayakta kalabilen bir umut. Son umudu besleyen dağ suları gibi Mudanya açıklarına doğru akan umutları vardı bu toprakların. Bu toprakların acıları, hüzünleri, yok sayılan dilleri, inkar edilen kimlikleri, yakılmış dağ köyleri, esir düşmüş bir önderi, kendi yurdunda mülteci olan insanları ve dağları mekan tutan barışa hasret çocukları vardı. Bu toprakların, son sözü daha söylenmemiş dağ öyküleri vardı…

Kekik kokulu iki ülkenin aşığı

Yörük kızı

Yeşil gözlerin 3 Eylül 2008 de son bir defa dünyaya bakıyordu. Yani bizleri de yanına alıp gidiyordun. Diğerleri gibi ne de olsa lanetli tarihin bedel ödeyenleriydik. Bir matem ayini gibi yarım kalan bir yaşam öyküsünü iyi bir sonla noktalayarak gittin. Senin ve Felat Koçer yoldaşın şehadetlerini duyduğumda dünya adeta yalancı oyununu yine eksiksiz oynuyordu. Öylesine derin bir hüzün sarmıştı, içimde yeşil bir dal kırıldı. Mevsimlerden sonbahar, aylardan eylül yani yeşil sarıya dönüşküğü ay. Tam da bu zamanda ayrılığın hazin notasını çağrıştırır doğa… Tabiat ananın bu zaman dilimi birçok sevdiğimi çalmıştı ve çalmaya devam ediyordu. Savaşta ayrılık savaşın acımasız yüzünün tüm çıplaklığıyla hissedilmesidir… Yalnızlık incecik bir sızıya dönüşür kalpte…

Hani en son vedalaştığımızda benden bir şiir istemiştin ya şimdi o şiir sol cebimde ağlıyor. Bilirim söz acıyı anlatamaz, yaşananların ifadesini karşılayamaz. Çünkü ölüm dolu bir sayfa, tükenmiş bir kalemdir. Söz sadece dilsiz bir çığlıktır. Erken ve zamansız gidişinizi şimdi hangi şiir hangi sözle anlatabilirim ki?

Yeşil gözlerinin sıcacık ışıltısına alışmıştım. Şimdi ise yeşil gözlerin yok. Bir daha bize gülümsemeyeceksin, kavga edemeyeceğiz. Yani acılarımla sana sığınamayacağım. Bu ne çağ ve ne zamandır tanrım. Suyum kuruyor, ben ölüyorum… ' Savaş ve acılarında büyüt kendini' demiştin. Her gidenle o kadar çok yarım kaldım ki! Ardından bıraktığın anılar süzülüyordu, geceydi önümde yol vardı, ben yürüyordum. Gecenin suskunluğunda yüreğinle ısınmaya, gözlerinin ışıltısıyla yolumu bulmaya çalışıyorum. Ve senin yaşama olan sevdanı düşünüyordum. Sınırsız, adressiz, hesapsız kaç gün, gece, hasret, kahır ve ölümün kıyısından geçtin… Ertelenmiş kaç düş birikti yüreğinde? Ve yaşam öykünle fırtınalı, boranlı zamanı nasıl göğüsledin? Savaş gerçekliği öylesine zaman dilimleri yaşatır ki... Anlık o kadar şey bırakır ki yani geleceğin birkaç saniyesi bile tasavvur edilemez. Yani sol cebimdeki şiirin öyküsünü kim anlatabilir ki? Kim?

Adı, soyadı: **Nurcan KARAMAN (ŞEN)**
Kod adı: **Didar LÊGERÎN**
Doğum yeri ve tarihi: **Mersin 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Mersin**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Eylül 2008, Çiyayê Bizina/Gabar**

Kim anlatabilir ki Kürdistan dağlarındaki bir Yörük kızını? Enternasyonalist duygularla, yaralı bir halkın yarasına koşan Türkmen kızını anlatmak. Kendi deyimiyle 'kekik kokulu iki ülkenin aşığı' ve kekik kokulu Kürdistan dağlarının sevgilisini anlatmak, bir borç ve altından kalkılması çok zor bir gerçeklik…

Evet, Didar yoldaş sesinde ifadesini bulan ezgilerin kulağımızda canlı ve yüreğimizdeki yerin hala canlılığın koruyor. Sen yüreğimizde yaşıyorsun. Hiç yüreğimizden düşürmeyiz künyeni, sen gökteki en güzel yıldız, tanrıçaların en görkemlisi ve kıblemizsin.

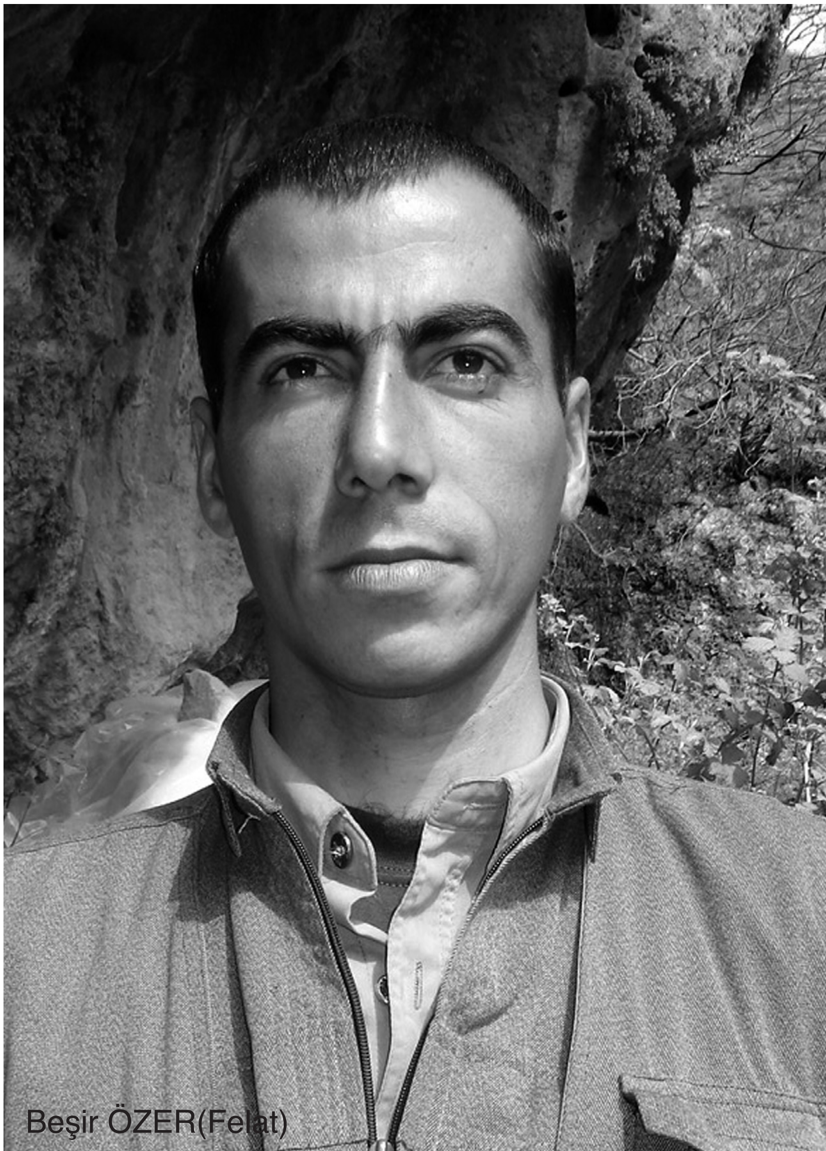
Akdeniz'in güzel yoldaşı, deniz perisi ayrılık dokunabilir mi yüzüne? Yüzün güneşe dönük yürüdün özlemi, umudu, sevinci serptin yeryüzüne. Hani bazen bir dağ zirvesinde dinlenirken uzaklara dalıp giderdik ya. Şimdi sana doğru bir yolculuğa çıkıyor bakışlarım. Bir Yörük çadırının önünde bizi bekliyorsun, bizi içeriye davet ediyorsun ve güzel sesinle bize özgürlük şarkılarını söylüyorsun… Bilmem ki Türkmen kızı senden sonra sana karşı duygularımızı nasıl açıklasak. Bu yazının her sözü acıyı, notasızlığı çağrıştırsa da, yazıyorum bir çocuk yaramazlığıyla tüm cesaretimi biriktirerek… Hani sana bir defasında söylemiştim ya 'acılarını içimde hissediyorum' diye şimdi ise yokluğunda yüreğim. Yani hiçbir zaman inanmayacağım, alışamayacağım bir gerçeklikte. Ne kadar da girift bir çağda yaşıyoruz. An bize yok. Dün, bugün, yarın özgürlük çiçeklerinin toprağa kök salması. Kürdistan dağlarının yakan çiçeği, zamansız solmak ansızın bir gidiş mi payımıza terk edilen… Hani bulmak ve yaratmak için beraber gezecektik bu dağları? Sen gidersen beklemek durur mu adımlarıma? Her gidiş kanayan bir yazgı, bir yürek, bir ömür… Gitmek akarsuların yazgısı olsa da gitmelerin adına son noktayı diyemesek de, her gidiş hatıralarda ilk ve sonlarla kanatır gerilla yüreğini. Sonlar acıtır insanı. 1 Eylül gecesiydi ellerimiz buluştu gecede. Bilmiyorum bir randevudan öte seni ve yoldaşları görmenin sevinci bu kadar kısa mı sürecekti? Arkadaşlar anlattı:

Gabar'ın Çiyaye Bızına alanında 3 Eylül sabahı düşmanla çıkan çatışmada Felat arkadaş yaralanır. Onu çatışma yerinden çıkarıp tedavi etmek için Didar arkadaş tekrar döner. Hemşirelik okulunu okuyan Didar arkadaşın tüm müdahalelerine rağmen Felat yoldaş aşırı kan kaybından dolayı şehit düşer. Çatışma tüm sıcaklığı ile devam etmektedir. Arkadaşlar düşman çemberini yarıp çıkarken Didar yoldaş bedenine isabet eden soğuk bir mermi ile şehadet mertebesine erişir…

Öyle anlattı arkadaşlar oysaki hiçbir söz kahramanları anlatamaz ki… Bu sözlerini hiç unutmayacağım doktor yoldaşım. 'Deniz yoldaş yaralıydı tüm çabalarıma rağmen onu kurtaramadım. İşte o an Deniz Laşer'in yerinde ben olmak isterdim' demiştin. Yoldaşlığa bağlılık senin bu sözlerinin içtenliğinde gizliydi… Yoldaşlığa bağlılık senin gerçekliğinde ne kadar da sade göze çarpıyor. Ölümüne bir adama, bedeli kızıl kan Yörük kızının canı… Felat yoldaşın yaralarını sarmak için koşarken; seni yüreğimize ektik… Yürek çarptıkça bir çift yeşil bakışı taşıyacak.

Gabar sensizdi. Yokluğun ne kadar da göze çarpıyordu. Ne de olsa savaşın Gabar'dan kopardığı yüreklerin yeri, her zaman dipsiz bir duygu bırakmıştı geriye. Sen gitmiştin söylediğin şarkılar, yaptığın espriler kalıyordu. Duygular dile gelmiyor ki Kürdistan dağlarının yaban çiçeği… Sadece susuyorum, suskunluğum binlerce yılın çığlığını taşıyorken…

Evet, Didar yoldaş, ardınızdan söylenecek sözün sonu yok ki tıpkı arayışlarının sonsuzluğu gibi… Kadın özgürlük mücadelesinin soylu neferiydin. Kürt kadınıyla el ele vererek Kürt'ün özgürlük halayına tutulup, kadın özgürleşme mücadelesine adadın kendini. Zaten her zaman 'öz ve yaşam arayışı' derdin. Bu yazıya sana atfen yazdığım bir şiir ile sonlanırken, ardılınız olarak mücadele sözümüzü yeniliyor anınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Beşir ÖZER(Felat)

YEŞİL BİR HÜZÜN

(gitme sonbahar oluyorum.)
Anın kafesinde sıkışmış adımlarım
Çıkmazın açmazlığında sesim
Gidişin coğrafyamın kanaması
Bir gün batının alacasının
İvmesinde gözlerimin gölgelerin
buğusuna kayması
Küle dönercesine erirken
Gidişin suskunluğum olur
Yürek tedirgin, tenimin gözeneklerinde
hasret
Titriyorum uzağında…
Akrep ile yelkovanın tınısında
Çelişik bir zaman
Yüreğe ayrılık düşer
Firari künyen kapılır sulara
Kıyısında ağlamak kalır payıma…
Bir sızının kuşatmasında donuk bakışlara

Düşen yitik bir suret
Hani bir tebessüme ser verilir ya…
Apansız bir darbenin yarasında kalmak
Sınırsız ufuklar acıtıyor
sende takılı gözlerimi
Gidişin; yeşil bir hüzün
Fırtınada savrulan incecik bir dal
Köküne tutamayanların öyküsünü
Topraksız ceset gibi durur orta yerde
Çürür kemiklerim her tan atışıyla
Bitimsiz bir yol var iken
Gidişini; yollarda kırılan dizlerim
Yerlere saçılan düşlerim
Gerçeğinde acıyla yakılan…
Gidişin, eylül yaprak dökümü
Hazan mevsimi
Yağmur zamanı
Bulutlar geçidi…

Habersiz gitmenin zamanı mıydı?
Akdeniz ikliminin en güzel deminde
Bu zamansız çığlıkta neyin nesi
Her çığlık sarılmaz bir yara

Daha bir Yörük halayına tutulacaktık
Yörük kızından şarkılar düşecekti
yüreğimize
Ve Akdeniz akşamlarının
hayallerine uzayacak
Toroslarda isyan kesilecektik
Yaban bir aşka çarpmıştı yüreğim
Kekik kokulu dağların
sınırsız arayışçısıydın
Üşüyen bedenin kaçaklığında
Kaç hatırayla kanadın
Kaç düş biriktirdi çocuksu bakışların
Ağlamaya hazır gözlerinle
kaç şafağı bekledin

Günlerin suretinden yol alıp gidişin
Anılarımıza damlayan acıların
Bilinmezliğinde ıssız bir yalnızlık
Yollar seni bizden koparırken
Gidişin, yakamın sensizliğe tutulması
Yani özlemek bu dağlarda
Yanaklarımdan süzülen anılar demekti

Her ayrılık ömür kemirir
Her gidiş yeşil bir hüzün
İncecik yeşil bir dalın kırılması…

Özgürlüğün simgesi o güzel gülüşlerin yansıyor bu dağlara

Şilan yoldaş Tatvanlıdır. Küçük yaşta partiyi tanır. Daha çocukluk yıllarında yaşadığı alanda gerçekleşen Gurbet Aydın yoldaşın şehadeti, alan halkının üzerinde etki yaptığı gibi Şilan yoldaşı da çok etkiler. Kürt kadınının timsali ve kılavuzu olarak her genç Kürt kızının Şehit Mızgin gibi olma sevdası Şilan yoldaşta da belirgin bir hale gelir. Bir kadın gerilla olarak dağda, hem gerilla hem sanatçı hem de bir kadın özgürlük savaşçısı olmak her Kürt kızının yeni rüyasıydı. 5 bin yıllık kölelik zincirini boynunda taşıyan bir gerçeklikten çıkmanın verdiği tutkuyla dağın her yamacına, her vadisine nakşedilmiş bir özgürlük şarkısını haykırmak, en fazla da kadına yakışırdı. İşte Mızgin yoldaş, Kürt kadını şahsında bu gerçekliğin sembolü durumundaydı. Onun ardından giden özgürlük savaşçıları olarak genç Kürt kızları, aynı yolda ilerleyecek, aynı şarkıyı seslendireceklerdi. Şilan yoldaşın kendi besteleyip, kendisi söylediği şarkı da bu anlama gelmektedir. "Dayê ez li çîya gerîlame" belki de bu hikayenin manifestosu, dile gelişi olmaktadır.

Şilan yoldaş genç yaşta gerilla saflarına katılır. Ağırlıklı Behdinan alanında kalır. Gerilla yaşamında ilkin zorlansa da, gerilla yaşamına adapte olmak için büyük bir çaba sarf eder. Geri çekilme kararına kadar bu alanda kaldıktan sonra, Özel kuvvetlere geçerek, örgüte sunmuş olduğu öneriyi gerçekleştirmek için kendini eğitmeye çalışır. Şilan yoldaş ile belli bir zaman sonra bu alanda karşılaştık.

Şilan yoldaş ile Tatvan'da 1 yıl birlikte kaldık. 2002'de de birlikte olabilme imkanı yakaladık. Örnek alınacak özellikleri vardı. 1998 yılında düşmanın attığı bir havan parçası nedeniyle yüzünden yara almıştı. Yaşanılan uluslararası komplo ile birlikte Şilan yoldaş, fedai eylem önerisi yaparak fedai gruplarına katılır. Bu eylemle Önderliğe olan bağlılığını ifade etmek ister. Bir süre Metina alanında bulunan fedai birliklerde kalır. Daha sonra Gare alanında yine birlikte kaldık. Şilan yoldaşı ilk gördüğünüzde sizde yarattığı izlenim sert bir mizaçtı. İnsan bu yargıdan kaynaklı ona yanaşmakta zorlanıyordu. Duruşunda çok fazla ciddiydi; fakat yoldaşlığı ve özellikle kadın yoldaşları ile olan ilişkisi çok sıcaktı, paylaşımcıydı. Onun bu yanı tüm yoldaşları üzerinde etki yaratıyordu. O dönemde o hedefine kilitlenmişti, tek amacı vardı, o da fedai eylemi yapmaktı.

Şilan yoldaşın duruşu kendi kişiliğini analiz etmiş, kendi gerçeğini bilince çıkarmış ermiş bir insanın yaşam içindeki duruşunu andırıyordu. Kişiliğinde çok büyük bir inanç vardı.

Büyük bir gücü taşıyordu kişiliğinde. Duruşunda çok radikaldi. Bunu sözlerinde de yansıtıyordu: *"Kişi ilk önce kendi kişiliğinde fedai eylemini yapmalı, daha sonra çevre ve en son düşmana karşı yapmalıdır ya da kendi kişiliğinde nefs savaşı vermelidir"* diyordu. Yaşamında program sahibiydi. Kendi cinsi ile de mücadele içindeydi. Yanlış anlayışları olan bir kişinin ona yanaşması mümkün değildi. Bir arkadaşa bir şeyi öğretmek için saatlerini veriyordu. Büyük arayışlar içindeydi. Her yönlü kişiliğini geliştirmek istiyordu. Çevresindeki yoldaşlarla bu yoğunlaşmasını paylaşıyordu. Yeni arkadaşlara mütevazıca kendi tecrübelerini aktarıyordu. Yaşamda cesaret sahibiydi.

Kuzey'e gittiği zaman kararlılığı ve duruşu çok güçlüydü. Gerilla ve PKK'nin yaşamını çok severdi. Kendi sesinin güzelliğinde bunu ifade ederdi. Şarkılarında da hissedilirdi ki, o hangi yaşamın ve kültürün bir parçasıdır, adeta binlerce yılık derinlerden gelen kültür, sesinde dile gelirdi. Zamanını asla boşa harcamazdı. Yaşamını dolduracak şeyleri bulmada çok yetenekliydi. İleriki zamanlarda birçok büyük sorumluluğu alabilecek bir potansiyel taşımaktaydı. Duygularda örgütlüydü. Ülkesini, yoldaşlarını ve yaşamı sevdiği kadar düşmana karşı ökesi büyüktü.

Şehadeti bize çok ağır geldi. Başlarda kabul edemiyorduk. Fiziki olarak aramızdan ayrılmıştı, fakat kişiliğiyle, duruşuyla, anıları ve güzel Kürdistani sesiyle o hep bizimle yaşamaktadır. Şilan yoldaşın yazıları elimize geçip okuma imkanı bulduğumuzda, yaşam içinde nasıl bu kadar net olduğunu daha iyi anlayabilmiştik.

Anısı mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

AMEDİN ÜÇ ASİ ÇİÇEĞİNE

Amede sevdalı
Üç yeminli yürek,
Hayalleri Özgür Ülkeye,
Birde Güneş'e
Her yeni doğan gün gibi
İçimizi ısıtan,
Üç gül yürek
Amed'e ulaşamadan,
Toprağına basamadan,
Umutlu yolculuğun
Son günlerinde,
Üç kahraman
Mutki'nin kucağında,
Bir bahçe olur
Kanayan yarada,
Çiçek açmak gibi
Zor olanı Yaşamak
Amed'in sizi göremediği gibi ;
Üç gül yüzlü intikam savaşçısını
Bağrına basamadın Amed;
Senin için,
Umutla yolcularırken
Geriye iddiaları kaldı,
Melek saflığındaki
Şilan'ın sesi kaldı,
Yaşama tutkuyla
Bağlı olan,
Her yanı
Andok'un gülüşüyle saklı,
Koca bir dağ kaldı,
İçindeki hasreti dindiremeyen
Her gün kavuşmak umuduyla,
Umuda umut yükleyen,
Can yoldaşının
Adı kalır,
Savaş tanrıçası diye;
Bilge insanın bahçesinde
Üç gül yürek filizlenir
Şilan, Savuşka , Andok diye!

Her gidişin ardından yaptığımız gibi, her seferinde kalanlara bu acılara alışmak ve bu acıları göğüslemek dışında başka bir şey kalmıyor; ama inan ki yoldaş, senin ayrılığına alışmak o kadar zor ki... Özgürlüğün ve yoldaşlığın simgesi Şilan... Seni anlatmak, seni yaşamak ve seni kağıda dökmek ne kadar zor bir bilsen. Yoldaşlığın ne kadar da güzel ve anlamlıydı. Hatırlıyor musun? Birlikte yaptığımız gece yürüyüşlerini ve gecenin tenha karanlığında yıldızların o sınırsız çekiciliğine daldığımız zamanları. Sen yaşarken böyleydin ve giderken de öyle gittin.

Dağların sınır tanımayan heybetinde büyüdün. Dağlar gibi asi, dağlar gibi hırçındın. Atik ve heyecan dolu dağların ceylanı, Şilanım. Savaşın tüm acımasızlığına rağmen savaşın içinde kendi emeğinle büyüdün ve büyük bir komutan oldun. Bu savaşa katılırken daha 16 yaşındaydın. Senin yaşıtların sokaklarda oyun oynarken sen savaştın. İşte senin farkın da buydu. Emekçi Kürt kızı seni yüreklerimize nakşettik, yürekli ve cesur gerillam! Büyüdün, güçlendin ve bir savaş komutanı oldun. Yoldaşlığa sonsuz bir sevgi ile bağlı, kendinden çok yoldaşlarını düşünen insan. Sevgi dolu olduğun için seviliyordun, seninde tek anlamın bu değil miydi? Alışmadık bu ayrılıklara ve alışmak da istemiyoruz. Alışmak ölümdür, alışmak ihanettir ve alışmak kendine ters düşmek ve kendini kaybetmektir. Bunun içindir ki, bizde alışamadık senin yokluğuna. Asla da alışmayacağız. Tarih bile alışamadı bu ayrılıklara, bizler nasıl alışalım. Yaşadığın zorlanmalara rağmen güçlendin ve kendini büyüttün, bizim yaşamımızın tek farkı bu işte. Biz hayatı yaşayarak öğreniyoruz ve biz hayatı yaşayarak savunan insanlarız. Yaşadığımız acılar ne kadar zor olsa da, bu bizi daha bir güçlendiriyor. Hiç okul okumamış olmana rağmen sen kendini çok geliştirmiştin ve okumayı örgütte öğrenmiştin.

Evet, okumaya sevdalı bir insandın Şilan yoldaş. Bir şair gibi duygu yüklü, çok zeki, kendine has bir kişilik yapısına sahiptin. Dağlarda bir şair olmak en büyük hayalindi; ama yarım kaldı bu hayalin ve yarım kalan hayallerini tamamlamak şimdi bizlere düşüyor. Evet, Şilan sen anlatır ben yazardım. Şimdi hem yazıp hem de anlatmak yalnızca bana kaldı. Bunun içindir ya acılıdır yüreğim. Seni hem anlatıp hem yazmak ne zor bir bilsen.

Büyük bir hayalin yarattığı tutkuyla yol aldın Garzan dağlarına. Bu bir sevda yürüyüşüydü ve hiçbir zaman sonu gelmeyecek bu tutkunun sevdalısıydın sen. Söz vermiştik birbirimize, Garzan dağlarında buluşacaktık. Sen Garzan dağlarına kavuştun; tutkuna, sevdana eriştin; ama ben sana ve senin sevdana yetişemedim yoldaş. Anlamın, sevginin büyük arayışçısı, Botan'a gönül vermiş niceler gibi sen de anlamında yaşadın o güzellikleri. Verdiğin son nefese kadar o toprağa bağlı kaldın. Baharın o insanı yüreklendiren sıcaklığında, hiç beklemediğim bir anda senin artık aramızda olmayacağını öğrendim.

Güzel gerillam Şilan, artık aramızda değilsin. Evet ardında bir yarımlık bıraktın, bizler hiç alışmadık yaşanan bu acımasız savaş gerçekliğine, genç ve yürekli gerilla. Bilirim sen de hiç alışık değildin. Gerçekliklerin çok acımasız yaşandığı bir zaman dilimiyle karşı karşıya kaldık yoldaş, bunlara yabancı değildin sen de. Savaşın tüm acımasız gerçekliğini yaşamıştın. Kendini ve anlamını orada buldun ve orada sevdin bu hayatı. Kendi yaşam anlamına kök saldın Şilan. Şimdi o dağlarla bir bütün oldun. Şimdi bir ırmağın yanında oturmuş, suyla senin yalnızlığını paylaşıyorum. Seni anıyor ve seni anlatıyorum bu akan suya. Ne güzel ve yalın bir akışı var. Senin suretini görüyorum bu akan ırmakta. Özgürlüğün simgesi o güzel gülüşlerin yansıyor bu dağlara. Dağlar seninle mutlu oluyor, seninle anlam kazanıyor.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hatice ASPAR**
Kod adı: **Şilan YILMAZ**
Doğum yeri ve tarihi: **Tetwan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ağustos 2008, Motkî**

Bir ressama sevdalandım
Resimlerinde çığlığı çizen
Bir de şairin biri girdi hayatıma
Tarihi satırlara gizleyen
Kimseler anlamadı
Kimdi ressam
Şair kimdi
Biri resmi severdi, biri de şiiri
Ben her ikisini birden sevdim

Şilan Yılmaz

BEYAZ TÜRK FAŞİZMİNDEN YEŞİL TÜRK FAŞİZMİNE

KCK Önderi Abdullah ÖCALAN değerlendiriyor

Tarihe ilişkin değerlendirmemizde de gördük ki, geleneksel Osmanlı iktidar ve sömürü tekeli çöktüğünde, bürokratik gelenek içinde şekillenen İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin özne rolünü oynadığı elit bir zümre, çeşitli darbeler ve komplolarla İkinci Meşrutiyet'te, Mart 1909 ve 1 Ocak 1913'te, 1914-1918 Birinci Dünya Savaşı'nda ve en son 1919-1922 Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda en örgütlü bürokratik burjuva bir güç olarak iktidar tekelini gasp ediyor. Hem ideolojik hem de ekonomik olarak tekelci hegemonyaya damgasını vuruyor. 1923'ten beri Cumhuriyet yönetiminin gaspını gerçekleştiriyor. İktidar aygıtı etrafında yapay bir Türk ulusçuluğu ideolojisiyle oluşturulan Beyaz Türklük temelinde, bir zümre olarak, Ulusal Kurtuluş Savaşının temel müttefikleri olan sosyalistleri, islami ümmetçileri ve Kürt milli güçlerini komplocu yöntemlerle tasfiye ederek, günümüze kadar kesintisiz devam eden bir 'oligarşik diktatörlük' kuruyor. Bu iç hegemonik diktatörlük, dışta dünya hegemonik güçlerinin başını çeken İngiltere'nin yakın denetimi ve perspektifi altında rolünü oynuyor. Özellikle M. Kemal Atatürk'ün kişiliğini (bağımsız ulus kişiliği) sembolleştirip (özünde çok sert uygulamalarla güçten düşürüp), Atatürkçülük veya zaman zaman Kemalizm adı altında ortaçağ taassubundan daha ağır olan faşist bir ideolojik kimlikle (etnik-sünni Türkçülükle) sınırları kapsamındaki tüm toplumsal kültürlerin asimilasyonunu ve soykırımını programlaştırıp uyguluyor. Ekonomik olarak devlet tekelciliğiyle toplumu iliklerine kadar sömürüp kurutuyor. Kendi içlerinde çok sert rekabetleri ve savaşları olsa da, hegemonik ilişkiler içindeki tekeller (ideolojik, ekonomik ve iktidar olarak), toplumsal kültürlerin (maddi ve manevi yönleriyle) istismarı ve tasfiyesinde tam bir birlik halinde hareket ediyorlar. Esas olarak Beyaz Türk kliği komplo, darbe ve kontrgerilla (NATO gizli örgütü Gladionun Türkiye parçası) yöntemleriyle kurduğu diktatörlüğünü 2000'li yılların başlarına kadar sürdürüyor.

Anadolu'da Birinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan hegemonik yapı herhangi bir yapıya benzemez. Görünüşte çok katı Türkçü bir egemenlik söz konusudur; özde ise çok dar komplocu bir grubun manipülasyonuyla yürütülen bir sistem vardır. Devlet sistemleri olan monarşi, cumhuriyet ve demokrasilerle pek alakalı değildir. Kendine özgü bir despotizmdir. Çok gizli ve falsifikasyonlarla yürütülen bir mekanizması vardır. Şüphesiz bunda Türk bürokratik burjuvalaşmasının, Proto İsrail'in Ermeni, Süryani, Pontus ve diğer Helenistik hıristiyan unsurların tasfiyesiyle yürütmekte olduğu Kürtlüğü imha etme harekatının belirleyici payı bulunmaktadır. Soykırımlara kadar varan uygulamalarda bulunan bir rejim açıktan ve meşru yöntemlerle sürdürülemez. Sadece güncel olarak yürütülen Kürt kültürel soykırımındaki gizlilik, rejimin tüm içyüzünü açıklamaya yetebilir. Ama hiç kimse bunu açıklama cesareti gösteremez. Eleştirmek ve karşı çıkmak ise bilinmez biçimlerde 'faili meçhul'lere kurban olmaya götürür. Dünyada şeffaflık belki de en çok bu yapılanma için gereklidir.

Beyaz Türk Faşizmi adını aldığı Türklükle çok az alakalıdır

Beyaz Türk Faşizmi olarak adlandırabileceğimiz bu sistemin kurucu olma özelliği vardır. İşin tuhaf yanı, sistemde rol oynayanlar veya alet olanların ezici çoğunluğunun oynadıkları rolle neye hizmet ettiklerinin farkında olmamalarıdır. Çok azı, o da dışarıda sistemle yakından ilgilenenler rollerinin ne anlama geldiğini fark edebilirler. Başta M. Kemal Paşa olmak üzere isyanın beş ünlü generalinin anıları iyi okunduğunda, inşa etmek istedikleri eserin çok dışında, hatta karşıtı oluşumlara tanıklık etmiş olmaktan ötürü çok öfkeli ve rahatsız oldukları açıkça anlaşılır. En vahimi de, Beyaz Türk Faşizminin adını aldığı Türklükle çok az alakalı olması, Türk toplumunun ezici çoğunluğunun ise bu gerçeğin farkında olmaması, hatta kara cahili olmasıdır. 'Etrak-ı bi idrak' bu gerçeği ifade etse gerek. Gerçi tarih boyunca tüm iktidar inşalarında benzer argümanlar vardır, ama hiçbiri Anadolu'nun çağdaş iktidar yapılanmasındaki argümanlarla boy ölçüşemez ve bu argümanlara benzemez.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sistemin hegemonik önderliğini devralan ABD, Beyaz Türk Faşizmini daha da tahkim ederek Türkiye Cumhuriyeti'ni denetlemeye devam etti. Daha sonra 27 Mayıs darbesini yapacak olan bir grup subayı 1945 ve 1950'lerde Gladio örgütlenmesi temelinde eğittiği ve sistemin kompose edilmesinde bunları kullandığı bilinmektedir. İngiltere'nin daha önce 1940'larda bir grup Türk pilotunu savaşta bu çerçevede kullandığı da bilinmektedir. Özellikle bu subaylar içinde öne çıkan Alparslan Türkeş ve grubu 1960'lar sonrasında Türkiye sol ve emekçi hareketlerini yine bu çerçevede işlemez kılmakta kullanılmıştır. Bu noktada Beyaz Türk Faşizmiyle ilişkili olsa da, bu grupların değişik bir versiyonunun da bu arada hep devrede olduğu bilinmek durumundadır. Bunlar anti-Siyonist olup, daha çok Hitlercilik paralelinde faaliyet yürüten ırkçı Türk faşistleridir. Siyah Türk faşizmi diye de adlandırabileceğimiz bu kesimler, Anadolu'da Proto İsrail varlıklarını tasfiye ederek, saf Türklükten ibaret bir Anadolu Türk hegemonik sistemi inşa etmek isterler. Bu kesimler Birinci Dünya Savaşı'nda kazandıkları ve ilk defa Ermenilere karşı uyguladıkları sistemi bir daha tam olarak ele geçiremediler. Kısmen, o da Beyaz Türk Faşizmi ihtiyaç duyduğunda, mevcut yapılanmaya eklendiler. Özellikle Türkiye demokratik ve sosyalist hareketlerine karşı çok acımasızca, hukuk dışı ve komplocu tarzda kullanıldılar. İşin tuhaf yanı, Kürt kimliğinin tasfiyesi söz konusu olduğunda, ulus devletçi sol ve demokratik yapılanmaların da istisnalar dışında Beyaz Türk Faşizminin çekirdek yapılanmasına dahil olmaktan geri durmamalarıdır. Hem de sözde karşı çıktıkları emperyalistler tarafından nasıl kullanıldıklarını fark etmeden!

Saf ırk yaratma peşinde olanlar, gerektiğinde tüm Anadolu'yu (Buna Kürdistan da dahildir) yeniden fethedip, daha dar bir etnik temele dayalı bir Türk ulus-devleti kurmayı temel ütopyaları sayarlar. Çelişkileri çeşitli azınlık kültürlerinden olanlar ve İsrail yandaşlarıyladır. Fakat İsrail olmaksızın (hem içteki, hem dıştaki İsrail) yapamayacaklarını iyi bildiklerinden açıktan tavır alamazlar. Parti olarak varlık nedenleri, en ırkçı Türk etnik milliyetçiliği ve ulus-devletçiliğidir. Hem Beyaz hem de Siyah Türk Faşizminin Kürt kimliğine ilişkin politikası ya fiziksel ya da kültürel olarak tamamen tasfiye etmedir, Kürtlerin varlık olmaktan çıkarılmasıdır. Beyaz Türkler kendilerini Türk sayanların Türk olarak kabul edilmelerini uygun görürken, Siyah Türkler (Bozkurt Türkleri de denilebilir) buna pek yanaşmazlar. Bunun yerine ırk arılığı peşinde koşarlar. Er ya da geç fiziki soykırımla Kürtlüğü ortadan kaldırmak temel hedefleridir. Hegemonik güçler tarafından demokratik ve sosyalist hareketlerin tasfiyesinde kullanılan Siyah Türkler, günümüzde artık eskisi kadar gözde değiller.

12 Eylül darbesinin Türk-islam sentezini benimsemesi, üçüncü kuşak faşist hareketi gündeme taşıdı. Yeşil Türk Faşizmi diyebileceğimiz bu akım, 1970'lerden itibaren Sovyeter Birliği'nin Ortadoğu'da yayılmasını önlemek, Sovyet Rusya'yı Afganistan'dan atmak, Orta Asya'da sorunlarla uğraştırmak ve İslam ülkelerinin demokrasiye ve sosyalizme kayışını önlemek isteyen ABD'nin ırkçı milliyetçiliğe göre daha kullanılır görmesi ve desteklemesi sonucunda gelişim sağlamıştır. İslamcı hareket ağırlıklı olarak İngiliz hegemonyacılığına hizmet temelinde ortaya çıkmıştır. Kapitalist moderniteden bağımsız değildir. Sanıldığı kadar millici ve özgürlükçü de değildir. Kapitalist milliyetçiliğin bir versiyonu olarak geliştirilmiştir. Temel hedefi, islami kültürün yaygın yaşandığı toplumların demokratikleştirilmesini ve sosyalistleştirilmesini barajlamak, islam kültürünü kapitalizme entegre etmektir. Tüm hegemonik güçlerin bu amaçla kullandığı araçlar arasındadır.

Yurtsever islami unsurları siyasi islamcılardan ayırt etmek gerekir

Osmanlı İmparatorluğu'nda islami unsurları devlet içinde bir arada tutmak ve İngiliz hegemonyacılığına karşı kullanmak için önce Almanya destekli Panislamizm geliştirildi. İngiltere buna Arap coğrafyasında Vahhabiliği geliştirerek yanıt verdi. İslamcılık, daha doğuşunda İslam kültürünü istismar eden işbirlikçilerin, hegemonik güçlerin sömürüsündeki paylarını geliştirip arttırmaları için kullanıma girmiştir. Dinsel milliyetçilik biçiminde kapitalist hegemonyacılığa eklemlenir. Yurtsever islami unsurları siyasi islamcılardan ayırt etmek gerekir. Nitekim bu yönlü anti-hegemonik önderler ortaya çıkmıştır. İslam kültürünün homojen olmadığı, sınıfsal ve sosyal durumlara göre farklı tavırların geliştirilmesine açık olduğu anlaşılır bir durumdur. Ulusal Kurtuluş Savaşında bir güç olarak islamcılar antihegemonik tavır göstermişlerdir. Sosyalist ve Kürt yurtsever unsurlar gibi, yurtsever islami güçler de Beyaz Türk Faşizmi tarafından tasfiye edilmiştir. Beyaz Türk komploculuğuyla birlikte devlet içinde yurtsever İslamcıların yeri olamazdı. Bunlar katı laikçilikle (laik dincilik) bir arada yaşayamazlardı. Bu nedenle susturuldular. ABD'nin hegemonik önderliği altında tıpkı diğer antikomünist kanatlar gibi siyasi islamcılık da yeniden canlandırılmaya çalışıldı. Irkçı Türk faşizmi gibi bu akım da demokratik ve sosyalist hareketin sıçrama yaptığı 1960'lardan sonra partileşti. Diğer faşist kanatlarla çelişkileri olsa da, hepsi ana hedefte birleşiyorlardı. Onlar da 1970'lerden itibaren iktidarda yer edinmeye başladılar.

Bunda devrimci hareketin yükselişinin açık etkisi vardır. Fakat 12 Eylül 1980 darbesiyle ittifak durumuna girebilecek kadar önem kazanmalarında, Afganistan'ın Sovyetlerce işgali ve İran'da yaşanan Şii devriminin önemli payı vardır. Hem Sovyetler Birliği hegemonyasının kırılmasında hem de İran devriminin önüne set çekilmesinde yeniden inşa edilecek bir islami harekete şiddetle ihtiyaç vardı. Türkiye'de bu model için radikal sayılan Necmettin Erbakan hareketinden (Milli Görüş, bir milli Türk burjuvazisi yaratma amaçlıdır) daha ılımlı sayılan unsurlar ayıklanarak ve değişik cemaatlerden kadro derlenerek bir iktidarcı elit grubun devşirildiği anlaşılmaktadır. Turgut Özal'la yapılmaya çalışılan buydu. Fakat hala nasıl ve niçin tasfiye edildiği bir sır olarak duran Turgut Özal'ın fiziksel ve siyasal olarak tasfiye edilmesi ve Necmettin Erbakan'ın 28 Şubat 1997'de Başbakanlıktan düşürülmesinin ardından, daha sonra kendini AKP olarak şekillendirecek model üzerinde çalışıldığı anlaşılmaktadır. AKP'nin çıkışı öyle sanıldığı gibi 2001'de değildir; en azından 12 Eylül darbesine kadar giden bir kökeni vardır. ABD Cumhurbaşkanı G. W. Bush döneminde BOP'un (Büyük Ortadoğu Projesi) gündeme girmesi, Afganistan ve Irak işgalleri Türkiye'deki Ilımlı islam projesini yeni bir alternatif haline getirdi. Beyaz Türk Faşizmi laikçi ve eskimiş yapısı nedeniyle kitlelerden tecrit olmuştu. Ayrıca içe kapanmacıydı. Küresel kapitalizme pek açık değildi. Karşısında ciddi bir sosyalist ve demokratik hareket olmadığı için, ABD bir ırkçı faşizme pek ihtiyaç duymuyordu. Daha da önemlisi, Kürdistan genelinde olduğu gibi Türk egemenliğindeki Kürdistan'da da büyük gelişme sağlamış olan Kürt demokratik özgürlük hareketi gelişimini sürdürüyordu. Dolayısıyla beyaz ve ırkçı tonlardaki faşist ideolojilerin tecrit olmuş durumu göz önüne getirildiğinde, bir yeşil faşist Türk elidine ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden anlaşılır.

Devamı 22'de